

Giới thiệu Lần Đầu Biết Yêu

Truyện Lần Đầu Biết Yêu, gia sư là cũng là một nghề nhà giáo giúp đỡ học sinh tăng thêm kiến thức khi học tập nhưng có một số người vì muốn con em mình học đã học giỏi nay càng muốn giỏi hơn nên mời thêm gia sư về trau dồi thêm kiến thức, sự áp lực của trường của các thầy cô nay còn lại phải học thêm ở nhà khiến các bạn trẻ bây giờ không mình mẫn trong việc học tập nữa.

Anh chính là một nhân vật điển hình, bề ngoài thì đẹp trai nhưng tính tình thì lại lạnh lùng ngang bướng còn về thành tích học tập thì anh nhận mình là đứng thứ hai từ dưới lên. Học tập sa sút nên gia đình mời gia sư về dạy cho anh, cô gia sư này cũng đành chịu thua tính tình của anh thật chất anh không hề muốn học nữa và có những trò trêu chọc cô. Nhưng những lần đó cô dần dần đã có tình cảm với anh nhưng lúc đó anh không chấp nhận.

Cô rời khỏi nhà anh không làm gia sư nữa vì cô không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi một người chỉ biết ham chơi như anh. Cô muốn đi tìm hạnh phúc riêng cho mình thì lại bị anh phá đám mọi lúc mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: “Lẽ ra mắt” đặc biệt

Ánh nắng ấm áp của buổi chiều chiếu xuống tòa biệt thự xây theo phong cách Ba-rốc, bốn chiếc cột nhà thẳng tắp phản chiếu ánh nắng lấp lánh, thảm cỏ xanh tươi trước nhà được cắt tỉa cẩn thận đầy sức sống. Khắp nơi tràn ngập không khí của những ngày cuối hè.

Ngược lại với cảnh sắc yên tĩnh bên ngoài, trong nhà vang lên một tiếng quát lớn đầy tức giận.

Trong phòng khách rộng lớn, sang trọng với cách bài trí hài hòa giữa hai màu đen – trắng thể hiện sự xa hoa, giàu có của nhà họ Hường, bà Hường ngồi vắt chân trên chiếc sofa màu ngà, ngón trỏ sơn màu đỏ tươi đang run run chỉ vào tờ giấy trên bàn, nét mặt tỏ vẻ như không dám tin, nhìn thẳng vào mặt cậu thiếu niên khôi ngô, tuấn tú hỏi: “Đây là cái gì?”

Tiếng quát lớn khiến cho căn phòng rung lên. Mái tóc xoăn nhuộm đỏ của bà Hường như muốn dựng ngược lên vì tức giận.

Cậu thiếu niên mặc bộ vest được may vừa vặn, hai tay khoanh trước ngực, không hề sợ hãi, lơ đãng liếc nhìn tờ giấy trên bàn, thờ ơ nói: “Không phải là kết quả học tập sao ạ?”

“Đương nhiên mẹ biết đây là tờ thông báo kết quả học tập!” Bà Hường thu ngón trỏ lại, trừng mắt nhìn cậu. “Mẹ muốn hỏi con, “Tổng điểm: 17” ở phía trên nghĩa là sao?!”

Cậu chỉ nhún vai, thản nhiên nhấp một ngụm Machiato, nói như không hề có chuyện gì xảy ra: “Chính là nghĩa của những chữ đó!”

“Thằng bé này, con có thái độ gì thế?! Tám môn học cộng lại chỉ được có 17 điểm. Con còn có thể ngồi đó mà uống cà phê sao?!” Bà Hường vô cùng tức giận, đứng dậy véo tai cậu.

“Á...” Cậu đau quá, vội vàng đặt cốc cà phê xuống, cố gắng thoát khỏi tay mẹ. “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Mưu sát con ruột là phạm pháp đấy!”

“Một đứa con ngoan ngoãn như thế này, không có cũng không sao!” Bà Hường đành buông tay ra, nhìn cậu rồi đưa ra quyết định dứt khoát. “Hường Vũ Phàm, con nghe mẹ nói đây! Kỳ nghỉ Quốc khánh năm nay, con phải ngoan ngoãn ở nhà, không được đi đâu! Chiều nay mẹ sẽ nhờ thư ký Dương tìm cho con một gia sư!”

“Con không cần!” Hường Vũ Phàm cố gắng tỏ rõ sự bất mãn của mình qua nét mặt.

“Điều này không do con quyết định!” Bà Hường ngồi xuống chiếc sofa, tiện tay vò tờ thông báo kết quả học tập lại.

“Mẹ... Mẹ mà ép buộc con, con sẽ bỏ nhà đi! Mẹ... Mẹ... Mẹ là bà già độc ác!” Hường Vũ Phàm hét lên. Trước khi bà Hường vì tức giận mà ném chiếc giày cao gót về phía cậu, cậu đã nhanh chóng bước ra khỏi cửa, bắt đầu chuyến bỏ nhà đi lần thứ 102...

Thực tế đã chứng minh, không phải ai cũng có thể bỏ nhà đi, đặc biệt là một cậu ấm quen được chăm bẵm như cậu. Điều này càng không thích hợp trong hoàn cảnh tức giận bỏ đi mà không chuẩn bị đồ đạc gì. Nếu không, cậu đã không rơi vào tình trạng như lúc này...

Ờng ọc... Ờng ọc... Ờng ọc...

Ngồi trên một cái cây ở góc khuất của trường học, bụng Hường Vũ Phàm đang sôi lên. Cậu buông tiếng thở dài.

Đói quá... Từ lúc rời khỏi nhà tới giờ đã mười lăm tiếng đồng hồ, một giọt nước cũng không có mà uống, cậu sắp đói đến mức có thể ăn hết cả một con bò rồi!

Ôi... Nếu sớm biết như thế này thì trước khi bỏ nhà đi cậu đã mang theo tiền tiết kiệm hoặc tiện tay cầm đi một ít thức ăn cũng được... Cậu nhớ là trên bàn vẫn còn một hộp bánh quy sữa mới ăn hết một phần ba... Tại sao cậu lại không nghĩ ra? Đã bỏ nhà đi 101 lần rồi mà cậu vẫn không rút ra được kinh nghiệm gì sao?

Hương Vũ Phàm buồn rầu bút một chiếc lá, đang nghĩ xem có nên cho nó vào miệng không thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía lối đi vào rừng cây, sau đó là tiếng gọi của một học sinh nữ.

“Phán Phán... Phán Phán... Cậu đâu rồi?”

Phán Phán? Đó là gì? Một con mèo? Hay một con cún?

Hương Vũ Phàm đang phỏng đoán thì nhìn thấy một cô bé nhỏ nhắn xuất hiện ở đầu con đường.

Có lẽ cô bé là học sinh của trường này, bộ đồng phục hơi rộng khiến cho cô trở nên nhỏ bé hơn so với dáng người vốn không cao của mình. Mái tóc thẳng dài đến ngang eo buông trước ngực, dường như che mất cả nửa người.

Hình như cô đang tìm gì đó, vừa đi vừa cất tiếng gọi, khuôn mặt tròn trĩnh hiện rõ sự lo lắng.

“Phán Phán... Phán Phán... Cậu ở đâu?”

Cô bé vừa gọi vừa bước về phía trước. Bỗng nhiên, như phát hiện ra điều gì, ánh mắt cô sáng lên, cô vui mừng chạy lại phía cậu.

“Phán Phán, quả nhiên là cậu ở đây!”

Cô bé reo lên, dừng lại trước chiếc bàn đá.

Chiếc bàn đá đó cách cái cây Hương Vũ Phàm ngồi không xa, cậu có thể nhìn thấy một cô bé gầy gò đang nằm trên bàn. Nghe thấy tiếng gọi, cô bé này chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc màu lá cọ dài đến vai xòa xuống má, để lộ một khuôn mặt trái xoan thanh tú.

Rõ ràng là cô ấy vừa mới tỉnh giấc, mở to đôi mắt vẫn còn ngái ngủ nhìn bạn vài giây rồi nở một nụ cười ngây thơ hỏi: “Khanh Nhi, cậu tìm mình à?”

“Ừ.” Đoàn Khanh Nhi liên tục gật đầu, sau đó cầm lấy tay cô, vui mừng nói: “Phán Phán, có bảng xếp hạng thành tích học tập giữa kỳ rồi đấy!”

Nghe thấy thế, Lạc Phán Phán bừng tỉnh, cầm lấy tay người bạn thân vội vàng hỏi: “Ai đứng đầu thế?”

“Đương nhiên là cậu rồi. Đây là điều không thể nghi ngờ mà!”

“Thật không? Ồ! Hay quá, ngày mai bọn mình có thể đi Quảng Châu chơi rồi!” Lạc Phán Phán vui mừng cầm tay bạn quay mấy vòng. “Cậu không biết đâu, mình đã có ý định đến công viên nước Trường Long chơi một chuyến, nghe nói Trường Long là công viên nước lớn nhất châu Á, có rất nhiều trò chơi hiện đại!”

Ngày mai là Quốc khánh, trước khi thi giữa kỳ, bà Lạc đã đồng ý cho Lạc Phán Phán đến đó chơi với điều kiện cô bé giữ được thành tích đứng đầu trong bảng xếp hạng kết quả học tập, hơn nữa còn đồng ý cho Đoàn Khanh Nhi đi cùng đến Quảng Châu trong kỳ nghỉ lễ. Chờ đợi suốt mấy ngày nay, cuối cùng ước mơ ấy đã thành sự thật, chẳng trách mà Lạc Phán Phán vui mừng như vậy.

Rõ ràng là Đoàn Khanh Nhi cũng rất vui mừng, cười híp mắt. Nhưng cảm giác đó trôi qua rất nhanh, dường như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt cô bé lộ rõ sự thất vọng.

Lạc Phán Phán để ý thấy sắc mặt bạn thay đổi, thân mật hỏi: “Khanh Nhi, sao thế, cậu không vui à? Cậu không thích đến công viên nước chơi à?”

“Không, tất nhiên được đến công viên nước chơi thì thích rồi, nhưng mình nghĩ đến...” Nói đến đó, Đoàn Khanh Nhi cúi đầu im lặng.

Hóa ra là thế, Lạc Phán Phán đoán được điều cô bạn không nói ra, dù sao họ cũng là bạn thân sáu năm rồi. “Không phải là Hương Vũ Phàm, thần tượng của cậu, lại đứng thứ nhất từ dưới lên trong bảng xếp hạng đấy chứ?”

Ngồi trên cây, Hương Vũ Phàm đang cảm thấy câu chuyện của hai cô bé thật là nhàm chán và buồn ngủ, thì bỗng nhiên nghe thấy tên mình, cậu tỉnh táo trở lại và cố dỏng tai nghe.

“Ừ.” Đoàn Khanh Nhi buồn bã gật đầu. “Phán Phán, rõ ràng Vũ Phàm là một người thông minh. Cậu nói xem vì sao thành tích học tập của cậu ấy lại không cao?”

Năm nay Lạc Phán Phán học lớp mười một. Từ khi đi học đến giờ, kỳ thi nào cô cũng chiếm vị trí đứng đầu. Năm nay Hương Vũ Phàm cũng học lớp mười một, nhưng hoàn toàn ngược lại với cô, vị trí đứng đầu từ dưới lên luôn ghi tên cậu.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tình cảm mà mọi người trong trường dành cho cậu vì cậu có khuôn mặt sáng sủa hơn cả mình tinh, đôi tay thon dài và tuyệt đẹp. Những bức ảnh do đôi tay ấy chụp không chỉ một lần giành được giải thưởng trong các cuộc thi nhiếp ảnh tầm cỡ quốc tế, đem lại không ít vinh dự cho trường. Nghe nói các cô gái mơ ước trở thành người mẫu trong các bức ảnh của Hương Vũ Phàm có thể xếp thành hàng dài từ cửa

đầu tiên đến cửa cuối cùng của Thiên An Môn. Những cô gái trong trường miễn mộ tài năng của cậu cũng không ít. Đoàn Khanh Nhi là một trong số đó. Tuy nhiên, trong mắt Lạc Phán Phán, những điều này chỉ là trò cười mà thôi.

“Được rồi, cậu ta ngốc như thế, đầu óc không để tâm vào chuyện học hành, thành tích cao mới là lạ!” Trong con mắt của một người chuyên tâm học hành như Lạc Phán Phán, Hường Vũ Phàm chỉ là một người ngốc nghếch.

“Không phải! Vũ Phàm rất thông minh! Cậu chưa nhìn thấy những tác phẩm của cậu ấy nên mới nói vậy. Mình tin rằng chỉ cần có một giáo viên giỏi hướng dẫn cậu ấy thì thành tích học tập của cậu ấy sẽ tiến bộ vượt bậc!”

Lạc Phán Phán nhìn lên trời, thờ ơ nói: “Mình cũng muốn xem thiên tài nào có thể cứu kẻ ngốc nghếch đó thoát khỏi bị kịch đứng đầu từ dưới lên”.

Thấy thần tượng của mình bị chỉ trích như thế, Đoàn Khanh Nhi không vui hét lên: “Lạc Phán Phán!”.

“Được rồi! Được rồi! Đừng tức giận nữa, mình mời cậu đi ăn kem ba màu được không? Đi thôi! Đi thôi nào!”

“Con, Hường Vũ Phàm lại về rồi đây!”

Cùng với tiếng mở cửa ầm ỹ và câu thông báo quen thuộc, cánh cửa làm bằng gỗ trầm hương cổ kính của nhà họ Hường bị đá từ bên ngoài, đại thiếu gia nhà họ Hường mới hôm qua còn tuyên bố hùng hồn sẽ bỏ nhà ra đi nay lại xuất hiện phía sau cánh cửa.

Bà Hường đang ngồi trong phòng khách đọc tạp chí, nghe thấy vậy cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, không ngừng đầu lên nói: “Không tồi, lần bỏ nhà đi này nhiều hơn lần trước hai tiếng ba mươi bảy phút!”.

Hường Vũ Phàm giả vờ không nghe thấy lời giễu cợt của mẹ, ngẩng cao đầu bước vào phòng khách, hùng hồn tuyên bố: “Con đồng ý là sẽ ở nhà học trong kỳ nghỉ Quốc khánh này, nhưng việc lựa chọn giáo viên sẽ do con quyết định”.

Đặt quyển tạp chí xuống, bà Hường nheo mắt nhìn cậu. “Con đã chọn được người rồi?”

Hường Vũ Phàm hơi nhếch môi, vui vẻ gạt đầu, trong ánh mắt có vẻ gì đó hơi cay độc: “Vâng”.

Nhìn thấy thái độ kỳ lạ của cậu, trong lòng bà Hường không khỏi tò mò. Bà vội hỏi: “Là ai?”. Ở nhà họ Lạc, trong phòng của Lạc Phán Phán.

Lạc Phán Phán đang đứng trước chiếc giường màu trắng ngà bày rất nhiều đồ đạc, quần áo, miêng huyết sáo một bản nhạc vui, bận rộn chuẩn bị hành lý cho ngày mai. Chỉ còn mười sáu tiếng đồng hồ nữa là cô bắt đầu chuyến du lịch mơ ước. Lúc này, cô thấy vui như được bay lên tận trời xanh vậy.

Đúng lúc đó, có tiếng mở cửa phòng, bà Lạc ngó đầu vào hỏi: “Phán Phán, con đang thu dọn hành lý à?”.

“Vâng, con và Khanh Nhi đã hẹn nhau sáu giờ sáng mai xuất phát!” Lạc Phán Phán vừa xếp quần áo đã gấp gọn vào túi du lịch, vừa cười vui vẻ. “Mẹ, mẹ thích quà gì? Lúc về con sẽ mua tặng mẹ!”

“Ồi...” Vội về mặt trầm tư, bà vừa nhẹ nhàng bước vào phòng vừa nói: “Cái đó... Phán Phán, kế hoạch đi du lịch của con có thể bị hoãn lại...”.

Hoãn lại?

Giống như tiếng sét đánh ngang tai, tay Lạc Phán Phán khựng lại làm chiếc váy lụa màu trắng của cô rơi ra khỏi túi. Cô quay người lại nhìn khuôn mặt khó xử của bà Lạc, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại hoãn lại ạ?”.

“Là như thế này. Mẹ vừa nhận được điện thoại của một vị phụ huynh. Thành tích học tập của học sinh này không tốt, mẹ cậu ấy hy vọng con có thể phụ đạo cho cậu ấy trong kỳ nghỉ Quốc khánh.”

Lạc Phán Phán trợn mắt nhìn mẹ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là thất vọng. “Học phụ đạo? Con với người đó không họ hàng quen biết, vì sao con phải hy sinh kỳ nghỉ của mình để giúp cậu ta học?”

“Sao con lại có thể nói như thế?” Bà Lạc chau mày tỏ vẻ không đồng ý. “Các con là bạn học cùng trường, cậu ấy lại là học sinh của mẹ, giúp đỡ cậu ấy là điều nên làm.”

Lạc Phán Phán buồn bã phản đối: “Nhưng con đợi mãi mới đến kỳ nghỉ này. Hơn nữa, con đã hẹn với Khanh Nhi rồi, ngày mai sẽ đi thành phố Dao Mộc!”.

“Ừ...” Bà Lạc rõ ràng cũng biết lý lẽ của mình không hợp lý, nên gợi ý: “Hay là con với Khanh Nhi đợi đến kỳ nghỉ đông hãy đi Dao Mộc chơi?”.

“Con không muốn!” Lạc Phán Phán ngồi xuống giường, hét lên trả lời, vứt tất cả quần áo xuống đất, trừng mắt nhìn mẹ.

“Chỉ lần này thôi, Phán Phán.” Bà Lạc bước đến bên Lạc Phán Phán, dịu dàng nói.

“Con không đồng ý, không đồng ý!” Lạc Phán Phán sống chết cũng không chịu, luôn miệng phản đối, không hề có thái độ nhượng bộ.

Bà Lạc cung nựng một hồi cũng không xong, bắt đầu mất kiên nhẫn, đưa một tờ giấy cho Lạc Phán Phán, ra lệnh: “Điều này không do con quyết định!”

Đây là địa chỉ nhà họ Hường, bắt đầu từ ngày mai, trong một tuần, chín giờ sáng con phải có mặt ở nhà họ Hường, nếu không thì chuyển đi Dao Mực vào kỳ nghỉ đông cũng không còn nữa đâu!”.

“Mẹ!”

“Phản đối cũng không có tác dụng!”

Việc mong đợi từ rất lâu sắp thành hiện thực thì đột nhiên không thực hiện được nữa, người gặp phải chuyện như vậy sẽ có tâm trạng thế nào? Chắc chắn là không vui vẻ gì.

Tối hôm đó, Lạc Phán Phán tức giận, mồm môi mồm lợi lăm nhăm chào hỏi con cháu đời thứ mười tám của họ Hường một lượt. Trong lòng vẫn chưa hết bực, cô mở máy tính chơi trò thực vật đại chiến với xác chết. Tiếng kêu khóc của các xác chết vang khắp phòng, cô tức giận ấn chuột nhanh đến mức chuột không chạy được nữa mới hậm hực tắt máy.

Cô trèo lên giường, trần trọc suốt đêm, đến tận hơn bốn giờ sáng mới ngủ được.

Cũng vào lúc đó, ở nhà họ Hường, trong phòng của Hường Vũ Phàm, đại thiếu gia nhà họ Hường, đang vui vẻ chơi game online.

Ngược lại với sự buồn bã của người bạn học Lạc Phán Phán, tối nay tâm trạng của cậu rất tốt. Cậu đã chơi game giỏi vượt bậc và giành chiến thắng.

Tuy nhiên, đây không phải là lý do chính khiến cậu vui vẻ. Điều cậu vui nhất là quyết định của cậu đã phá vỡ kế hoạch du lịch được mong đợi từ rất lâu của một người. Không phải là cô ta muốn xem thiên tài nào có thể cứu cậu, kẻ ngốc nghếch, thoát ra khỏi bị kịch đứng đầu từ dưới lên sao? Thế thì cậu sẽ cho cô ta có cơ hội quan sát điều này ở khoảng cách gần hơn! Cậu sốt ruột muốn xem thái độ của cô ta sau khi biết được sự thật này như thế nào.

Mặc dù không dễ dàng có được một kỳ nghỉ dài như thế, không được đi chơi thì cũng tiếc, nhưng chỉ cần tìm được thú vui thì việc nghỉ ở đâu cũng không còn quan trọng nữa.

Buổi sáng ngày thứ Hai, Lạc Phán Phán, không hề biết là mình đang bị người ta sắp đặt, mất quãng thâm, mặc chiếc áo phông và chiếc quần bò ngố lấy bừa từ trong tủ, buộc tóc ra phía sau, miệng không ngớt kêu than, cầm mảnh giấy ghi địa chỉ, hậm hực đến khu Cảnh Lam Viên.

Cảnh Lam Viên rất nổi tiếng ở thị trấn Hạnh Phúc, được quảng cáo hằng ngày trên ti vi, giá nhà cao ngất ngưỡng và phong cảnh tươi đẹp ở đó khiến cho Lạc Phán Phán không thể không ngạc nhiên. Nhà họ Hường ở trong khu Cảnh Lam Viên. Diện tích của khu này rất rộng, may mà có một nhân viên bảo vệ dẫn đường nên cô mới đến được nhà họ Hường mà không bị lạc.

Giống các nhà khác ở dọc đường, trước nhà họ Hường có hai thảm cỏ được cắt tỉa cẩn thận, trên đám cỏ xanh rì vẫn còn đọng lại những giọt sương đêm, đẹp như hai tấm thảm màu xanh mềm mại. Giữa hai thảm cỏ là một con đường nhỏ rải sỏi, những viên sỏi nhỏ xinh xắn, đáng yêu lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm.

Cuối con đường là một tòa nhà được thiết kế theo kiểu châu Âu cổ kính màu ngà ba tầng với mái nhà màu trắng sữa hình tam giác và những khung cửa sổ xinh đẹp. Cửa sổ tầng hai đang mở, một thiếu niên khôi ngô, tuấn tú đang ngồi bên khung cửa nhìn về phía cô.

Cậu có mái tóc dày, tóc mai dài chạm mắt, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm có chút gì đó khó hiểu, sống mũi cao, da trắng, có nét giống người Hàn Quốc, khuôn mặt thon dài, sắc nét giống hệt bức tượng của một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Cậu nhếch môi cười với cô, ánh nắng rạng rỡ hiện lên trên môi cậu.

Cậu học sinh này là ai vậy nhỉ? Vì sao gặp một người lạ lại có thể cười rạng rỡ như thế?

Lạc Phán Phán đỏ mặt, vội vàng tránh ánh mắt của cậu ta, lấy lại bình tĩnh rồi bước tới ấn chuông cửa.

Người mở cửa là một phụ nữ xinh đẹp và lịch sự. Thoạt nhìn cô ấy rất trẻ, tóc búi gọn gàng, hai lọn tóc tạo thành hình vòng cung ôm gọn lấy khuôn mặt. Cô ấy mặc một chiếc váy trắng có cổ hình chữ V dài đến đầu gối, chiếc thắt lưng màu tím ôm gọn lấy eo, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng không để lộ bất kỳ dấu tích nào của thời gian.

Nhìn dáng vẻ như vậy có thể đoán cô ấy là chị gái của bạn học sinh họ Hường.

Lạc Phán Phán vội vàng cúi đầu chào và tự giới thiệu: “Em chào chị. Em là Lạc Phán Phán, mẹ em là cô giáo chủ nhiệm của em trai chị, mẹ em bảo em đến dạy kèm cho em trai chị”.

Người đó nghe thấy thế thì nở một nụ cười tươi tắn, để lộ ra hàm răng trắng rất đẹp. “Cô không phải là chị gái mà là mẹ của Tiểu Phàm”

Gi cơ?

Lạc Phán Phán vô cùng ngạc nhiên, bất giác mặt đỏ lựng lên.

Người phụ nữ trước mặt khéo trang điểm nên trông rất trẻ, mới nhìn chỉ có thể đoán không quá ba mươi tuổi, không thể ngờ lại có con trai học lớp mười một, chẳng trách mà cô nhận nhầm.

Bà Hường dường như nhận ra sự bối rối của cô, thân mật cầm lấy tay cô, cười hòa nhã nói: “Mau vào nhà đi! Tiểu Phàm đang đợi cháu đấy”.

Lạc Phán Phán được bà Hường dẫn vào phòng khách, cách bày trí đồ đạc sang trọng, xa hoa khiến cô trầm trồ kinh ngạc. Nhưng khi cô nhìn thấy cậu thiếu niên khôi ngô, tuấn tú đang bước xuống từ cầu thang xoắn ốc, những đồ đạc đó dường như mất đi vẻ đẹp của chúng, không còn chút hấp dẫn nào đối với cô nữa.

Đó chính là cậu thiếu niên ngồi bên cửa sổ cười với cô. Cậu ta vẫn giữ thái độ nửa cười đùa nửa nghiêm túc như thế, đôi mắt đẹp có vẻ hơi khó hiểu.

Lạc Phán Phán bắt gặp thần người, không thể rời khỏi ánh mắt mê hoặc ấy cho đến khi bà Hường đứng kế bên nhận ra cậu đang đứng trên cầu thang, cười dịu dàng giới thiệu. “Phán Phán, đây là con trai cô – Hường Vũ Phàm. Trong vòng một tuần tới, phải nhờ cháu giúp đỡ bạn ấy học tập rồi!”

Hường Vũ Phàm? Cái kẻ ngốc nghếch đứng thứ nhất từ dưới lên đến n lần lại chính là cậu thiếu niên khôi ngô, tuấn tú trước mặt cô sao?

Giống như bị sét đánh ngang tai, Lạc Phán Phán trấn tĩnh lại, ngạc nhiên nhìn cậu ta đang gật đầu chào đầy nhã ý, cảm thấy như mình bỗng nhiên bị rơi từ thiên đàng xuống địa ngục.

Hôm qua vừa mới nhắc đến con người này, hôm nay lại trở thành người phụ đạo cho cậu ta. Cô quá đen đui chẳng? Cô thấy hối hận, thà rằng không đi chơi công viên nước cũng còn hơn là phụ đạo cho kẻ ngốc nghếch này. Bây giờ rút lui liệu có kịp không?

Bà Hường không để ý đến tâm trạng của Lạc Phán Phán, dẫn dò con trai: “Tiểu Phàm, mẹ có chút việc phải đi ra ngoài. Con tiếp đãi Phán Phán chu đáo, học bài có gì không hiểu thì phải chịu khó hỏi Phán Phán”.

“Vâng.” Hường Vũ Phàm gật đầu ngoan ngoãn.

Lạc Phán Phán buồn rầu đứng bên nghe hai mẹ con họ nói chuyện với nhau, lúc mới đầu còn chưa cảm thấy gì, sau đó càng nghĩ càng thấy không cam tâm.

Hường Vũ Phàm là con trai độc nhất, bố cậu ta không ở nhà, mẹ cậu ta thì đi rồi, trong nhà chỉ còn có cô và cậu ta thôi sao?!

Nghĩ đến đó, mặt Lạc Phán Phán biến sắc, cô ngẩng đầu muốn gọi bà Hường quay lại. Bà Hường đã đi ra gần cửa lớn, cô lại không biết lấy lý do gì để nói. Trong lúc cô còn do dự thì bà Hường đã đi mất rồi.

Nghĩ đến đó, mặt Lạc Phán Phán biến sắc, cô ngẩng đầu muốn gọi bà Hường quay lại. Bà Hường đã đi ra gần cửa lớn, cô lại không biết lấy lý do gì để nói. Trong lúc cô còn do dự thì bà Hường đã đi mất rồi.

Lạc Phán Phán vô cùng thiếu não, đành quay người lại đối diện với hiện thực. Cô bị gương mặt đang tiến sát lại của cậu ta làm cho hoảng hốt, lùi lại hai bước.

“Cậu... Cậu... Cậu muốn làm gì?”

Hường Vũ Phàm tròn mắt nhìn cô gái đang sợ hãi đến tái mặt, xua tay nói: “Tôi chỉ muốn biết cậu đang nhìn gì mà chăm chú như vậy thôi”.

“...”

Con người này...

“Cậu ngồi sang phía bên kia.” Cậu ta chỉ về hướng phòng khách. “Tôi đi lấy nước uống cho cậu. Cậu muốn uống gì?”

Lạc Phán Phán vội vàng xua tay.

“Không cần đâu.”

“Cần”, Hường Vũ Phàm kiên quyết nói. “Cậu muốn uống sữa hay nước hoa quả?”

“... Thế thì uống sữa vậy!”

Hường Vũ Phàm gật đầu, bước vào phòng ăn. Lạc Phán ngồi xuống sofa trong phòng khách, hai tay ôm sách, quan sát căn phòng. Một lát sau, Hường Vũ Phàm cầm hai cốc nước bước ra. “Sữa của cậu đây.”

“Cảm ơn.” Cô đưa tay cầm lấy cốc sữa, miễn cưỡng đưa lên môi nhấp một ngụm.

Hường Vũ Phàm nhìn cô uống sữa, cười một cách khó hiểu, rồi cầm cốc cà phê, ngồi xuống cạnh cô.

“Nghe nói cậu học rất giỏi, kỳ thi nào cũng đứng đầu. Thật là đáng ngưỡng mộ.”

“Đâu có, chẳng qua là mình may mắn hơn người khác thôi.” Lạc Phán Phán cười, khiêm tốn nói, có chút không thoải mái nên ngồi dịch ra xa.

“Vậy sao?” Hường Vũ Phàm nghịch cốc cà phê, trên môi nở một nụ cười khiêu khích. “Nhưng để cậu phải phụ đạo cho tôi, một kẻ không để tâm đến

chuyện học thì thật là khó cho cậu.”

Nụ cười của Lạc Phán Phán biến mất, câu nói của cậu ta nghe quen quen, hình như...

“Cậu ta ngốc như thế, đầu óc không để tâm vào chuyện học hành, thành tích cao mới là lạ!”

“Không phải! Vũ Phàm rất thông minh! Cậu chưa nhìn thấy những tác phẩm của cậu ấy nên mới nói vậy. Mình tin rằng chỉ cần có một giáo viên giỏi hướng dẫn cậu ấy thì thành tích học tập của cậu ấy sẽ tiến bộ vượt bậc!”

“Mình cũng muốn xem thiên tài nào có thể cứu kẻ ngốc nghếch đó thoát khỏi bị kịch đứng đầu từ dưới lên.”

Đoạn nói chuyện với Đoàn Khanh Nhi ngày hôm qua hiện lên trong đầu Lạc Phán Phán, cô thoáng nghi hoặc... Những lời đó... Lê nào Hường Vũ Phàm, cậu ta...

Ý nghĩ mơ hồ đó hiện lên trong đầu, cô ngạc nhiên mở to mắt nhìn Hường Vũ Phàm, thái độ của cậu ta rất khó đoán, hai bàn tay đang cầm cốc sữa bỗng trở nên lạnh ngắt.

Như đoán được suy nghĩ của cô, Hường Vũ Phàm cười nói: “Không phải là bạn Lạc muốn xem thiên tài nào có thể cứu kẻ ngốc nghếch như tôi thoát khỏi bị kịch đứng đầu từ dưới lên sao? Có lẽ cậu nên cảm ơn tôi. Cảm ơn tôi vì tôi không những cho cậu một cơ hội có thể quan sát điều này gần hơn mà còn cho cậu nhập cuộc?”

Mặt Lạc Phán Phán biến sắc. “Hường Vũ Phàm, quả nhiên là cậu đã nghe tôi nói chuyện với Khanh Nhi!”

“Đương nhiên. Nếu không thì sao giờ này cậu lại ngồi ở đây?”

“Vì thế, cậu cố ý đưa ra yêu cầu tôi đến giúp cậu học với mẹ tôi phải không?” Lạc Phán Phán nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt lấy cốc sữa, mạnh đến nỗi hận không thể đập nó nát vụn ra!

Hường Vũ Phàm giả vờ không nhận ra sự tức giận của cô, không thay đổi sắc mặt gật đầu nói: “Có thể nói như vậy”.

Hóa ra là cậu ta! Hóa ra kẻ phá vỡ kế hoạch đi công viên nước của cô là tên đáng ghét trước mặt! Cô đã sai lầm khi nghĩ rằng cô và cậu ta giống nhau, đều là những người đáng thương bị bố mẹ cắt mất kỳ nghỉ lễ, không ngờ rằng cậu ta mới là người đạo diễn ra vở kịch này!

“Hường Vũ Phàm!” Lạc Phán Phán đặt mạnh cốc sữa xuống, sữa sóng sánh trong cốc, bắn cả lên mặt bàn. “Tại sao cậu lại làm như vậy?”

Hường Vũ Phàm nhún vai, vui vẻ nhìn cô cười nói: “Đúng lúc tôi đang cần một gia sư giúp tôi giải sầu, thì gặp được cậu. Có thể coi là duyên phận không?”

“Biến đi với duyên phận của cậu!” Cô đứng bật dậy, đôi mắt lộ rõ vẻ tức giận, lửa giận trong đầu cô như muốn thiêu đốt cậu thiếu niên trước mặt thành tro bụi. “Việc cậu buồn chán thì có liên quan gì đến tôi. Vì sao lại lôi tôi vào chuyện này?”

“Tôi thích thế, không được sao?”

“Cậu!” Lạc Phán Phán tức giận, hận không thể đá vào mặt cậu ta vài cái. Đột nhiên trong đầu cô lóe lên một cách báo thù.

Cậu ta buồn chán sao? Cậu ta không có việc gì làm sao? Cậu ta cần gia sư sao? Được! Thế thì cô sẽ làm cho cậu ta bận rộn đến mức ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng không có!

Nghĩ đến đây, Lạc Phán Phán nhắm mắt lại, bỗng chốc thái độ của cô chuyển từ tức giận sang vui vẻ. “Vì cậu có chí tiến thủ như thế nên tôi cũng phải dốc tâm sức giúp đỡ cậu.”

Hường Vũ Phàm chưa kịp ngạc nhiên trước sự thay đổi của cô thì đã thấy cô đổ hết đồ trong ba lô ra, bày trước mặt cậu. “Đây là bản photo vở của các môn học, mời bạn Hường trong ngày hôm nay học thuộc hết, ngày mai tôi sẽ kiểm tra.”

Hường Vũ Phàm cúi người, đưa tay sờ xấp giấy dày cộp, khoe miệng bất giác mím lại. Một tập ghi chép dày như thế này, đừng nói là một ngày, một tháng cậu cũng không đọc hết, huống hồ là học thuộc.

“Lạc Phán Phán, cậu cố tình phải không?”

“Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?” Lạc Phán Phán chớp mắt, tỏ thái độ không vui. “Tôi là gia sư cậu mời đến, tôi chỉ đang cố gắng thực hiện tốt trách nhiệm của một gia sư mà thôi!”

“Vậy sao?” Hường Vũ Phàm nhìn cô vẻ mỉa mai, ánh mắt thể hiện sự bất mãn. “Muốn hành hạ tôi thì cũng phải có đủ sức đấy!”

Cậu ta vừa nói xong, Lạc Phán Phán cảm thấy bụng nhói đau, một linh cảm không hay xuất hiện. Cô ôm bụng, lùi lại hai bước, trợn mắt nhìn cậu cảnh giác. “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Hường Vũ Phàm nhếch môi cười, ánh mắt dừng lại trên cốc sữa, không trả lời mà hỏi lại cô: “Sữa có ngon không?”

Bụng Lạc Phán Phán quặn đau từng cơn. Cô nhìn cốc sữa vài giây, trong lòng kinh ngạc. “Hương Vũ Phàm, cậu cho gì vào sữa thế?”

“Tôi giống người thất đức lắm à? Làm sao tôi có thể cho gì vào cốc sữa mời gia sư yêu quý của tôi được? Chẳng qua là tôi không cẩn thận, mời cô giáo uống sữa đã quá hạn hai tháng mà thôi.”

Quá hạn... hai tháng?

“Hương Vũ Phàm, cậu thật độc ác!” Lại một cơn đau quặn trong bụng. Lạc Phán Phán không chịu nổi nữa, chạy ra khỏi cửa.

“Bạn học Lạc, cậu chạy nhầm hướng rồi.” Hương Vũ Phàm ôm lấy thành chiếc sofa, nhìn khuôn mặt xanh tái của Lạc Phán Phán cười sung sướng, từ từ chỉ sang trái. “Nhà vệ sinh ở bên đó.”

Lạc Phán Phán tức giận nhìn cậu ta, quay người chạy về phía nhà vệ sinh.

Có lẽ do sữa quá hạn biến chất quá nhiều, có lẽ do Hương Vũ Phàm quá độc mồm độc miệng, Lạc Phán Phán phải chạy ra chạy vào nhà vệ sinh mười mấy lần mà không yên.

“Trời đất, cậu vẫn ổn chứ? Không phải là cậu còn phải dạy mình học sao? Sao vẫn còn ngồi trên thế?” Hương Vũ Phàm thản nhiên ngồi tựa vào sofa, khoanh tay trước ngực, nhìn Lạc Phán Phán đang hết sức khổ sở.

Hương Vũ Phàm, cậu ác quá! Cậu chết chắc rồi!

Lạc Phán Phán cắn răng chịu đựng, ôm bụng, lao đảo đứng dậy. Hai chân cô mềm nhũn, mới bước được hai bước thì đã xiêu vẹo. Nếu Hương Vũ Phàm không nhanh tay đỡ thì có lẽ cô đã ngã ngửa ra rồi.

Hương Vũ Phàm, lúc đầu chỉ muốn trêu đùa cô, giờ mới phát hiện ra cô thật sự không ổn. Khuôn mặt trái xoan tái xanh, trên trán nổi những vệt màu đỏ, lấm tấm mồ hôi. Đôi mắt vẫn mở to nhưng đã mất đi sự linh hoạt. Mũi cô xạm và khô lại, không còn sắc hồng nữa.

Cô ấy vừa mới khỏe mạnh, sao tự nhiên lại ốm yếu như Tây Thi mắc bệnh thế? Lẽ nào ảnh hưởng của sữa quá hạn lại kinh khủng đến vậy? Nghĩ đến nguyên nhân gây ra tình trạng của Lạc Phán Phán có thể là do mình gây ra, Hương Vũ Phàm cảm thấy có lỗi. “Này, cậu không sao chứ?”

“Cậu đi mà uống nốt nửa cốc sữa còn lại đi, mười lăm phút sau sẽ biết thế nào là không sao.” Lạc Phán Phán mặt mày trắng bệch nhìn cậu ta, muốn đẩy cậu ta ra nhưng tiếc là không đủ sức, hai tay đập lên người cậu ta không khác gì gõ ngửa. “Hương Vũ Phàm, cậu bỏ tôi ra!”

“Cậu đừng có cử động! Nhìn mặt cậu xem, trắng bệch như là mặt quỷ ấy. Cậu muốn dọa ai hả? Nói cho tôi biết, cậu muốn gì? Tôi sẽ giúp cậu.” Vừa nói dứt lời, Hương Vũ Phàm cảm thấy những lời này quá tình cảm, vội vàng giải thích: “Cậu đừng hiểu nhầm, không phải là tôi lo lắng cho cậu, tôi chỉ không muốn cậu gặp chuyện gì không hay ở nhà tôi. Bây giờ chỉ có hai chúng ta ở nhà, nếu cậu xảy ra chuyện gì thì tôi là kẻ đáng nghi nhất, đến lúc đó...”

Lạc Phán Phán lườm cậu ta, chặn lại những lời thao thao bất tuyệt đó. “Tôi muốn đi vệ sinh, cậu cũng muốn giúp tôi sao?”

“...”

Lạc Phán Phán bấu môi, rời khỏi Hương Vũ Phàm, vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Trong phòng khách, Hương Vũ Phàm lo lắng không yên nhìn lên đồng hồ treo tường, từng phút từng giây trôi qua. Trước kia, khi nghĩ cách để có thể trêu tức Lạc Phán Phán, cậu cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, giờ kim đồng hồ như thể đang đi dạo giữa không trung không có giới hạn.

Không biết Lạc Phán Phán bây giờ ra sao? Hương Vũ Phàm lo lắng đi lại trong phòng khách, trong lòng như có lửa đốt.

Có cần chạy vào xem cô ta thế nào không? Nhưng làm thế, chắc chắn cô ta sẽ cười nhạo cậu, những ngày tiếp theo cậu sẽ phải làm thế nào? Nhưng cô ta bị như vậy có lẽ là do cậu, nếu cậu không quan tâm đến cô ta thì có phải là mất nhân tính không? Rốt cuộc cậu phải làm gì? Hương Vũ Phàm sốt ruột đi đi lại lại trong phòng.

Mười lăm phút đã trôi qua, Lạc Phán Phán vẫn chưa ra, nghĩ đến dáng vẻ liêu xiêu của cô, Hương Vũ Phàm không khỏi lo lắng, cậu không giữ thể diện nữa, vội vàng chạy tới trước cửa phòng vệ sinh. “Lạc Phán Phán, cậu vẫn ở trong đó chứ?”

Trong nhà vệ sinh, sau khi giải quyết xong vấn đề của mình, Lạc Phán Phán ngồi nghỉ ngơi một lát để lấy lại tinh thần. Đang thư giãn thì nghe thấy tiếng Hương Vũ Phàm gọi ngoài cửa. Vốn dĩ đã bị khổ sở vì uống sữa quá hạn, lại nghĩ đến dáng vẻ đáng ghét vừa rồi của cậu ta, cô không thèm để tâm đến cậu ta nữa.

Bên ngoài cửa, Hương Vũ Phàm không biết sự tình ra sao, càng gọi to hơn: “Lạc Phán Phán, Lạc Phán Phán, không phải là cậu bị rơi vào bồn cầu rồi đấy chứ?”

Cậu biến đi! Cậu mới rơi vào bồn cầu ấy! Cả nhà cậu đều rơi vào bồn cầu! Lạc Phán Phán tức giận nhìn vào cánh cửa, hận rằng không thể xuyên được qua đó để lôi cậu ta vào đánh cho một trận.

“Lạc Phán Phán, cậu chết rồi à? Nếu chưa chết thì làm ơn thưa lên một tiếng, nếu không tôi sẽ phá cửa để vào đây.”

Bên ngoài, Hường Vũ Phàm lo lắng gõ cửa, đợi một lát không thấy động tĩnh gì, cậu không kiên nhẫn được nữa, lùi ra sau hai bước rồi lao vào cửa. Đúng lúc này, cửa nhà vệ sinh mở “tách” một tiếng. Hường Vũ Phàm không kịp dừng lại, đâm sầm vào người ở bên trong.

“Mẹ ơi! Đau quá!” Lạc Phán Phán kêu lên, ôm lấy ngực lùi lại hai bước.

Hường Vũ Phàm thấy điệu bộ của cô như thế thì vô cùng sợ hãi, lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”.

Ai bảo là không sao? Tất nhiên là “có sao” rồi! Lạc Phán Phán đau khổ nhìn xuống ngực mình, vốn dĩ nó đang trong thời kỳ phát triển, bị va mạnh thế này, không biết có để lại di chứng gì không?

“Lạc Phán Phán.” Hường Vũ Phàm thấy cô không nói gì, càng lo lắng hơn. “Không phải là cậu bị va mạnh quá nên biến thành kẻ ngốc rồi chứ?”

Cậu mới bị va mạnh mà biến thành kẻ ngốc thì có! Lạc Phán Phán ngẩng đầu lên định mắng cho cậu ta một trận, bỗng nhiên nhận ra sự lo lắng trong đáy mắt cậu ta.

Cậu ta đang lo lắng cho cô sao? Cũng phải! Cậu ta khiến cô bị đau bụng nửa ngày trời, sau đó lại va vào ngực cô nên thấy xấu hổ, bất kỳ ai trong hoàn cảnh này cũng sẽ cảm thấy ân hận. Nhưng cô không thể dễ dàng tha thứ cho cậu ta được, cô vẫn chưa quên bộ dạng của cô thành ra như thế này là do ai gây ra.

Nghĩ đến đây, Lạc Phán Phán quyết định sẽ tương kế tựu kế, hành hạ Hường Vũ Phàm một trận, nếu không cô sẽ không còn là Lạc Phán Phán nữa.

Không biết là tai họa sắp đổ xuống đầu mình, Hường Vũ Phàm quỳ gối xuống trước mặt cô, hỏi với giọng đầy quan tâm “Cậu đừng sợ! Có cần gọi 120 không?”.

Gọi 120 cái gì? Cậu ta nghĩ mình là một bình hoa yếu ớt sao? Mặc dù cô gầy gò nhưng ít nhất vẫn có thể đứng thẳng được.

Cô suy nghĩ một hồi rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch báo thù của mình. Cô giả vờ ôm lấy bụng, “Hường Vũ Phàm, bụng tôi rất đau, đầu óc choáng váng”

Sự thật là sau khi nghỉ ngơi, bụng cô không còn đau nữa và cô cũng cảm thấy khỏe hơn nhiều. Nhưng để giả vờ giống y như thật, Lạc Phán Phán ôm lấy thái dương, từ từ khụy gối dựa vào tường.

Hường Vũ Phàm tin là thật, không còn để ý đến việc cậu đang căm ghét cô, đưa tay ra dịu cô. “Cậu có cần nghỉ ngơi một chút không?”

“Có, nhưng chân mình mềm nhũn ra rồi, e rằng không thể đi được.” Thông thường, lúc này người con trai nên nói: Thế thì để tôi cõng cậu! Tên ngốc trước mặt chắc không phải là ngoại lệ? Nói đi! Mau nói đi! Đừng dịp cô vừa mới tăng được hai cân, hy vọng có thể làm cho cậu ta một đờ!

“À, thế này đi, cậu cứ ngồi nghỉ ở đây một lát.” Nói xong, Hường Vũ Phàm dịu cô ngồi lên nắp bồn vệ sinh.

Lạc Phán Phán chau mày trách móc: “Cậu để người bệnh ngồi nghỉ ở trong nhà vệ sinh à?”.

Hường Vũ Phàm ngại ngùng xua tay, nói với giọng không thoải mái: “Vốn dĩ tôi nghĩ phải đưa cậu ra phòng khách, nhưng cậu lại không đi được, tôi cũng không còn cách nào khác”.

Tôi không đi được, lẽ nào cậu không thể cõng tôi sao? Lạc Phán Phán thầm rủa trong lòng. Nét mặt lại thể hiện rõ sự mềm yếu, cô nhẹ nhàng nói: “Mặc dù vậy, không khí trong nhà vệ sinh không tốt cho người ốm, đúng không? Còn nữa, tôi không đi được nhưng cậu có thể mà! Tôi bị đau bụng là do cậu, cậu không thể làm gì cho tôi sao?”.

Hường Vũ Phàm nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy cô nói cũng có lý nên thật thà nói: “Có cần tôi lấy cho cậu nước xị nhà vệ sinh không?”.

Hai mắt Lạc Phán Phán tối sầm lại. Cô muốn cầm gạch đập vào đầu cậu ta rồi đâm đầu vào tường.

Hóa ra cậu bé này không quen roi vọt, nhả nhận với cậu ta cũng vô dụng.

Thế là Lạc Phán Phán không vòng vo nữa, nói thẳng thừng: “Bạn Hường, tôi không muốn ở trong nhà vệ sinh, cậu cõng tôi ra phòng khách được không?”.

“Tôi cõng cậu?” Hường Vũ Phàm hốt hoảng trước lời đề nghị của Lạc Phán Phán, giương to mắt nhìn cô hồi lâu như thể nhìn một sinh vật lạ.

Lạc Phán Phán thấy cậu ta có vẻ không đồng tình, vội vàng ôm bụng tỏ vẻ yếu ớt: “Bụng tôi đau quá... như muốn roi cả ruột ra ngoài ấy...”.

“Tôi cõng cậu!” Hường Vũ Phàm bực bội cắn răng như muốn nói: “Tôi không xuống địa ngục thì ai xuống”, cúi người giục: “Lên đi!”.

Ồ, cuối cùng thì cũng thuyết phục được tên ngốc này!

Lạc Phán Phán cười thầm sau lưng Hường Vũ Phàm, đang định bám lên lưng cậu ta thì cậu ta bỗng quay đầu lại. Nụ cười của Lạc Phán Phán biến mất, cô vội vàng tỏ vẻ đau đớn, mặt mày hỏi: “Hường... Bạn Hường, cậu sao thế?”.

Hương Vũ Phàm nhìn cô chăm chú đến nỗi cô nổi cả da gà, cô đang phân vân không biết có phải cậu ta đã phát hiện ra mưu kế của mình không thì thấy cậu ta hỏi: “Lạc Phán Phán, cậu... nặng sáu mươi cân à?”.

Con người này thật là...! Bản cô nương còn không được bốn mươi lăm cân nữa là đòi sáu mươi cân!

Lạc Phán Phán tối mặt lại, cắn răng chịu đựng, thốt lên một câu ngọt ngào: “Yên tâm, tôi rất nhẹ”. Trong lòng cô ngầm đưa ra quyết định, lần này không hành hạ cậu ta đến mức mệt nhừ từ thì cô không còn là Lạc Phán Phán!

Hương Vũ Phàm nghi ngờ nhìn cô rồi hậm hực quay đầu lại, đầu khổ nói: “Lên đi!”.

Lạc Phán Phán nở một nụ cười đắc thắng, vui vẻ leo lên lưng cậu ta.

Đây là lần đầu tiên cô được con trai cõng, lưng cậu ta rộng và phẳng nên cô cảm thấy rất yên tâm. Chỉ có vấn đề là cậu ta mặc áo mỏng quá, cô có thể cảm thấy thân nhiệt trên người cậu ta xuyên qua lớp vải mỏng.

Lạc Phán Phán cảm thấy không yên, tay ôm lấy gò má đang nóng bừng lên như bị sốt.

“Đừng động đây! Roi xuống bây giờ!” Hương Vũ Phàm chau mày, xốc người cô lên rồi tiếp tục bước ra phòng khách.

Lạc Phán Phán cứng đờ người, kịp phản ứng thì mặt đã đỏ bừng lên.

Á... á... á!!!

Cậu ta... Cậu ta... Cậu ta vừa mới chạm vào mông cô?!!!

Sự trong sạch của cô... Trinh tiết của cô... Không đúng! Bây giờ là lúc nào mà còn so đo chuyện này? Hơn nữa, vừa rồi cậu ta làm thế cũng chỉ vì sợ cô roi xuống chứ không hề có ý gì khác, sao cô có thể nghĩ lung tung như thế! Đúng! Lạc Phán Phán, mày nghĩ quá lên rồi! Không được nghĩ lung tung, chịu khó nghĩ cách gì hành hạ cậu ta thêm thôi! Đây mới là việc mày cần làm bây giờ!

Nghĩ đến đó, Lạc Phán Phán cảm thấy dễ chịu hơn, trí óc dồn hết vào việc tìm cách báo thù.

Hương Vũ Phàm không hề biết những toan tính trong đầu Lạc Phán Phán, cõng cô ra phòng khách, rồi đặt cô ngồi xuống sofa. Vừa ngồi nghỉ một lát thì “đại tiểu thư Lạc” lại nói: “Nhà cậu có thuốc chữa tiêu chảy không? Tôi thấy bụng rất khó chịu, nếu uống thuốc vào chắc sẽ đỡ hơn”.

Cô không hề nói dối, mặc dù bụng không còn đau như trước làm sao biết được lát nữa có đau hay không? Dù sao uống thuốc vào cũng an toàn hơn.

Thế là, vừa mới ngồi được vài giây, Hương Vũ Phàm lại phải đi tìm thuốc cho Lạc Phán Phán.

Sau một hồi lâu, Hương Vũ Phàm, trán lấm tấm mồ hôi, đưa ra trước mặt Lạc Phán Phán hai viên Bifico.

“Tôi chỉ tìm thấy loại này thôi.”

Lạc Phán Phán cầm lấy thuốc rồi bắt đầu than thở: “Tôi sợ đắng”.

Hương Vũ Phàm chau mày, nhìn viên thuốc trên tay cô nói: “Đây là thuốc Tây, bột thuốc đã có vỏ bọc ngoài rồi, uống một ngụm nước là xong, sao mà đắng được?”.

“Nhưng trước khi tôi uống thuốc, mẹ tôi luôn chuẩn bị mứt táo cho tôi.”

“Mứt táo? Nhà tôi không có thứ đó, đường có được không?” Nói rồi, Hương Vũ Phàm lấy hộp đường trên bàn nhét vào lòng cô.

“Tôi không cần”, Lạc Phán Phán đặt hộp đường lên bàn, kiên quyết nói. “Tôi cần mứt táo.”

“Con gái các cậu thật là phiền phức!” Hương Vũ Phàm không chịu nổi, chau mày, do dự một lát rồi lấy chìa khóa và ví tiền bước ra khỏi cửa.

“À, nhớ là phải mua ở Lý Ký Thành Đông đấy, tôi chỉ ăn mứt táo ở đó thôi.”

Hương Vũ Phàm suyt nữa thì trượt chân, không dám tin vào tai mình, quay lại nhìn cô, không hiểu là mình có nghe nhầm không. “Thành Đông? Cậu muốn tôi từ Thành Tây chạy sang Thành Đông để mua thứ đồ ăn quê mùa đó cho cậu sao?”

“Mứt táo rất ngon, không quê mùa chút nào!”

“Tôi không đi!”

“Á, đau bụng quá...”

“...”

Hương Vũ Phàm nhìn cô một lát, cuối cùng cũng phải thay giày và bước ra ngoài.

Lạc Phán Phán thấy cửa nhà bị đập mạnh đến “kinh thiên động địa”, đắc ý cười.

Hương Vũ Phàm, tôi cũng phải cho cậu nếm mùi chạy đi chạy lại!

Nghĩ tới đó, cô cúi đầu nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay, cầm cốc nước mà Hương Vũ Phàm đã chuẩn bị cho cô, cho thuốc vào miệng và uống.

Bạn đang đọc truyện *Lân Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Yêu hầu không thoát được lòng bàn tay Phật tổ

Hon một tiếng sau, cánh cửa nhà mở ra, Hương Vũ Phàm người đầm mồ hôi, cầm một cái túi chạy vào.

“Mứt táo của cậu đây!” Hương Vũ Phàm vứt túi mứt táo lên sofa, chỗ Lạc Phán Phán đang ngồi đọc sách, rồi chạy vội vào bếp tìm nước mát trong tủ lạnh, nóng đến chết mất.

Lạc Phán Phán đặt sách xuống, mở túi ra xem rồi nói vọng vào trong bếp: “Bạn Hương, cảm ơn cậu đã mua mứt táo cho tôi, nhưng vừa rồi tôi không cẩn thận làm rơi mất thuốc rồi, làm thế nào bây giờ?”.

“Gi... hả?...” Nghe thấy câu nói không thể ngờ tới của Lạc Phán Phán, Hương Vũ Phàm ngạc nhiên tới mức phun cả nước ra ngoài, suýt chút nữa thì bị sặc. Vội vàng đặt bình nước đang cầm trên tay xuống, cậu chạy ra khỏi bếp, hỏi với giọng của một người bất hạnh nhất. “Tại sao cậu lại làm mất được? Nhà tôi chỉ còn hai viên thuốc đó thôi! Cậu nói xem bây giờ phải làm thế nào?!”

“Thế... Hay là cậu chạy ra hiệu thuốc, mua cho tôi hai viên?”

“...”

Hương Vũ Phàm nhìn ra trời nắng gay gắt ngoài cửa sổ, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Lạc Phán Phán chép miệng, không nói gì, hai tay dường như vô thức ôm lấy bụng.

Mắm mồ hôi đầm đìa, cuối cùng Hương Vũ Phàm cũng không thoát được cảm giác thấy có lỗi, mở cửa đi mua thuốc. Do quá tức giận nên không chú ý, cậu va vào một người bên ngoài cửa.

Là ai mà không chịu nhìn gì cả, không biết là tâm trạng của thiếu gia đang không vui sao?

Hương Vũ Phàm đầy một bụng tức giận, ngẩng đầu định mắng thì nhìn thấy mẹ đang nghi ngờ nhìn cậu. “Tiểu Phàm? Con vội vàng đi đâu thế?”

“Ồ... mẹ? Mẹ về rồi à? Hôm nay mẹ về sớm thế?”

“Xong việc thì tất nhiên là về rồi! Đến lượt mẹ hỏi con. Giờ này không phải là đang ngồi trong phòng nghe Phán Phán giảng bài sao? Vì sao lại chạy ra ngoài?”

“Ồ... Con...” Cậu không thể nói là đi mua thuốc cho Lạc Phán Phán được. Mẹ cậu sẽ muốn biết vì sao cậu lại cố tình lấy sữa quá hạn mời khách uống, có thể cậu sẽ mất tiền tiêu vật cả năm nay mất!

Thế là Hương Vũ Phàm ấp úng hồi lâu mà không nói được lời nào.

Bà Hương thấy lạ vội nhìn cậu, nghĩ rằng cậu học nhiều quá nên đâm ra hồ đồ, cũng không hỏi nhiều nữa, bước vào trong nhà.

Lạc Phán Phán ở trong phòng khách nghe thấy tiếng động, đoán được bà Hương đã về. Nghĩ đến hành động của mình, cô thấy hơi lo lắng, ngồi trên sofa cũng không còn cảm thấy thoải mái nữa nên vội đứng dậy.

Bà Hương bước vào phòng khách, như thường lệ, tiện tay đặt túi xách lên tủ, đang định bước đi thì thấy ai đó đã lục tung hòm thuốc.

Hương Vũ Phàm đi theo mẹ vào trong nhà, nhìn thấy thế, đang chuẩn bị tinh thần giải thích vì sao không thu dọn đồ gọn gàng thì đã nghe thấy bà Hương hỏi: “Sao hòm thuốc bị lục tung thế này? Có ai bị thương à?”.

Hương Vũ Phàm rụt cổ lại, ánh mắt bất giác nhìn sang người đang đứng như chịu phạt bên cạnh chiếc sofa.

Bà Hương để ý thấy điều đó, lập tức quay đầu lại nhìn Lạc Phán Phán, quan tâm hỏi: “Phán Phán, có phải là Tiểu Phàm bắt nạt cháu không?”.

“Con không bắt nạt bạn ấy!” Hương Vũ Phàm vội vàng lớn tiếng phủ nhận.

Bà Hương không để ý đến cậu, nhìn thẳng vào Lạc Phán Phán.

Lạc Phán Phán giật mình, ánh mắt bất an nhìn về phía Hương Vũ Phàm, hít sâu một hơi rồi trả lời: “Không ạ...”.

Điều bộ lo lắng của cô khiến bà Hương nghĩ cô bị bắt nạt, vì sợ Hương Vũ Phàm nên không dám nói thật. Thế là bà Hương dịu dàng nói với cô: “Phán Phán đừng sợ, nếu Tiểu Phàm bắt nạt cháu thì cháu cứ nói với cô, cô sẽ giúp cháu dạy cho nó một bài học”.

Ồ, cô Hương có nhầm không? Lẽ nào cô ấy nghĩ con trai của mình có thể làm điều mà trời đất không thể tha với một cô học sinh yếu đuối như cô?

Lạc Phán Phán nhìn vẻ mặt đầy khích lệ của bà Hương, rồi nhìn Hương Vũ Phàm đang đứng phía sau căng thẳng xua tay, một ý tưởng lóe lên trong đầu.

“Cô ạ, bạn ấy không bắt nạt cháu...”

Hương Vũ Phàm nghe thấy thế thì mặt mày trở nên tươi tỉnh, đắc ý nói với mẹ: “Mẹ xem, con đã nói rồi! Sao con có thể bắt nạt bạn ấy được!”.

Lạc Phán Phán nhìn cậu, tiếp tục nói: “Bạn ấy không cố ý cho cháu uống sữa quá hạn hai tháng, cháu cũng không phải chạy vào nhà vệ sinh mười mấy lần, bạn ấy cũng không nói là cháu bị rơi vào bồn cầu...”.

Cùng với từng chữ “không” của Lạc Phán Phán, sắc mặt bà Hương trở nên xanh tái. Không đợi cô nói hết câu bà đã véo tai Hương Vũ Phàm, tức giận kéo cậu lên tầng hai. “Hương Vũ Phàm, con là tên tiểu tử thôi! Lâu rồi không đánh con nên con dương oai tác quái phải không?”

“Không phải thế! Không phải thế!” Hương Vũ Phàm vừa chống cự, vừa không cam tâm quay đầu nhìn Lạc Phán Phán nói: “Cậu là đứa không ra gì! Rõ ràng là cậu cố ý! Cố ý!”.

Lạc Phán Phán mở to mắt nhìn cậu, khuôn mặt trái xoan thanh tú thể hiện rõ sự thông minh, lạnh lợi.

“Phán Phán, cháu lấy đồ ăn trong tủ lạnh mà ăn, cô sẽ đi xử lý việc này rồi xuống ngay!” Bà Hương quay đầu lại, dịu dàng nói với cô, rồi quay về phía Hương Vũ Phàm tức giận nói: “Tiểu tử thôi, con còn dám nói lung tung, đợi xem mẹ xử lý con như thế nào! Vẫn còn không chịu nhanh lên!”.

“Sự việc không phải như vậy...” Người thiếu niên sắp bị “xử lý” tức giận trừng mắt nhìn Lạc Phán Phán, đôi mắt đẹp như tóe lửa. “Lạc Phán Phán, cậu chờ đây! Cậu chết chắc rồi!”

Tốt nhất là cậu nên biết cách cứu mạng mình trước!

Nhân cơ hội bà Hương không để ý, Lạc Phán Phán đắc ý nháy mắt với cậu, khiến cậu tức đến nổi có thể khạc ra máu.

Coi như đó là món quà ra mắt cậu ta, trả lễ cốc sữa quá hạn đáng sợ! Nhân tiện cũng cho cậu ta biết Lạc Phán Phán không phải là con cừ non dễ bắt nạt, những ngày tiếp theo cậu ta nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không... còn nhiều điều đau khổ hơn đang chờ đón cậu ta!

Hương Vũ Phàm bị mẹ nhốt vào “phòng tốt”, không thể không cảm thấy lạnh sống lưng, bất giác hắt hơi thật to.

Hương Vũ Phàm bị thương (nghe nói cậu bé đáng thương này bị mẹ “xử lý” một trận như từ...), bụng Lạc Phán Phán cũng khó chịu nên buổi chiều không học nữa. Thế là ai ở nhà người đó nghỉ ngơi.

Lạc Phán Phán ở nhà một mình. Bố mẹ cô đều là giáo viên giỏi của trường trung học phổ thông, ngày lễ Quốc khánh trường tổ chức cho giáo viên đi du lịch ở Bắc Kinh nên cả hai người đều đi vắng. Lạc Phán Phán ăn trưa xong, không biết làm gì, đành nằm trên giường đọc truyện tranh. Đang đọc đến đoạn hấp dẫn thì chuông cửa ở dưới tầng reo lên từng hồi.

Ai đến vào lúc này nhỉ? Lẽ nào là Khanh Nhi! Nguy rồi, cô vẫn còn chưa báo tin thay đổi kế hoạch đi du lịch cho Khanh Nhi! Không phải là cậu ấy đến hỏi tội đấy chứ?

Nghĩ thế, cô ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới, quả nhiên là cô ấy. Người ở dưới tầng ngẩng đầu lên nhìn, sau khi thấy cô thì vẫy tay gọi âm lên.

“Phán Phán, mình Khanh Nhi đây, mau mở cửa đi.”

Lạc Phán Phán tìm xung quanh, lấy chiếc chìa khóa ở trên tủ gần đầu giường, ném xuống nói: “Chìa khóa đây, cầm lấy, tự mở cửa vào nhé!”.

Nói xong, Lạc Phán Phán quay lại phòng, nghĩ xem nên giải thích với Khanh Nhi như thế nào.

Sau hai phút, có người mở cửa phòng, chưa thấy người đâu thì có một vật bằng kim loại sáng lóa bay lại. Lạc Phán Phán nhanh tay bắt được, khi mở ra thì trong lòng bàn tay chính là chiếc chìa khóa mà cô vừa vứt xuống cho Khanh Nhi.

“Không tồi, vẫn còn bắt được chìa khóa, mình nghĩ rằng cậu ồm sấp chết rồi, không có cả sức để nghe điện thoại nữa!” Cùng với câu nói khiêu khích đó, Đoàn Khanh Nhi xuất hiện bên cạnh cửa phòng, khoanh tay trước ngực.

Đáng vẻ như vậy thì đúng là đến hỏi tội rồi...

“Mình có thể giải thích!” Lạc Phán Phán vội vàng vứt chiếc chìa khóa sang bên cạnh, hai tay giơ lên đầu hàng, “Mình không cố ý không đến, thực sự là việc quá đột xuất nên không kịp báo cho cậu...”

“Không kịp hay là quên?” Đoàn Khanh Nhi cười nhạt, bước đến gần Lạc Phán Phán.

“Ồ...” Lạc Phán Phán bối rối lùi lại phía sau, không biết nói gì.

“Cậu thật là tồi, không đến cũng không báo cho mình một tiếng, hại mình đứng ở sân bay chờ cậu cả nửa ngày như một con cóc! Di động không bắt máy, điện thoại bàn cũng không có người nghe, rõ ràng là cậu cố ý phải không?” Đoàn Khanh Nhi càng nói càng bức xúc, nói đến mức mất cả lý trí, đưa tay bóp lấy cổ cô, lắc lắc lắt lết...

“Không phải, không phải... Cậu bỏ tay ra đi, cậu nghe mình giải thích... Mình không cố ý không nghe điện thoại của cậu, mình quên không mang điện thoại... À, cứu với...”

Thấy không thể tiếp tục làm âm ỉ thêm nữa, Đoàn Khanh Nhi mới hậm hực bỏ tay ra, bức bối nói: “Xét đến tình bạn sáu năm của chúng ta, cho cậu một cơ hội giải thích!”

“Ồi...” Lạc Phán Phán ôm lấy cổ vì đau, nghĩ đến việc này lại bức mình. “Là do thần tượng của cậu, Hường Vũ Phàm, chứ ai nữa!”

“Vũ Phàm? Chuyện này thì có liên quan gì đến cậu ấy? Cậu mau nói rõ cho mình nghe.”

“Chuyện là thế này...”

Lạc Phán Phán đau khổ kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, tất nhiên là kể cả chuyện cốc sữa quá hạn và vở kịch của mình.

Nghe xong, Đoàn Khanh Nhi bị kích động, lắp bắp nói: “Cậu nói chúng ta không đi du lịch được là do hoàng tử Vũ Phàm gây ra à?”

Lại còn hoàng tử Vũ Phàm nữa... Thật kinh khủng...

Lạc Phán Phán bậm môi, nổi cả da gà, nói với giọng đầy bức xúc: “Đúng thế, cậu ta còn hại mình phải chạy vào nhà vệ sinh hơn chục lần! À, Khanh Nhi, không phải là cậu rất hiểu cậu ta sao? Cậu có biết điểm yếu của Hường Vũ Phàm là gì không?”

“Điểm yếu?” Đoàn Khanh Nhi đề phòng, điều này có liên quan đến sự an toàn của thần tượng của cô, lập tức lấy lại tinh thần, cảnh giác hỏi Lạc Phán Phán đang bậm môi về tức giận: “Cậu hỏi thế làm gì?”

Lạc Phán Phán cười phá lên, bóp cổ Khanh Nhi nói: “Mình còn phải gặp hoàng tử Vũ Phàm nhà cậu sáu ngày nữa, tất nhiên là mình muốn hiểu cậu ấy hơn để dễ nói chuyện thôi mà!”

“Mình không tin, rõ ràng là cậu muốn làm điều gì đó không tốt cho hoàng tử Vũ Phàm của mình!” Đoàn Khanh Nhi không nhanh nhay, muốn thoát khỏi câu hỏi của Lạc Phán Phán nhưng tiếc là đã muộn.

Lạc Phán Phán bóp cổ mạnh tay hơn, cười nói: “Khanh Nhi thân yêu, mình tin là cậu sẽ không đánh mất tình cảm quý giá sáu năm giữa chúng ta vì một anh chàng cóc nào đó, đúng không?”

Tình bạn rất đáng quý, sinh mệnh còn quý giá hơn, hoàng tử Vũ Phàm, xin lỗi cậu...

Đoàn Khanh Nhi thầm tạ lỗi với Vũ Phàm một giây, sau đó tỏ vẻ thân mật, thương lượng với Lạc Phán Phán ra về biết thì phải nói...

“Đương nhiên rồi, Đoàn Khanh Nhi mình là người rất trân trọng bạn bè! Phán Phán, cậu bỏ tay ra đi... Mình nói cho cậu biết, Hường Vũ Phàm sợ nhất bố mẹ cậu ấy, bởi vì nếu làm họ tức giận, họ sẽ cắt tiền tiêu vặt của cậu ấy. Nghe nói để chống đối bố mẹ, cậu ấy đã bỏ nhà đi 102 lần, nhưng cuối cùng vì vấn đề thiếu tiền nong nên lại ngoan ngoãn về nhà nhận tội.”

Sợ bố mẹ sao?

Lạc Phán Phán nhớ lại lúc buổi sáng, Hường Vũ Phàm bị bà Hường dạy cho một bài học, có vẻ như cậu ta rất sợ mẹ.

Nghe nói bố của Hường Vũ Phàm đi công tác ở Hồng Kông, nhưng vẫn còn có mẹ cậu ta vẫn ở đây, như vậy là tốt rồi! Sau này chỉ cần Hường Vũ Phàm nổi loạn với cô thì cô sẽ có cách đối phó với cậu ta!

Nghĩ đến đây, Lạc Phán Phán cảm thấy rất vui, kéo Đoàn Khanh Nhi chạy ra ngoài nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn kem, mình đang rất vui, hôm nay mình sẽ mời cậu!”

Đoàn Khanh Nhi nhìn thấy nụ cười trên môi người bạn thân, không khỏi rung mình, trong lòng thấy thầm thương thần tượng của mình.

Hoàng tử Vũ Phạm thân yêu, cậu hãy tự hãy tự cầu xin thần may mắn cho chính mìnhđi...

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, cũng là ngày thứ hai Lạc Phán Phán kèm Hường Vũ Phạm học bài.

Từ sáng sớm, Lạc Phán Phán đã đến nhà họ Hường, người mở cửa vẫn là bà Hường.

“Phán Phán, cháu đến rồi à? Đã ăn sáng chưa?”

“Dạ, cháu ăn rồi, bạn Hường đâu ạ?” Lạc Phán nhìn khắp phòng khách nhưng không thấy bóng dáng Hường Vũ Phạm đâu cả.

“Tiểu Phàm đang đợi cháu ở trong phòng học, mau lên đi! À, phòng học là phòng thứ ba bên trái trên tầng hai.”

“Vâng ạ, cảm ơn cô.”

Mở cửa phòng học, Lạc Phán Phán nhìn thấy Hường Vũ Phạm đang ngồi quay lưng lại làm gì đó, không gian có vẻ rất yên bình.

Cửa sổ phòng học mở toang, ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng, nhẹ nhàng đậu lên người Hường Vũ Phạm, nhảy nhót trên tóc cậu. C, cậu ta đang chăm chú đọc cái gì đó. Ánh nắng dịu dàng khiến cho khuôn mặt đẹp sáng bừng lên.

Hiếm khi nào thấy cậu ta chăm chỉ như vậy, không biết cậu ta đang làm gì? Đọc sách, hay là ôn bài?

Lạc Phán Phán sọo làm cậu ta phân tâm cậu ta học hành, cố gắng thật nhẹ nhàng bước đến phía sau cậu ta. Ngó đầu xem, nụ cười trên môi cô vụt biến mất, trán nhăn lại.

“Hường Vũ Phạm, cậu lại chơi gGame online à?” Lạc Phán Phán kéo chiếc laptop trước mặt cậu ta, tay run lên chỉ vào hình ảnh 3D rực rỡ trên màn hình, tức giận gần như tới mức nói không nên lời.

Cô tưởng rằng cuối cùng cậu ta cũng hiểu được kiến thức trong sách vở quý giá như thế nào, đang cố gắng chăm chỉ học hành để bổ sung những phần kiến thức bị rỗngrỗng. Kết quả là, cậu taáy rất chăm chỉ, nhưng không phải chăm chỉ học hành mà là chăm chỉ chơi gGame online! Đúng là chứng nào tật nấy.

“Tôi thích chơi, cậu có thể cấm tôi sao?” Hường Vũ Phạm không thèm nhìn cô, kéo laptop lại, tiếp tục điều khiển nhân vật của mình chiến đấu với quái vật, mười ngón tay thon dài nhấn gõ bàn phím kêu lách tách.

Lạc Phán Phán tức nổ đom đóm mắt, ngón tay nhỏ nhấn bắt ngừng nhấn một nút.

Màn hình rực rỡ sắc màu lập tức tối đen...

Hường Vũ Phạm lạng người mất hai giây,. sSau khi kịp phản ứng lại, cậu ta nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo Lạc Phán Phán quát to: “Con bé này, món nợ hôm qua tôi còn chưa tính sổ với cậu, hôm nay lại còn đến quấy nhiễu?!”

“Cậu phải nói ngược lại mới phải!” Lạc Phán Phán tức giận đẩy tay cậu ta ra, không khách khí nói,: “Tôi nhớ là cậu quấy nhiễu tôi trước, nếu không có cái yêu cầu quá quắt của cậu, thì bây giờ này tôi đã đang ngồi ở nhà hàng nào đó tại Dao Mực mà ăn một bữa sáng ngon lành rồi! Cậu quấy nhiễu tôi, giờ lại muốn đá tôi đi sao? Không có lối thoát đâu!”

Dáng vẻ của cô ta bây giờ rất đanh đá, không còn chút gì nhu mì của con thỏ trắng hôm qua nữa. Nghĩ lại những gì hôm trước cô ta làm với mình, cuối cùng Hường Vũ Phạm cũng hiểu ra tất cả. Có lẽ cô bé trước mặt đã hận cậu tới tận xương tủy, hận đến mức muốn róc xương lóc thịt cậu.

Nhưng, muốn hiểu rõ mọi chuyện thì cũng phải hỏi xem cô taáy định thế nào?

Nghĩ đến đây, Hường Vũ Phạm từ từ đứng dậy, nhìn cô ta thấp hơn cậu nửa cái đầu, hỏi một cách hờ hững: “Thế cậu muốn thế nào?”

“Tôi chẳng muốn thế nào. Đã thế này rồi thì phải làm cho tốt. Tôi chỉ muốn trong sáu ngày tiếp theo, cậu phải phối hợp với tôi để hoàn thành kế hoạch học tập. Sau sáu ngày, cậu đi đường cậu, tôi đi đường tôi, sau này tốt nhất là không gặp nhau nữa!”

Hường Vũ Phạm “hừ” một tiếng, ghéech cảm lên hỏi: “Thế tôi không phối hợp thì sao?”

“Tôi nghĩ, cậu không nên từ chối tiền tiêu vặt của cậu, đúng chứ?”

Hường Vũ Phạm vô cùng thẳng thốt, neho mắt lại hỏi lạnh lùng: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Nghe nói nếu mẹ cậu không vui thì sẽ cắt tiền tiêu vặt của cậu. N, nếu cậu không phối hợp với tôi thì đừng trách tôi mách mẹ cậu!”

“Cậu!”

“Được rồi, chúng ta không phí lời nữa, bắt đầu học thôi!” Nói xong, Lạc Phán Phán thu hết đồ đạc, xếp gọn vào một góc, sau đó đặt vở và tài liệu ôn tập trước mặt Hường Vũ Phạm.

“Tôi không muốn!” Hường Vũ Phàm tức giận quay đầu đi, không thèm xem.

“Cậu thật sự không muốn à? Để tôi đi gặp mẹ cậu...”

Lạc Phán Phán quay người định bước đi.

Một cánh tay giữ cô lại.

, “Không được đi!”

“Không đi cũng được, thế thì chúng ta bắt đầu học.”

Hường Vũ Phàm trừng mắt nhìn cô, cô cũng không ngại ngần trừng mắt nhìn cậu ta. Hai người nhìn nhau vài giây, cuối cùng thì Hường Vũ Phàm cũng phải chấp nhận vì “lợi ích kinh tế” của mình.

Tiền không phải là chìa khóa vạn năng, nhưng không có tiền thì không thể làm được rất nhiều điều.

Quá trình bổ sung kiến thức là rất vất vả, đối với Hường Vũ Phàm, Lạc Phán Phán chủ yếu là muốn lấy việc công báo thù riêng!

Ngoài cả đồng câu hỏi luyện tập dày cộp đến mức đủ để chết người, mỗi lần mẹ cậu đem đồ ăn lên, cô lại tỏ vẻ rất ngoan ngoãn, lạnh lùng, n. Nói năng dịu dàng, dễ nghe, quan tâm đến cậu hơn, nhường đồ ăn cho cậu. Mẹ cậu vừa quay người đi, cô đã biến thành Mầu Dạ Xoa, mượn danh là gia sư, vênh mặt hất hàm sai khiến cậu, còn chiếm cướp luôn cả đồ ăn vặt của cậu. Nói thẳng ra, cô là một đứa con gái xấu bụng và lật lọng!

Nhưng không sao, không chống lại được, lẽ nào cậu cũng không trốn được? Tuy nhiên, sự thực đã chứng minh, căn phòng nhỏ như thế này thì cậu có trốn ở đâu cũng không thoát được sự kiểm soát của cô.

Mỗi lần cậu bị đau đầu vì các bài toán cô giao làm cho đau đầu, muốn nhân cơ hội đi vệ sinh để trốn trong đó nghỉ ngơi một lát, cô đều cảm điện thoại đứng ngoài nhà vệ sinh, miệng giống như đang niệm chú, “1, 2, 3, 4, 5, 6...” đếm thời gian. Đau khổ nhất là mỗi lần như thế, âm lượng giọng cô nói đều rất rõ ràng, đủ để cho cậu nghe thấy nhưng mẹ cậu không hề biết. Tiếng đếm của cô giống như ngàn vạn con kiến dần dần chui vào trong đầu cậu, suýt chút nữa khiến cậu phát điên...

Đợi mãi mới đến bữa trưa, trong lòng mong ngóng cô mau biến đi để cậu dễ thở một lát, không ngờ...

“Đang định gọi thì các con đã xuống rồi.” Bà Hường đang bày thức ăn lên bàn, nhìn thấy hai người xuống liền cười vui vẻ, “Mau đi rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

“Cô Hường, cháu về nhà trước, chiều cháu lại đến.” Lạc Phán Phán cười, lễ phép gật đầu chào bà Hường.

Trời, con người này lại biến thành một con thỏ trắng ngây thơ vô hại, đeo một cái mặt nạ ngoan ngoãn, hiền lành để lừa mẹ cậu, Hường Vũ Phàm nhìn Lạc Phán Phán đầy vẻ căm ghét, trong lòng cầu mong cho mẹ mình thông minh hơn, không bị con yêu nữ này lừa lọc.

Tiếc rằng bà Hường lại không nghĩ giống cậu, giữ cô lại, “Đừng về, ở lại ăn cơm trưa đi, cô đã nấu cả cơm cho cháu rồi.”

Đang đứng đợi Lạc Phán Phán biến ra khỏi cánh cửa nhà mình, Hường Vũ Phàm nghe thấy thế suýt chút nữa thì trượt chân, ngã lăn ra cầu thang.

Không được! Cậu tuyệt đối không để con yêu tinh này ở lại, ăn cơm cùng cô ta thì cậu không thể tiêu hóa nổi...

Hường Vũ Phàm nghĩ vậy, vội vàng nêu ra lý do có vẻ rất hợp lý: “Không được rồi. Cô giáo vẫn đang đợi bạn Lạc ở nhà mà!”

“Thế thì làm sao, gọi điện cho cô giáo là được!” Bà Hường nói rồi rút điện thoại ra.

“Không cần đâu ạ, bố mẹ cháu đều đi du lịch rồi, nhà cháu không có ai ở nhà.” Lạc Phán Phán không thèm để ý đến vẻ mặt đau khổ, sầu rầu của Hường Vũ Phàm, cười nói, “Cô Hường đã có lời mời thì cháu đành dày mặt ở lại xin một bữa cơm vậy.”

“...”

Hường Vũ Phàm bậm môi lại, không nói được gì. Cuối cùng thì cậu cũng hiểu được thế nào là “số kiếp đã định”, có khi Lạc Phán Phán là do ông trời cử xuống để trừng trị cậu.

Ngược lại với sự đau khổ của Hường Vũ Phàm, Lạc Phán Phán vui vẻ ở lại. B, bà Hường rất vui mừng, lúc ăn cơm còn liên tục gấp thìa cho Lạc Phán Phán.

“Này, Phán Phán, ăn món này đi, món này được làm từ thịt cua đấy!”

“Cảm ơn cô Hường.”

“Cháu khách khí làm gì, cứ tự nhiên như ở nhà. Hôm nay thịt gà rất ngon, cháu ăn nhiều vào! Món đậu phụ Tây Thi này cũng ngon, con gái ăn nhiều đậu

rất tốt cho da. Còn món này nữa...”

Hương Vũ Phạm cẩn đũa nhìn hai người, trong lòng thấy tủi thân.

Đũa của mẹ cậu có nhầm hướng không? Cậu mới là đứa con trai yêu quý của mẹ cậu chứ! Vì sao mẹ cậu lại nhiệt tình gấp thức ăn cho con bé đó thế?

Bà Hương không hề nhận ra sự tủi thân trong lòng cậu, vẫn vui vẻ gấp thức ăn cho Lạc Phán Phán.

Bà cố gắng gấp hết các món ăn trên bàn vào bát của Lạc Phán Phán!

Hương Vũ Phạm không được quan tâm, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, lên tiếng phản đối: “Mẹ, các món trên bàn bị mẹ gấp hết rồi, con ăn gì đây?”.

“Nhìn lại con xem, lớn thế này rồi mà còn làm nũng.” Bà Hương nói xong, đũa đang dừng lại trên đĩa rau liền gấp đặt vào bát cậu., “Này, con ăn nhiều rau vào, rất tốt cho sức khỏe.”

Hương Vũ Phạm cúi đầu nhìn miếng củ cải trong bát, rồi nhìn sang, thấy bát của Lạc Phán Phán có rất nhiều thịt gà, thịt cua, mà không nói được lời nào.

Đang ăn được nửa bữa, bà Hương đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đứng dậy dặn dò: “Mẹ vào bếp xem canh đã được chưa, các con ăn đi nhé. Phán Phán, cháu ăn nhiều cá vào nhé, cá rất tươi. Tiểu Phàm, con phải tiếp đãi Phán Phán cho chu đáo.”.

“Vâng!” Hương Vũ Phạm đáp trả lời mẹ, bà Hương mới yên tâm bước vào bếp.

Hai người tiếp tục ăn, Lạc Phán Phán muốn gấp đũa, tuy nhiên, nhưng đũa chưa kịp chạm vào miếng đậu trắng ngon lành thì có người đã chuyển đĩa sang chỗ cô không gấp được.

Lạc Phán Phán lườm “kẻ đó”, không nói gì cả, đũa chuyển sang hướng khác, muốn gấp cá. Tuy nhiên, Nhưng trước khi đũa cô còn chưa kịp chạm vào miếng cá một giây thì một đôi đũa khác đã chắn ngang, gạt đũa của cô ra.

Lạc Phán Phán chau mày, mất hết cả kiên nhẫn nhìn cậu ta hỏi: “Hương Vũ Phạm, rốt cuộc là cậu muốn gì?”.

“Cậu nói gì thế, chẳng qua là tôi làm theo lời mẹ tôi dặn thôi, tiếp đãi cậu thôi!” Hương Vũ Phạm nháy mắt với cô, nụ cười khó hiểu quen thuộc xuất hiện trên môi cậu.

Con người này muốn chơi trò gì đây? Lạc Phán Phán lạnh lùng nhìn cậu ta, đặt đũa xuống, quyết định tìm hiểu xem rốt cuộc cậu ta muốn làm gì.

Chỉ thấy Hương Vũ Phạm dùng đũa gấp hết thịt cá vào bát mình, sau đó lấy miếng xương cá gấp vào bát cô, cười nói: “Bạn Lạc Phán Phán, mời ăn xương cá.”.

“Cậu đắc ý quá nhỉ?! Tôi muốn xem một lát nữa cậu sẽ giải thích với mẹ cậu thế nào.” Lạc Phán Phán lườm cậu ta, không thèm chấp hành động trẻ con đó.

“Điều này thì không cần bạn Lạc phải lo lắng, tất nhiên là tôi có thể giải quyết được, bạn lo mà thưởng thức món xương cá của bạn đi!”

Một lát sau, bà Hương quay lại, nhìn thấy bát xương cá của Lạc Phán Phán, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Phán Phán, cháu thích ăn cái này à?”.

Cô không phải là mèo, sao lại thích xương cá được? Lạc Phán Phán bậm môi, đang định kể cho bà Hương nghe hành động của con trai bà thì Hương Vũ Phạm đã nói: “Mẹ, mẹ nhầm rồi, bạn Lạc giúp con gỡ xương cá. Mẹ xem, thịt cá đang ở bát của con mà!”.

“Ồ, vậy sao?” Bà Hương vui vẻ nhìn Lạc Phán Phán khen ngợi.

“Phán Phán thật là ngoan.”

“...”

Câu chuyện đã đến mức này, cô làm sao có thể nói ra sự thật được nữa?

Lạc Phán Phán không nói gì, chỉ cười khò sò, quay sang nhìn Hương Vũ Phạm đang nhồm nhoàm ăn, đắc ý nháy mắt với cô.

Thật đúng là đồ trẻ con! Bĩu môi, Lạc Phán Phán gấp xương cá ra khỏi bát, tiếp tục ăn cơm

Buổi chiều, Lạc Phán Phán ra đề cho Hương Vũ Phạm viết một bài văn về chủ đề: “XX của tôi”. Trong đó, XX có thể là người, cũng có thể là vật.

Hương Vũ Phạm vừa nghe đã nói, giọng không vui: “Vi sao tôi phải viết một thứ trẻ con như thế? Tôi nhớ là thầy giáo đã cho tôi viết chủ đề này từ năm học lớp bốn rồi!”.

“Biết thế là tốt. Nếu cậu không viết nổi chủ đề này thì trình độ của cậu đúng là không bằng học sinh tiểu học!”

Cậu ta bĩu môi nói: “Ngồi ở đây tôi không viết được”.

“Lẽ nào viết văn cũng cần phải có địa điểm thích hợp sao?” Lạc Phán Phán không vui khi nhìn thấy cậu ta ngồi ngầy ra không chịu làm gì, cuối cùng đành nhượng bộ nói: “Thế cậu muốn thế nào?”.

“Tôi phải ra ngoài, phải quan sát mọi người xung quanh mới có thể viết hay được.” Hường Vũ Phàm ngẩng cao đầu, hùng hồn tuyên bố. “Rất nhiều nhà văn lớn phải tìm cảm hứng từ thực tế, tôi cũng cần ra ngoài để tìm cảm hứng cho mình!”

Chỉ là một bài văn trình độ tiểu học mà phải đi tìm cảm hứng sao? Mọi Lạc Phán Phán bậm lại khổ sở, không biết nên khóc hay nên cười. Tại sao cô lại gặp phải một học sinh ngốc như thế này chứ?

Mặc dù không thích, nhưng để tránh làm tăng thêm mâu thuẫn giữa hai người, Lạc Phán Phán vẫn quyết định nhượng bộ: “Cậu muốn quan sát cũng được, nhưng không nhất thiết phải ra ngoài. Trong nhà này không phải là có hai người cho cậu quan sát sao?”.

“Hai người? Đâu?” Hường Vũ Phàm chớp mắt, nhìn quanh quần giả vờ như không hiểu hỏi: “Đâu?”.

Lạc Phán Phán nắm chặt tay lại, cố gắng không dấn vào mặt cậu ta, tức giận chỉ vào mình, rồi chỉ ra ngoài cửa. “Lẽ nào tôi và mẹ cậu không phải là người sao?”

Cậu ta bĩu môi, nhìn cô, giọng khiêu khích: “Cậu và mẹ tôi cũng được coi là người sao? Phải gọi là Mẫu Dạ Xoa mới đúng! Tôi không quan tâm, tôi muốn ra ngoài đường ngắm những cô gái xinh đẹp! Tôi muốn viết về người đẹp, tôi muốn...”.

Tên tiểu tử này... Lạc Phán Phán hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay lại, quyết định cho cậu ta một quả đấm. Nhưng cô chưa kịp ra tay thì đã nghe thấy tiếng kêu la: “Á...”.

Nhìn Hường Vũ Phàm, chỉ thấy cậu ta đang ôm đầu, đau đến mức nhảy dựng lên, liên tục kêu: “Á... á”.

Ồ, cậu ta sao thế nhỉ? Cô vẫn chưa ra tay mà! Lẽ nào cô không cần ra tay mà có thể dùng ý nghĩ đánh người? Lạc Phán Phán đang suy luận lung tung, bỗng nghe thấy có tiếng quát.

“Hường Vũ Phàm, tên tiểu tử này, cầm chưa mọc râu mà đã dám chửi mẹ? Có phải là không cần tiền tiêu vặt của năm nay nữa không?”

Lạc Phán Phán quay lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy bà Hường đang tức giận đứng ở cửa phòng, hai tay chống nạnh, một chân không còn dép nữa... Có lẽ chiếc dép đó đã bay lên đầu Hường Vũ Phàm rồi...

Hóa ra là “kiệt tác” của cô Hường.

Nhìn sang Hường Vũ Phàm, cô thấy cậu ta đang rất tức giận, nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, cậu ta cứng đờ người.

Hường Vũ Phàm quay đầu lại, khuôn mặt tức giận liền nở nụ cười rạng rỡ. “Ôi, mẹ, không nhìn thấy mẹ có một lát mà con đã thấy mẹ ngày càng xinh đẹp.”

“Thật sao?” Bà Hường không cười, trừng mắt nhìn cậu, bước lại gần. “Nhưng mẹ vừa nghe thấy có người nói mẹ là Mẫu Dạ Xoa.”

“Á! Sao thế được? Nhất định là mẹ nghe nhầm rồi!” Hường Vũ Phàm cười trừ, lùi lại phía sau. Thật không may, lưng cậu đã chạm vào tường. Lần đầu tiên Hường Vũ Phàm cảm thấy phòng học thật là nhỏ bé.

“Thật vậy sao?” Bà Hường cười nhạt, tiến sát đến chỗ cậu. Hường Vũ Phàm hành động rất nhanh, lấy ngay quyển vở văn giờ trước mặt. “Mẹ, mẹ xem, thật sự là con không nói dối mẹ!”

Bà Hường chau mày, nghi ngờ cầm quyển vở trong tay cậu, vừa giở vừa hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Đây là vở viết văn, bạn Lạc vừa ra đề cho con viết về: “XX của tôi”, ngay lập tức con nghĩ đến mẹ.” Hường Vũ Phàm giải thích, mở to mắt để mẹ có thể nhìn thấy rõ sự thành khẩn của cậu.

Trời! Thật đúng là giỏi nịnh hót! Lạc Phán Phán đang bĩu môi, khinh thường hành động tiểu nhân của Hường Vũ Phàm thì nghe thấy bà Hường hỏi: “Phán Phán, đúng vậy không?”.

“À... Ồ...” Đột nhiên bị nhắc đến tên, Lạc Phán Phán không biết trả lời như thế nào, bối rối nhìn Hường Vũ Phàm. Chỉ nhìn thấy cậu ta cố gắng biểu thị điều cậu ta muốn nói, đầu tiên là làm động tác khoanh tay “chịu thua”, sau đó lại khổ sở nháy mắt với cô.

Đúng là tiểu nhân, đến lúc này lại cầu cứu cô! Vừa rồi khi nói cô là Mẫu Dạ Xoa, không thấy cậu ta biết điều như thế! Lạc Phán Phán thấy bức bối trong lòng nhưng cuối cùng cũng đành gật đầu. Được rồi, cậu ta thành khẩn như thế nên lần này cô bỏ qua cho cậu ta!

Bà Hường thấy cô gật đầu nên cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Được rồi, có Phán Phán ở đây, lần này mẹ bỏ qua cho con!” Bà Hường vui vẻ hỏi: “Con vừa nói là muốn viết về mẹ, đúng không? Lúc nào viết thế?”.

Hương Vũ Phàm nói với giọng buồn buồn: “Lúc nào cũng được ạ”.

“Vậy bây giờ viết luôn đi.” Bà Hương đặt quyển vở vào tay cậu, rồi bước tới ngồi xuống chiếc sofa gần đó, tay chống cằm, rất ra dáng một phụ nữ thanh cao, quý phái. “Nghe nói cần quan sát thực tế mới có thể viết hay. Mẹ có cần tạo dáng để con quan sát không? Như thế này được chưa? Hay là như thế này? Không thì thế này?”

Nói rồi, bà Hương thay đổi tư thế, từ hiền hậu, thanh cao đến đáng yêu...

“...”

Lạc Phán Phán bậm môi, quay người đi, giữ im lặng quyết định không để những hành động buồn cười này ảnh hưởng đến hình ảnh đẹp đẽ trước đây của cô Hương.

Hương Vũ Phàm cũng thấy ngại, bèn nói: “Mẹ, mặc dù mẹ tạo dáng rất... rất độc đáo... nhưng viết văn và vẽ không giống nhau, con không cần người mẫu, cũng không cần mẹ... Ôi... tạo dáng...”.

“Ồ, vậy sao?” Bà Hương không tạo dáng nữa, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Vậy là mẹ không giúp được con rồi”.

Hương Vũ Phàm lau mồ hôi rịn ở hai bên thái dương, cười nói: “Không sao, không sao. Mẹ, mẹ không cần giúp, chỉ cần ngồi bên cạnh nhìn con viết là được rồi!”.

“Ồ, thế thì được!” Bà Hương mỉm môi, bước về phía Lạc Phán Phán, đi được một đoạn lại quay đầu hỏi: “Có thật là không cần không?”.

“Tuyệt đối không!” Hương Vũ Phàm trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Được rồi! Con cố gắng nhé!” Bà Hương hơi thất vọng, bước tới cạnh Lạc Phán Phán và ngồi xuống.

Hương Vũ Phàm thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy quyển vở, ngồi vào bàn học, cắn bút vẽ trầm tư. Cậu cúi đầu, tỏ ra rất chăm chỉ, viết một lát, rồi lại nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lại cúi đầu viết...

“Cô đột nhiên nhận ra là khi con trai cô chăm chú làm điều gì đó, trông nó rất đẹp trai!” Bà Hương nghiêng đầu, vui mừng nhìn Hương Vũ Phàm miệt mài làm bài.

“Vâng!” Lạc Phán Phán không thay đổi sắc mặt, nhìn cậu ta, nuốt nước bọt, gật đầu đồng ý.

Thời gian trôi qua, sau hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng Hương Vũ Phàm cũng đặt bút xuống, tuyên bố: “Con viết xong rồi!”.

“Viết xong rồi? Để tôi xem!” Lạc Phán Phán vội vàng cầm lấy quyển vở, bà Hương cũng ghé đầu nhìn, sốt ruột xem con trai mình viết được kiệt tác như thế nào. Hai người yên lặng nhìn vào vở, chỉ thấy viết rằng:

Mẹ của tôi

Tôi có một người mẹ, bà có hai con mắt, một cái mũi, còn có một cái miệng rộng đỏ lòm.

Đó chính là mẹ của tôi.

... Yên lặng... Yên lặng...

Sau một lát lặng im, Lạc Phán Phán thất vọng lắc đầu, không còn lời nào để nhận xét trình độ viết văn của Hương Vũ Phàm. Quay sang nhìn bà Hương, cô chỉ thấy môi bà run run, sắc mặt tái xanh, tay nắm chặt lại. Sau đó, có một tiếng gầm giống như sấm, suýt chút nữa làm bay cả nóc nhà.

“Hương Vũ Phàm, cắt ngay ra khỏi nhà! Không tưới xong vườn hoa phía trước và sau nhà thì không được bước vào cửa!”

Hoa viên nhà họ Hương không rộng cũng không hẹp. Diện tích của thảm cỏ trước nhà và vườn hoa sau nhà cộng lại to bằng một sân bóng rổ bình thường, tưới hết nước cho chỗ hoa cỏ đó không phải là một việc dễ dàng. Lại vào đầu giờ chiều, ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào người khiến cho công việc này càng vất vả hơn.

Lạc Phán Phán đứng dưới bóng cây um tùm, phe phẩy quạt liên tục, ánh mắt dõi theo người đang tưới nước.

Dưới ánh nắng chói chang, hình ảnh cậu rất mơ hồ, mồ hôi nhỏ giọt trên khuôn mặt. Nước phun ra từ vòi phun lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời giống như cầu vồng.

Thật ra ở vườn hoa và thảm cỏ đều có thiết bị tưới nước tự động, không cần phải cầm ống phun dưới ánh nắng gay gắt như thế. Những việc Hương Vũ Phàm đang làm nói trắng ra là do cậu ta tự chuốc lấy. Cô là người chịu đen đui theo, không được ngồi trong phòng điều hòa mát mẻ, phải đứng dưới vòm cây giám sát cậu ta.

Lạc Phán Phán thờ dài chán nản, phe phẩy quạt, nói với người đang tưới cây, mồ hôi ướt đầm trên lưng: “Tôi nói thật, Hương Vũ Phàm, cậu đúng là có tài. Ngồi hơn một giờ đồng hồ, chỉ viết được hai câu văn nát bét!”.

Hương Vũ Phàm lau mồ hôi trên trán, bực bội quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô nói: “Có cách nào khác đâu, tôi nghĩ mãi cũng chỉ viết được hai câu đó thôi! Cậu không thể không biết rằng, tôi không có khiếu viết văn, ai bảo cậu bắt tôi viết!”

“Tôi biết cậu không có khiếu, chỉ là không ngờ rằng trình độ của cậu lại kém đến mức đó! Tự nhiên lại viết là có hai con mắt, một cái mũi, tôi có một con mắt, hai cái mũi à? Lẽ nào cậu không thể viết những câu văn hay hơn? Còn nữa, rõ ràng là cậu biết cô Hương ngồi bên cạnh, sao lại viết là có một cái miệng rộng đỏ lòm? Không phải là cậu muốn vuốt râu hùm, muốn chết sao?”

Hương Vũ Phàm vừa cười hoa, vừa trách móc: “Không phải là trong vở cậu ghi, cái gì mà khi viết văn phải vận dụng nhiều thành ngữ, điển cố, tôi nghĩ nát óc mới ra câu thành ngữ đó! Vốn dĩ tôi muốn viết là “sư tử há miệng to”, nhưng sau nghĩ lại, cụm từ này có năm chữ, trong đầu nghĩ thành ngữ đều có bốn chữ nên sửa thành “miệng rộng đỏ lòm”... Lạc Phán Phán, nói đi nói lại, có thành ngữ nào có năm chữ không?”

“...” Đúng là trẻ con không dễ dạy!

Lạc Phán Phán đang thầm kêu số phận mình sao đen đui, không buồn nhắc đến chuyện mất kỳ nghỉ lễ Quốc khánh nữa, cô lại gặp ngay một tên ngốc! Hương Vũ Phàm ở phía bên kia lại nói: “Lạc Phán Phán, cậu rảnh rồi thế, không bằng sang đây giúp tôi một tay!”

“Tôi có điên đâu. Trời nắng thế, tôi không muốn bị biến thành cái bánh nướng!”

“Trời, con gái bọn cậu sao lại điệu đà thế, phơi nắng bị đen một chút không chết được!” Hương Vũ Phàm bĩu môi, đột nhiên cười một cách khó hiểu, bước lại gần cô.

Lạc Phán Phán linh cảm thấy có điều không hay, vội vàng lùi lại.

“Cậu... Cậu định làm gì?”

“Không phải cậu nói trời nóng đó sao? Nào, để thiếu gia giúp cậu hạ nhiệt!”

Nói rồi, nhân lúc cô không kịp hiểu chuyện gì, Hương Vũ Phàm lấy vòi phun trong tay phun nước vào chân cô, nước bắn tung tóe, trong chốc lát đã làm đôi giày vải của cô ướt sũng.

Lạc Phán Phán lặng người mất hai giây, khi kịp phản ứng lại, việc đầu tiên cô làm là lao đến giật lấy vòi nước trong tay cậu để phục thù.

“Tiểu tử, cậu chết chắc rồi!”

Hương Vũ Phàm cười phá lên, giấu vòi nước ra sau lưng, không ngờ rằng động tác đầu tiên của Lạc Phán Phán không phải là cướp lấy vòi nước mà là đập mạnh lên bàn chân đi dép lê của cậu...

“Á!” Cậu đau đớn kêu lên, vội vàng vớt vòi nước, ôm chân về đau đớn. Con bé này, chắc chắn là dồn hết sức giẫm lên chân mình! Đau chết mất!

Lạc Phán Phán lườm cậu ta, đắc ý quệt mũi. Hừ! Muốn đấu với tôi sao? Cậu còn non lắm!

Vỗ vỗ tay phui bụi, cô cúi người cầm lấy vòi nước. Hương Vũ Phàm nhìn thấy thế, cảm thấy bất an, bắt chước cái chân bị đau quay người bỏ chạy.

Sao Lạc Phán Phán có thể để cho cậu ta chạy thoát được?

“Tiểu tử thôi, tôi cũng muốn cho cậu biết thế nào là bị ướt!”

Cô nheo mắt lại, giờ vòi phun lên phun nước vào cậu ta, chẳng mấy chốc đã làm cậu ta ướt sũng.

“Này! Cậu đừng có mà quá đáng! Cậu mà phun nữa thì tôi sẽ đến cướp... Tôi cướp được rồi... Tức chết mất! Cậu lại phun thật à? Tôi mà tức lên thì cậu biến thành HELLO KITTY đấy!”

Hương Vũ Phàm nói một hồi, không kiềm chế được nữa, chạy lại cướp lấy vòi phun nước. Thấy mục tiêu ở trước mắt, đột nhiên cậu trượt ngã, người lao về hướng Lạc Phán Phán...

Lạc Phán Phán sững người, vòi phun nước rơi xuống đất, muốn tránh ra nhưng sợ hãi đến mức không cử động được...

Hương Vũ Phàm ngã lao vào, người Lạc Phán Phán nhỏ bé không thể chịu được trọng lượng của cơ thể cậu ta, hai chân khụy xuống. Hương Vũ Phàm sợ cô bị thương, vội vàng ôm lấy cô, quay một vòng, cả hai ngã lăn ra đất, cậu nằm dưới người cô.

Không ai có thể ngờ tình huống này xảy ra, hai người đều sững sờ, bất động.

Một giây... Hai giây... Ba giây...

Sau giây phút im lặng khác thường, Lạc Phán Phán đã kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mặt cô đỏ bừng lên, toàn thân cứng đờ, cúi đầu nhìn thấy mình đang ngồi ngang bụng Hương Vũ Phàm. Mặt cậu ta cũng đỏ bừng, tay lại đang chạm vào eo cô... Tuy nhiên, đây không phải là điều kinh khủng nhất...

Khi Lạc Phán Phán đang không biết phải làm thế nào, kêu lên hay tát cậu ta, đẩy cậu ta ra thì cửa nhà họ Hường mở ra, một phụ nữ xinh đẹp, lịch thiệp bước ra...

Thời gian như ngừng trôi, không ai động dậy được...

Trên thảm cỏ, Lạc Phán Phán vẫn đang ngồi ngang bụng Hường Vũ Phàm, Hường Vũ Phàm vẫn ôm eo cô, hai người đều mờ to mắt nhìn người đứng ở cửa với vẻ đầy sợ hãi. Bà Hường hết sức ngạc nhiên, trừng mắt nhìn tư thế ám muội của hai người...

Một không khí khó hiểu bao trùm, không ai nói được lời nào. Mãi một lúc sau, bà Hường mới run run chỉ tay vào hai đứa.

“Các con...”

“Cô Hường, không phải như cô nghĩ đâu!” Lạc Phán Phán sợ bà Hường hiểu lầm, xua tay rồi lẩn ra khỏi người Hường Vũ Phàm.

Hường Vũ Phàm cũng lồm cồm bò dậy, lấp bắp giải thích: “Đứng đứng! Bọn con... Bọn con chỉ không cẩn thận nên ngã vào nhau thôi!”

Bà Hường lặng người mất hai giây, sau đó cười lớn.

“Ồi, hai đứa không cần giải thích! Tư tưởng của mẹ rất thoáng, mẹ không ngăn hai đứa yêu nhau, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học thì mới được sinh em bé đấy!”

Nói xong, bà còn nhảy mất với hai đứa rồi bước vào cửa.

“...”

Lạc Phán Phán tối tăm mặt mũi, không nói được lời nào. Hường Vũ Phàm cũng tối mặt, bặm môi lại.

“Đều tại cậu! Tối nay, chép cho tôi năm mươi lần bài Mạnh Tử – Ly Lâu Thượng ! Nếu không cậu chết chắc!”

Lạc Phán Phán đứng lên, trừng mắt nhìn cậu ta, bực bội đi đôi giày ướt nhẹ vào nhà.

“...”

Cậu gây ra chuyện gì thế không biết... Hường Vũ Phàm không còn sức để phản đối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rắc rối

Từng ngày một trời qua, thoát cái đã sang ngày thứ ba. Sáng hôm đó, mặt trời mới lên, cửa phòng Hường Vũ Phàm đã được mở ra, bà Hường mặc một bộ quần áo lịch sự bước vào.

Nhờ ánh đèn ngủ ở đầu giường, có thể thấy Hường Vũ Phàm đang ngủ rất ngon. Chiếc chăn bông mỏng màu xanh nhạt một nửa được đắp ngang bụng cậu, một nửa rơi xuống đất, nửa người trên hở ra. Bà Hường bước vào, ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng vỗ vào má cậu gọi: “Tiểu Phàm, dậy thôi”.

“Ồ...” Hường Vũ Phàm chau mày, đưa tay khua lên má, tiếp tục ngủ.

Bà Hường liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ xuất phát rồi, cúi đầu nhìn người đang ngủ ngon lành, không chờ được nữa gọi: “Tiểu Phàm, mẹ phải đi Hồng Kông gấp bố con có chút việc. Con ở nhà phải ngoan ngoãn, đói thì gọi người ta mang thức ăn đến. Phải nghe lời Phán Phán, không được bắt nạt bạn ấy vì bạn ấy là bạn gái của con, hiểu không?”

Hường Vũ Phàm nửa mơ nửa tỉnh, nghe qua những lời dặn bên tai, đáp một câu: “Ồ...”

Bà Hường nhìn cậu vài giây, không nén được tiếng thở dài, đứng dậy bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại giúp cậu. Hường Vũ Phàm tiếp tục ngủ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cho đến khi có tiếng chuông cửa kêu liên tục bên tai...

Kính koong... Kính koong...

Hường Vũ Phàm chau mày, lấy chăn che kín đầu nhưng vẫn nghe rõ tiếng chuông cửa, nó đáng ghét như người đang ấn chuông vậy!

Hương Vũ Phàm chau mày, hất tung chăn, vọng ra ngoài cửa hét lên: “Mẹ ơi, mẹ đi mở cửa đi, nhất định là con bé Lạc Phán Phán đáng ghét!”.

... Không có ai trả lời.

“Mẹ! Mẹ ơi!” Hương Vũ Phàm lại gọi vài câu... Vẫn không có ai trả lời.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Mọi ngày không phải là mẹ mở cửa cho Lạc Phán Phán sao? Hôm nay mẹ cậu chạy đi đâu rồi? Hương Vũ Phàm cau có bước ra cửa, thấy mình chỉ mặc một chiếc quần sịp bèn đi tới tủ quần áo... Đi được một đoạn, đột nhiên cậu nhớ ra một việc...

Lúc sáng sớm, hình như có ai đó dẫn bên tai cậu, hình như là “đi Hồng Kông”, “hai ngày”, lẽ nào là mẹ cậu đi Hồng Kông chơi hai ngày? A! Mẹ cậu không có nhà, không ai có thể bắt ép cậu làm gì được nữa, nói cách khác, không phải là cậu được tự do sao? Nghĩ đến đây, Hương Vũ Phàm không mặc thêm quần áo nữa, hừ một tiếng rồi xuống nhà tìm cái gì đó để ăn...

Ở trong nhà, Hương Vũ Phàm đang sung sướng tận hưởng cuộc sống. Lạc Phán Phán đáng thương đứng ngoài án chuông cửa hồi lâu mà không thấy ai, bắt đầu suy luận lung tung.

Bình thường chuông kêu hai hồi là cô Hương đã ra mở cửa rồi, vì sao hôm nay không có ai ra mở cửa? Lẽ nào đi vắng rồi sao?

Nhưng, nếu cô ấy không ở nhà thì Hương Vũ Phàm cũng phải ở nhà chứ? Sao không có ai ra mở cửa? Không biết là có chuyện gì rồi?

Nghĩ đến chuyện trên ti vi có đưa tin nhiều vụ án, nào là trúng độc khí than, nào là mưu sát ở trong phòng, con trai của nhà giàu bị bắt cóc... trong đầu cô bỗng lóe lên một suy nghĩ... Nghe nói bố của Hương Vũ Phàm mở công ty, nhà có rất nhiều tiền, cậu ta có thể được coi là con trai nhà giàu có... Không phải là cậu ta đã bị bắt cóc rồi chứ?

Lạc Phán Phán tiếp tục ấn chuông, vẫn không có ai. Cô tức giận đá chân vào cửa tạo ra tiếng động rất lớn, nếu trong nhà có người, không muốn mở cửa thì cũng phải ra mở cửa, nhưng cửa vẫn đóng chặt, không thấy động tĩnh gì.

Cô đành đi quanh tòa biệt thự một vòng, hậm hực gọi tên Hương Vũ Phàm, thậm chí còn gõ vào cả cửa sổ, nhưng vẫn không có ai ra mở cửa.

Đúng là có chuyện xảy ra rồi! Trong lòng Lạc Phán Phán bỗng nhiên có linh cảm không hay, nhìn cánh cửa đóng kín, cô suy nghĩ một lúc rồi lo lắng chạy về phía tòa nhà quản lý.

Năm phút sau, Lạc Phán Phán dẫn người quản lý khu vực vàng chạy đến trước cửa nhà họ Hương, một số người hàng xóm nghe thấy vậy cũng chạy sang xem.

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Không biết, hình như là chủ nhà có chuyện rồi.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hình như là rất nguy kịch.”

...

Mọi người to nhỏ bàn tán, nhìn vào nhà rồi nhìn Lạc Phán Phán. Cô cũng không buồn giải thích, kéo tay áo người quản lý giục: “Nhanh lên! Còn chần chừ là xảy ra chuyện đấy!”.

Người quản lý ấn chuông liên tục, sau năm phút không thấy có động tĩnh gì mới nghi ngờ nhìn Lạc Phán Phán. “Cháu có chắc là có chuyện xảy ra với người trong nhà không?”

“Cháu không chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng phải đến tám mươi, chín mươi phần trăm! Mau mở cửa thôi! Nếu có chuyện gì, chú cứ nói là cháu yêu cầu chú làm thế!”

Người quản lý do dự vài giây rồi mới cầm chiếc khóa dự phòng, tra vào ổ khóa. Sau một tiếng “tách”, cửa nhà được mở ra. Lạc Phán Phán vội vàng mở cửa, mọi người phía sau cũng chăm chú nhìn vào...

Thế là bi kịch xảy ra... Sau một giây, tất cả đều sững sờ...

Chỉ nhìn thấy trong phòng khách, Hương Vũ Phàm đang đeo tai nghe nghe nhạc, điềm nhiên ăn bữa sáng, lật lật tờ báo. Đương nhiên, mọi thứ đều bình thường, không có gì đáng nói. Điều khiến cho mọi người ngạc nhiên là trên người thiếu gia họ Hương không có một mảnh vải che thân... À! Cũng không thể coi là không thân hoàn toàn, ít nhất thì cũng mặc một chiếc quần sịp màu đỏ tươi...

Rất nhanh, người trong phòng nhận thấy có điều bất thường, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của mọi người. Rõ ràng là cậu không hiểu đang xảy ra chuyện gì, tay vẫn đang cầm tờ báo, ngạc nhiên nhìn mọi người, thậm chí miệng vẫn nhai bánh mì... Cho đến khi cậu cảm thấy người mình hơi lạnh lạnh, ánh mắt của mọi người đang dừng lại trên chiếc quần màu đỏ của cậu...

“Á... Á... Á...” Hương Vũ Phàm hét lên, miếng bánh mì trong tay rơi xuống... Cậu ôm đầu chạy vọt lên tầng, toàn thân run rẩy.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng đám người cũng tản đi hết, cửa nhà họ Hương được đóng lại, phòng khách trở lại yên tĩnh... Hương Vũ Phàm mặc

một bộ quần áo nghiêm chỉnh, nằm bò ra bàn trong phòng khách, hai tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng, đau khổ “truy điệu” cho việc mình đã bị mọi người nhìn thấy hết...

“Ừ, thực ra thì cũng không bị nhìn thấy hết!” Lạc Phán Phán ngồi bên cạnh, nói nhỏ an ủi, dù sao thì tai họa cũng do cô gây ra, cô không thể vấy bỏ trách nhiệm như những người khác. “Ít nhất thì cậu vẫn còn mặc quần trong. . . Nhưng không ngờ là cậu lại thích màu rực rỡ như thế. . . Ôi. . . quần màu đỏ...”

Cậu ta sững sờ, nắm môi nắm lại. . . Lạc Phán Phán ngay lập tức nhận ra mình đã không phải, cười ngại ngùng nói một câu: “. . . Nhưng, tôi nói thật, không ngờ là cậu lại có dáng người chuẩn như thế!”.

Tiếng nghiêng răng nghe lại rõ hơn. . . Hường Vũ Phàm tức giận nắm chặt tay lại.

“Ồ...” Hình như cậu ta vẫn chưa hài lòng, thế thì nói câu khác vậy. Lạc Phán Phán cười nói nhỏ: “Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không kể chuyện này với ai. . . nhưng. . . người khác thì cũng khó nói...”.

Người đang nằm úp mặt lên bàn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt khôi ngô đó không vui vẻ như Lạc Phán Phán nghĩ, thay vào đó là một sự u ám, cậu hét lên: “Lạc Phán Phán, tôi hận cậu!”.

Điều đó... Thực sự... Thính giác của cô rất tốt, cậu ta có hạ âm lượng một chút cô vẫn có thể nghe rõ...

Lạc Phán Phán đau khổ bịt lấy hai tai, rụt cổ lại. Cho đến khi cậu ta không nhìn cô với ánh mắt căm hận nữa mà lại úp mặt xuống bàn, cô mới dám đứng dậy, cẩn thận kéo tay áo cậu ta, nói với giọng vô cùng đáng thương: “Này, cậu không nên để bụng như thế. Tôi đã xin lỗi cậu rồi... Hơn nữa, tôi không biết là cô Hường đi công tác, cũng không biết cậu ở trong nhà, lại còn mặc như thế... Ôi, ôi... thật là... Tôi ăn chuông hồi lâu, không thấy có ai ra mở cửa, tôi lo lắng có chuyện gì xảy ra với cậu nên mới đi tìm người quản lý... Cậu cũng thật là, sao lại đeo tai nghe nghe MP3 làm gì, đến mức không nghe thấy cả tiếng chuông...”.

Hường Vũ Phàm ngẩng đầu lên, căm giận trừng mắt nhìn cô. “Ý của cậu là, điều này là do tôi tự chuốc họa vào thân?”

“Ồ... Tôi không có ý như vậy...” Đúng hơn là, vào lúc này, cô không dám nói như thế...

“Thế cậu có ý gì?” Con người này... Vẫn còn không chịu thôi...

Lạc Phán Phán thấy bức bối, nghĩ nửa giây rồi cắn răng nói:

“Không thì thế này, hôm nay cho cậu nghỉ một ngày, cậu muốn làm gì tôi cũng không quan tâm, chuyện này dừng lại ở đây! Không thể để cho mẹ tôi và cô Hường biết!”.

Sắc mặt Hường Vũ Phàm khá hơn một chút, cậu nghĩ một lát rồi nói: “Tôi muốn ăn cơm rang trứng, trưa nay cậu phải nấu cho tôi ăn!”.

Mặc dù không hài lòng vì việc bị chuyển vị trí từ gia sư miễn phí xuống thành người phục vụ miễn phí, nhưng Lạc Phán Phán nghĩ đến hành động mình đã gây ra, đành miễn cưỡng gật đầu: “. . . Ok!”.

“Lạc Phán Phán.”

Sau khi ăn xong bữa trưa, Lạc Phán Phán thu đồ chuẩn bị về nhà, Hường Vũ Phàm gọi cô, giơ tay ra hiệu cho cô lại gần, vẫn nụ cười khó hiểu đó.

Lạc Phán Phán dừng tay lại, cảnh giác nhìn cậu, khoanh tay trước ngực, lùi lại một bước đề phòng, hỏi: “Cậu... Cậu muốn làm gì?”. Không phải là ăn no muốn làm càn chứ?

Hường Vũ Phàm bậm miệng, ngón tay cong lại, bức bối gõ lên trán cô nói: “Cậu lại đang nghĩ lung tung gì thế, tôi chỉ muốn hỏi là cậu có muốn đi chơi với tôi không thôi!”.

“Đi chơi? Đi đâu chơi cơ?”

“Không phải là cậu muốn đi công viên nước sao? Tôi biết gần đây có một nơi rất giống với công viên nước, có muốn đi không?”

Nhìn dáng vẻ háo hức của cậu ta, có lẽ nơi đó rất tuyệt, dù sao buổi chiều cô cũng không có việc gì để làm, đi chơi cũng hay, nhưng...

“Tại sao tự nhiên cậu lại tốt bụng thế, không phải là cậu đang có âm mưu gì chứ?” Lạc Phán Phán liếc nhìn cậu.

Mặt Hường Vũ Phàm đỏ bừng lên, cậu gõ lên trán Lạc Phán Phán. “Cậu lại nghĩ lung tung gì nữa thế, cậu không giàu có cũng chẳng xinh đẹp, có gì đáng để tôi phải nghĩ ra âm mưu chứ? Chẳng qua là tôi thấy mấy ngày nay cậu phải ở trong nhà với tôi, không được đi đâu chơi trong kỳ nghỉ Quốc khánh nên muốn đưa cậu đi. Hừ, đúng là làm ơn mắc oán, muốn đi hay không tùy cậu đấy!” Nói rồi, cậu quay người bước đi.

“Đợi đã!” Lạc Phán Phán vội vàng kéo tay áo cậu. “Cậu đi nhanh thế, tôi còn chưa nói là không đi mà! Nhưng...” Cô cúi xuống nhìn quần áo của mình, do dự hỏi: “Cậu xem, chắc là ở đó cũng có bể bơi nhỉ? Tôi mặc như thế này có được không?”.

Hường Vũ Phàm nhìn chiếc áo phong cô in hình chú gấu và chiếc quần hoa hơi trẻ con của cô, miễn cưỡng đồng ý.

“Cũng được, chúng ta đi, dù sao chỗ đó cũng cách đây không xa, về nhà tôi sẽ tìm quần áo của mẹ tôi cho cậu thay.” Nói rồi, cậu cầm chìa khóa trên tủ, kéo tay cô bước ra ngoài.

Sau năm phút, hai người đã đứng trước một bức tường đá cao. Cạnh đó là một hàng cây bông sum suê đang chào đón những làn gió thu.

Lạc Phán Phán nhìn bức tường vừa cao vừa kiên cố năm giây, mím môi lại, không nói gì quay đầu lại nhìn Hường Vũ Phàm hỏi: “Đây là nơi mà cậu bảo là giống công viên nước đấy à?”

“No! No! No!” Hường Vũ Phàm xua tay, giải thích. “Đây chỉ là tường bao phía ngoài, nói chính xác, kiến trúc bên trong mới giống công viên nước.”

Ai chẳng biết đó là tường, nhưng mấu chốt là...

“Đây là biệt thự riêng à? Có cho người ngoài vào không?” Lạc Phán Phán nhìn thấy mái nhà màu trắng sữa, hoài nghi hỏi.

“Tất nhiên người ngoài không vào được rồi, nhưng có thể coi tôi không phải là người ngoài.” Hường Vũ Phàm vênh mặt, đắc ý nói. “Chủ nhân tòa biệt thự này là của em trai chồng cô tôi.”

Em trai chồng cô... Quan hệ cũng khá xa... Không biết họ có bị ngăn cản không? Lạc Phán Phán còn đang do dự, thì bên cạnh cô, Hường Vũ Phàm lại giục: “Chúng ta mau vào thôi!”

“Ồ, được, cửa đâu?” Lạc Phán Phán nhìn quanh quẩn, không nhìn thấy chỗ nào được gọi là “cửa” cả, cuối cùng nhìn cậu vẻ nghi ngờ.

“Chúng ta không đi bằng cửa chính, chúng ta trèo vào!” Hường Vũ Phàm điềm nhiên nói, chỉ tay vào bức tường trước mặt.

“Gi cơ? Trèo tường?” Lạc Phán Phán tròn mắt nhìn. “Không phải cậu nói biệt thự này là của em trai chồng cô cậu sao? Vì sao lại phải trèo tường?”

Hường Vũ Phàm nghe thấy thế, giống như đang nhớ lại điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi. “Là do tên tiểu tử thối đó hại tôi. À, tên tiểu tử thối đó là con trai của chú ấy, trên danh nghĩa có thể coi là em họ của tôi! Hai năm trước, lần đầu tiên đến đây, tôi phát hiện ra bể phun nước có nuôi rất nhiều loại cá lạ.

Những chú cá tung tăng bơi lội trong làn nước trong vắt như muốn mời gọi tôi “mau ăn tôi đi, mau ăn tôi đi!”. Lúc đó, tôi không chịu được, nên bắt chúng đem rán. Nói thật, vị của chúng rất ngon, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy ngon...”

Nói đến đây, hình ảnh những con cá rán lại hiện lên trong đầu, cậu nuốt nước bọt rồi nói tiếp: “Sau khi sự việc xảy ra tôi mới biết, những con cá đó là do em họ tôi đặt hàng từ nước ngoài, được mang về bằng máy bay. Cậu ta thích cá đến mê muội, nghe nói bình thường lủ cá đó được chăm sóc rất cẩn thận, giống như là bảo bối vậy. Việc tôi làm khiến cho cậu ta vô cùng tức giận, từ đó, chỉ cần thấy tôi xuất hiện là cậu ta thả chó ra đuổi tôi... À, nghe nói con chó đó là giống Tibetan Mastiff mua từ cao nguyên Thanh Tạng về để đối phó với tôi...”

“Tibetan Mastiff... là giống chó có thân hình cao lớn, hung dữ, luôn tấn công người lạ, hàm răng vô cùng sắc nhọn, trông rất giống một con gấu đứng không?” Lạc Phán Phán nghe thấy hai tiếng đó thì toát mồ hôi, cảm thấy chóng mặt...

Thế là, khi Hường Vũ Phàm kéo tay bảo cô trèo tường, cô không do dự từ chối: “Ồ... Hay là tôi không đi nữa... cậu đi một mình đi...”

Hường Vũ Phàm không thay đổi sắc mặt, nhìn cô tỏ vẻ hiểu rất rõ suy nghĩ của cô, nói với giọng nghe rất mùi mẫn: “Cậu không đi không sao? Rất khó mà đến được đây, cậu mà không nhìn thấy cảnh vật bên trong thì thật đáng tiếc. Tôi nói cho cậu biết, kiến trúc bên trong giống công viên nước vô cùng! Hay là cậu trèo lên, bám trên tường nhìn một lát rồi đi?”

Nghe những lời cậu nói, Lạc Phán Phán bắt đầu do dự... Rất muốn xem... Từng này tuổi rồi mà cô chưa bao giờ được tới công viên nước! Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh này không đi được công viên nước Trường Long thật là đáng tiếc, nếu có thể nhìn thấy một cảnh giống như công viên nước thật thì cũng coi như một chút bù đắp cho mình...

Rất muốn xem... Rất muốn xem... Chỉ xem một lát là cô hài lòng rồi... Cô nhớ là chó không biết trèo tường, nếu chỉ bám trên tường thì không thể bị chó cắn được. “... Chỉ xem một lát? Bám trên tường?” Cô dò hỏi Hường Vũ Phàm

“Ừ, tôi bảo đảm là cậu sẽ không bị chó cắn!” Hường Vũ Phàm khẳng định chắc như đinh đóng cột.

1 một cây bông ở gần đó và sự giúp đỡ của Hường Vũ Phàm, Lạc Phán Phán cũng trèo được lên tường. Hường Vũ Phàm có nhiều kinh nghiệm trong việc này, trèo thoăn thoắt phía sau.

Lạc Phán Phán ngẩng đầu, muốn nhìn một lát rồi đi, không ngờ cô chưa kịp phản ứng thì có người đã kéo cô xuống khỏi tường. Đợi đến khi hiểu ra chuyện gì, cô đã đứng ở phía bên kia tường rồi.

“Hường Vũ Phàm, vì sao cậu lại kéo tôi xuống?” Lạc Phán Phán trừng mắt nhìn cậu, tức giận trách móc: “Lần này tôi bị cậu hại chết rồi!”

Hường Vũ Phàm bị mắng nhưng không hề tức giận, cười vui vẻ quay vai cô lại. “Cậu nhìn xem.”

“Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đáng quý hơn sinh mệnh...” Lạc Phán Phán không thể nói tiếp được trước cảnh vật đang hiện ra trước mắt cô, miệng há tròn

như chữ O.

Đó là một bể bơi rất rộng, những tia nước sáng lấp lánh dưới ánh nắng, những ống trượt hình dáng vô cùng đa dạng, ngoài ra còn có rất nhiều thiết bị vui chơi Lạc Phán Phán không biết gọi là gì... Đây... Đây rõ ràng là một công viên nước mà!

Lạc Phán Phán bị hấp dẫn bởi cảnh vật trước mắt, sự lo lắng dần dần biến mất, thay vào đó là cảm giác thích thú. Hường Vũ Phàm nghiêng đầu nhìn cô, cười hỏi: “Thế nào, đẹp chứ?”

Lạc Phán Phán sung sướng gật đầu, có phần hơi bị kích động. “Không chỉ đẹp mà là rất tuyệt vời!”

“Đó là lẽ đương nhiên. Đây là biệt thự đẹp nhất của khu này, từ diện tích, thiết kế, thiết bị đến vị trí đều đẹp nhất khu. Nghe nói ông chủ của Cảnh Lam Viên định giữ làm quà cưới tặng con gái. Nhưng em trai chồng cô tôi rất thích biệt thự này nên đã nhờ người quen đến nói chuyện, mua chuộc, tặng quà suốt nửa năm mới mua được từ tay ông ấy.”

“Nghe có vẻ rất tuyệt.” Lạc Phán Phán nhìn không chớp mắt, niềm vui sướng có vẻ như lên đến đỉnh điểm.

“Rõ ràng là rất tuyệt. Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, chúng ta đến đây để chơi chứ không phải để nói chuyện. Dù sao thì cũng vào rồi, trước khi bị em họ tôi phát hiện, chúng ta vui chơi thôi! Cậu đã bao giờ chơi trượt ống chưa?”

Lạc Phán Phán lắc đầu, ngay cái tên của trò chơi cô cũng mới nghe lần đầu.

“Thế thì chúng ta chơi trò đó thôi! Không phải tôi nói khoác, trượt ống ở đây không hề thua kém công viên nước, nếu cậu không chơi thì nhất định sẽ ân hận đấy!”

Hường Vũ Phàm vừa nói vừa kéo tay cô chạy đến một ống trượt cao phải đến hai mươi mét. Một lát sau, khu vui chơi vang vọng tiếng la hét không thể kiềm chế được của Lạc Phán Phán và tiếng cười sáng khoái của Hường Vũ Phàm.

Khi hai người trượt xuống đến nơi, Lạc Phán Phán vẫn cảm thấy như mình đang bay. Ngồi trên bậc thềm nghỉ một lát, cô mới trở lại bình thường, nhưng ngay lập tức, cô cảm thấy là lạ.

Trên eo cô hình như có gì đó...

Cô cúi đầu nhìn, thấy một đôi tay không phải của cô đang đặt lên đó, thậm chí cô còn thấy cảm giác ấm ấm từ đôi tay truyền sang...

“Hường Vũ Phàm!” Mặt cô đỏ bừng lên, vừa xấu hổ vừa tức giận, đập vào tay cậu. “Tay cậu đặt vào đâu đấy?”

Cậu cúi đầu nhìn đôi tay mình, mở to cặp mắt trong sáng nhìn cô. “Tôi chỉ thấy cậu sợ hãi đến mức mặt trắng bệch nên có lòng tốt đỡ cậu thôi.”

Con người này! Nhìn cậu ta mà xem, cứ như thể người không trong sáng là cô vậy!

“Hừ!” Lạc Phán Phán tức giận trừng mắt nhìn cậu rồi tiến về phía các thiết bị vui chơi khác, không thèm để tâm đến cậu nữa.

Hường Vũ Phàm nhún vai, vui vẻ bước theo cô.

Sau đó, hai người còn chơi đu quay, du thuyền trên không... Do lần đầu tiếp xúc với các trò chơi này nên cô không hiểu cách chơi lắm, nếu không bị trượt thì bị sặc nước, lần nào cũng có vấn đề. Hường Vũ Phàm nhìn thấy thế, mắng cô là “ngốc” rồi dạy cô cách chơi...

Nhìn cậu cười thật giống trẻ con, đột nhiên Lạc Phán Phán không còn thấy ghét cậu như ấn tượng trước đây nữa.

Có những người mặc đồ công nhân, bảo vệ nhìn thấy hai người, cúi đầu chào Hường Vũ Phàm rồi lặng lẽ đi qua. Rõ ràng Hường Vũ Phàm là vị khách tới đây thường xuyên.

Khi hai người đang chơi đùa vui vẻ, trong tòa biệt thự, sau cánh cửa khép hờ, một thiếu niên khôi ngô, tuấn tú cũng đang vui vẻ nhìn hai người. Rõ ràng là cậu ta đã đứng đó rất lâu rồi, cốc cà phê trong tay đã uống gần hết.

Ngược lại với sự điềm nhiên của cậu, một người trung tuổi mặc bộ quần áo màu xám đứng cạnh có vẻ hơi căng thẳng, đứng nghiêm, cung kính hỏi: “Thiếu gia, có cần thả Tibetan Mastiff ra không?”

Cậu thiếu niên thích thú nhìn Lạc Phán Phán suốt ngã, môi hơi cong lại, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu. “Tạm thời không cần. Quản gia Tiêu, chú đi điều tra xem cô gái mặc áo phông có hình chú gấu là ai, có quan hệ thế nào với Hường Vũ Phàm, tôi nay báo cáo cho cháu.” Ánh mắt cậu ta vừa hiếu kỳ, vừa cảnh giác.

“Vâng, thưa thiếu gia.” Người quản gia đáp rồi bước ra khỏi phòng.

Những giây phút vui vẻ trôi qua rất nhanh, thoát một cái, những đám mây ở phía chân trời được ánh nắng chiều tà nhuộm một màu vàng rực. Hai người chơi đã thấm mệt, đang ngồi bên bể nghỉ ngơi, hai đôi chân trần ngâm trong nước vùng vẫy.

“Hường Vũ Phàm, cảm ơn cậu vì buổi chiều hôm nay, tôi chơi rất vui.” Lạc Phán Phán nhìn xuống mặt nước, ngại ngùng nói lời cảm ơn, khuôn mặt trái

xoan thanh tú ửng hồng, không biết là tự nhiên hay bởi ráng chiều.

“Cảm ơn gì, dù sao thì tôi cũng đến đây chơi, chỉ là tiện thể rủ cậu đi cùng thôi.” Hường Vũ Phàm không quan tâm xua tay, nói đồng dục. “Nhưng cũng lạ, trước đây, sau khi tôi đến không được bao lâu, em họ đã thả chó ra đuổi rồi. Hôm nay chơi lâu như vậy mà vẫn yên tĩnh lạ thường.”

Lạc Phán Phán đang ngại ngùng thì nghe thấy vậy, trừng mắt nhìn cậu. “Người ta không đối đãi như vậy với cậu thì cậu không thấy thoải mái sao? Tôi chưa gặp người nào như cậu! Mau đi thôi! Nếu Tibetan Mastiff chạy ra cắn cậu thì tôi cũng chẳng quan tâm!”

Nói rồi, cô cầm giày của mình, đứng dậy, bước về phía bức tường. Hường Vũ Phàm cũng vội vàng cầm giày đi theo cô.

Chớp mắt lại một ngày nữa trôi qua, đây là ngày thứ bảy của kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, cũng là ngày cuối cùng Lạc Phán Phán dạy kèm Hường Vũ Phàm.

“Tốt quá, hết ngày hôm nay là có thể thoát khỏi bàn tay quý dữ của cậu rồi...” Hường Vũ Phàm đứng trước bàn học, sung sướng giơ tay hoan hô.

Lạc Phán Phán lạnh lùng nhìn sự thích thú của cậu, trong lòng thấy hơi buồn, nói giọng giận dỗi: “Lại còn nói tôi là quý dữ, tôi mới là người muốn thoát khỏi kẻ ngốc nghếch như cậu!”

Hường Vũ Phàm bĩu môi, không muốn để lời khiêu khích của cô ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của mình. Nghĩ một lát, cậu lại vui vẻ đề nghị: “Hôm nay là ngày cuối cùng, dù sao mẹ tôi cũng không có nhà, Lạc Phán Phán, hay là chúng ta đến khu vui chơi chơi một ngày?”

Lạc Phán Phán trừng mắt nhìn, đập tay lên vai cậu, ấn cậu ngồi xuống ghế. “Chơi cái gì mà chơi, hôm qua đã lỡ mất chương trình học rồi, hôm nay cậu phải học bù!”

“Không chơi thì không chơi, làm gì mà hung dữ thế?” Cậu ta lẩm bẩm, cầm lấy quyển vở ở góc bàn.

Lạc Phán Phán liếc nhìn cậu, rút ra quyển sách tiếng Anh trong tập vở cao ngất.

“Hôm nay chúng ta sẽ ôn môn tiếng Anh, với kiến thức của cậu thì tôi cũng không đặt nhiều hy vọng, cậu hãy đọc một lượt hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh trước xem nào!”

“B, p, m, f, d, t, n, l... Á!” Hường Vũ Phàm ôm lấy đầu, không hài lòng ngẩng đầu nhìn cô. “Sao cậu lại gõ vào đầu tôi?”

“Cậu đang đọc bảng chữ cái tiếng Anh à? Đó là bảng chữ cái phiên âm chữ Hán mà! Cậu đường đường là một học sinh lớp mười một mà không phân biệt nổi bảng chữ cái tiếng Anh và bảng phiên âm chữ Hán. Tôi thật không hiểu nổi vì sao cậu lại sống được đến giờ!” Lạc Phán Phán, tay trái chống nạnh, tay phải cầm quyển vở gõ xuống mặt bàn liên tục khiến cho Hường Vũ Phàm cảm thấy đau đầu.

Rút cổ lại, cậu cẩn thận liếc nhìn cô, đề nghị nho nhỏ: “Tôi đọc sai thì cậu sửa cho tôi, sao lại mắng tôi thế? Hôm nay sao cậu nóng tính vậy? Lẽ nào là đã đến mấy ngày đó?”

Mặt Lạc Phán Phán tái xanh, cô cầm quyển sách trong tay chuẩn bị đập vào đầu cậu, không ngờ...

... Em không buồn, anh đừng coi thường em, có điều gì buồn bã, hãy hát một bài, mặc dù lời ca bi thương run rẩy, cũng tốt hơn anh, em vẫn rất vui vẻ, em không buồn, anh đừng coi thường em, có điều gì buồn bã, em đốt hết những lá thư anh viết, quên đi bài hát mà anh thích, nhắm mắt lại, để nước mắt không rơi, em vẫn rất vui vẻ...

Đột nhiên tiếng nhạc chuông êm dịu vang lên, hai người dừng lại. Hường Vũ Phàm cầm lấy điện thoại ở góc bàn, nhanh chóng thoát ra khỏi tầm ngắm của Lạc Phán Phán.

Nhìn thấy Hường Vũ Phàm thoát khỏi tay mình, Lạc Phán Phán hừ một tiếng, đánh hạ tay xuống.

Người gọi điện có lẽ là một bạn nữ, cô nghe thấy cậu gọi tên rất ngọt ngào là “Tiểu Thi”. Sau một lúc hàn huyên, không biết người ấy nói gì, cô thấy cậu liếc trộm cô, sau đó nói với giọng bối rối: “Có lẽ là không được”. Người kia nói gì đó, Hường Vũ Phàm miễn cưỡng đáp: “Đề anh thử xem sao”, sau đó nói vài câu rồi tắt máy. “Bạn cậu à?” Lạc Phán Phán thấy cậu ta bước lại gần, dò hỏi. “Con gái?”

“Ừ.” Hường Vũ Phàm hồ hững trả lời, do dự vài giây rồi hỏi: “Lạc Phán Phán, tôi có việc phải ra ngoài một chút, được không?”

“Cậu muốn gặp cô bạn vừa gọi điện thoại cho cậu à?”

Hường Vũ Phàm chân chừ một lát rồi gật đầu.

“Không được!” Cô không do dự từ chối. “Hôm nay cậu vẫn chưa học xong bài!”

“Nhưng, thật sự là tôi có việc... Tôi chỉ ra ngoài một tiếng thôi... Hay là...” Hường Vũ Phàm nghĩ ngợi, nói một cách đầy mê hoặc: “Khi về, tôi mua đồ ăn ở Tâm tình tháng 7 cho cậu?”

Tâm tình tháng 7 là nhà hàng cao cấp nhất ở thị trấn Hạnh Phúc, có những đầu bếp giỏi nhất nước, đồ điểm tâm ở đó ngon vô cùng, rõ ràng đề nghị này rất hấp dẫn.

Lạc Phán Phán nuốt nước bọt, đấu tranh tư tưởng rất lâu rồi miễn cưỡng lắc đầu: “Không được!”.

“Cậu!” Hường Vũ Phàm bực bội trừng mắt nhìn. Cô cũng không nao núng, trừng mắt nhìn lại, cuối cùng cậu đành tỏ vẻ chịu thua. “Được rồi, tôi không đi nữa! Lạc Phán Phán, cậu vào nhà vệ sinh lấy giúp tôi quyển vở tiếng Anh, tối hôm qua tôi để quên trong đó.”

Lạc Phán Phán thờ phào nhẹ nhõm, cúi xuống nhìn lòng bàn tay tự nhiên có cảm giác đau. Cô phát hiện tay mình nắm chặt lại từ lúc nào, móng tay nhọn bấm vào lòng bàn tay. Cô buông tay ra, cảm thấy hơi hoang mang, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Lạc Phán Phán cảm thấy hơi khó chịu, mặt cô nóng bừng lên, tim đập thình thịch. Cô ôm lấy ngực chạy về phía nhà vệ sinh, không dám đối diện với cậu thiếu niên đang ở trong phòng.

Lúc này, có tiếng đóng cửa mạnh phía sau lưng cô, sau đó là tiếng cửa bị khóa. Lạc Phán Phán kinh ngạc quay người lại, nhìn vào cửa và ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện. Cô bị lừa rồi!

“Hường Vũ Phàm! Cậu làm gì thế? Mở cửa mau!” Lạc Phán Phán cố gắng đẩy cửa ra.

“Thực sự tôi có việc phải đi, cậu ngoan ngoãn ở trong đó, tôi sẽ về ngay thôi. Vậy nhé. Bye Bye.”

“Này! Cậu quay lại cho tôi! Cậu quay lại ngay! Hường Vũ Phàm! Cậu mau mở cửa, nếu không cậu chết chắc đấy! Tôi sẽ báo cho cô Hường biết để cô ấy cắt hết tiền tiêu vặt của cậu! Hường Vũ Phàm! Mở cửa mau!” Lạc Phán Phán kêu ầm ĩ, hai tay đập vào cửa phòng vệ sinh.

Tuy nhiên, đáp lại cô chỉ có tiếng người chạy nhanh xuống cầu thang và tiếng đóng cửa nhà. Âm thanh đó cho cô biết người cô muốn giữ đã đi rồi, cô có gọi khản cổ cũng vô ích mà thôi.

Lạc Phán Phán không đập cửa nữa, tức giận đến tái cả mặt. Đáng chết! Tên tiểu tử thói này, lúc về cậu ta sẽ chết chắc!

Không biết con bé đó giờ này thế nào rồi? Hường Vũ Phàm dứt hai tay vào túi quần, lững thững bước đi.

Đã vào đầu mùa thu, những cây ngô đồng hai bên đường không còn xanh tươi như hồi hè nữa.

Gió thổi nhẹ nhẹ, từng chiếc lá vàng rơi xuống, đậu trên vai Hường Vũ Phàm nhưng cậu không hề có cảm giác gì.

Có lẽ cô ta đang rất tức giận? Cậu nhốt cô ta trong nhà vệ sinh như thế liệu có quá đáng không? Có khi cô ta đang mắmm môi mắmm lợi chửi cậu, chắc lát nữa cậu sẽ bị đánh mất. Không biết là cô ta có phạt cậu chép bảng chữ cái tiếng Anh một trăm lần không? Với tính cách của cô ta, điều này rất có khả năng. Ôi, lại có một buổi tối khó sở... Nghĩ đến đó, bất giác cậu ừ ừ.

Để cô ta ở nhà một mình như thế có nguy hiểm không? Mặc dù thành tích học tập của cô ta rất cao, nhưng lại ngốc nghếch, chơi cầu trượt mà cũng ngã đến n lần, không biết cô ta có bị ngã trong nhà vệ sinh không? Cậu lo lắng nghĩ, trong lòng thấy bất an. Có lẽ cậu nên quay lại xem thế nào?

Đợi đã... Cậu đang nghĩ gì thế nhỉ? Không dễ dàng gì mà thoát khỏi bàn tay quỷ sứ của cô ta, việc vẫn còn chưa làm xong, làm sao có thể về được? Đúng! Cậu không thể quay lại được, ít nhất là bây giờ. Còn nữa, cậu chỉ ra ngoài một lát, không thể xảy ra chuyện gì với cô ta được, sau khi xong việc, cậu sẽ về ngay lập tức. Đúng, nên làm như thế!

Nghĩ vậy, cậu đi thẳng đến chỗ hẹn, một cô bé đang đứng đợi dưới gốc cây vội vàng chạy đến ôm lấy cánh tay cậu.

“Anh Vũ Phàm, cuối cùng anh cũng đến, em đợi anh lâu lắm rồi! Em không biết đâu đấy, một lát nữa anh phải mời em kẹo bông!” Cô bé ngẩng đầu cười với cậu. Mái tóc dài tung bay trong gió, để lộ khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt xinh xắn.

“Em đúng là biết cách bắt chẹt ví tiền của anh!” Hường Vũ Phàm vuốt tóc cô theo thói quen. “Đúng rồi, em vừa nói trong điện thoại là tìm được một cảnh thích hợp cho chủ đề nhiếp ảnh lần này? Ở đâu thế?” Nói đến việc chính, vẻ bồn chồn của cậu biến mất.

“Ở gần đây, để em dẫn anh đi, chắc chắn anh sẽ thích. Em mang máy ảnh cho anh rồi!” Cô bé cười hồn nhiên, nhẹ nhàng vỗ tay vào cái túi khoác ngang người, cầm cánh tay cậu kéo đi.

Hường Vũ Phàm âu yếm nhìn khuôn mặt tươi như hoa của cô, cười vui vẻ bước theo. Hình ảnh cô bé đang bị cậu nhốt trong nhà vệ sinh đã sớm biến mất trong đầu cậu.

Ở nhà họ Hường, trong nhà vệ sinh của phòng học.

“Hường Vũ Phàm thôi! Hường Vũ Phàm xấu xa, tôi ghét cậu! Tôi ghét cậu!” Lạc Phán Phán bực bội chửi, tức giận đá vào cửa, đến khi mệt quá mới ngồi xuống nắp bồn vệ sinh nghỉ.

Đồ trúng thói Hường Vũ Phàm, con người hám sắc quên bạn bè! Tốn công sức cô mấy ngày qua dạy cậu ta học, nhìn thấy gái đẹp là chạy đi ngay... Không đúng, cậu ta chưa nhìn thấy người ta, chỉ nghe thấy giọng nói thôi đã chạy đi rồi! Đồ trúng thói! Không thể tha thứ cho con người này được! Hừ, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng, cậu ta đã chạy đi, từ giờ mình cũng không cần gặp lại cậu ta nữa!

Đúng! Mình không cần gặp cậu ta, vì thế cũng không cần cậu ta quay lại, mình phải nghĩ cách để thoát khỏi đây!

Nghĩ đến đó, Lạc Phán Phán không thể ngồi yên được nữa, bắt đầu nhìn bốn phía, tìm cách thoát ra ngoài.

Nhà vệ sinh rất rộng, lối thoát ra ngoài chỉ có cửa chính và một cửa sổ phía trên bồn vệ sinh. Cửa chính đã bị khóa rồi, không thể thoát ra ngoài theo lối ấy, hy vọng duy nhất là chiếc cửa sổ nhỏ.

Đây là tầng hai, cô nhóc ở dưới tầng một có một thảm cỏ mềm mại, nếu giữ được tư thế tiếp đất thì mức độ nguy hiểm không phải là cao. Cửa sổ là loại cửa bình thường ghép từ nhiều tấm kính có thể gỡ ra được. Cửa không to, một đứa trẻ tầm mười tuổi có thể chui qua. Đáng người cô nhóc bé nên có lẽ chui qua cũng không khó. May mắn là nhà họ Hường cũng không lắp lưới chống trộm, nếu không thì cô không thể thoát được.

Đứng trên nắp bồn vệ sinh, cô cẩn thận gỡ từng mảnh kính, sau đó leo qua thùng chứa nước lên cửa sổ. Nhìn xuống dưới thấy một thảm cỏ xanh mềm mại mát mắt, không có bất kỳ vật gì khác. Chỉ cần nhảy xuống là được tự do rồi.

Lạc Phán Phán bậm môi, nắm chặt bàn tay đang toát mồ hôi, hít một hơi thật sâu, nhảy xuống...

“Chẳng qua là cậu ta đi chụp vài bức ảnh với bạn thanh mai trúc mã mà thôi, sao cậu lại vội vàng tự sát vì cậu ta thế?”

Một giọng nói ồm ồm có vẻ treu đùa vang lên bên tai cô, sau đó cô rơi vào một vòng tay ồm ồm, lực va mạnh quá khiến cho hai người lùi ra sau vài bước rồi mới đứng vững được.

Tại sao lại có người? Cô vừa mới nhìn xuống thảm cỏ, rõ ràng là không có ai! Lạc Phán Phán ngạc nhiên, vội vàng thoát khỏi cánh tay của người đó, quay người lại, trừng mắt hỏi: “Cậu là ai?”

Đó là một thiếu niên khôi ngô, tuấn tú. Cao khoảng 1m80 cm, mặc một chiếc áo phông màu vàng và một chiếc quần bò. Làn da mịn màng đến mức cô cũng phải ghen tị, đôi mắt to tròn thẳng thắn nhìn cô, đôi môi đẹp như hoa đào tường vi, nở một nụ cười tuyệt đẹp để lộ hai má lúm đồng tiền.

Người này sao đẹp thế, hay không phải là người, không thể phải là một “hHoa tinh” bay ra từ vườn hoa chứ? Lạc Phán Phán đang phân vân trong lòng thì người đó nói: “Ồi, gấu nhỏ yêu quý của tôi, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Lại? Vì sao cậu ấy ta lại dùng chữ “lại” này? Lạc Phán Phán nhìn cậu ta, nghi ngờ hỏi: “Chúng ta gặp nhau rồi sao?”. K Có lẽ là không thể như thế. Nếu cô đã gặp một người khôi ngô như thế này thì chắc chắn cô phải có ấn tượng gì chứ.

“Ừ, hôm qua, cậu quên rồi à?” Cậu thiếu niên cười vui vẻ nhìn cô, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời., “Tôi không thể quên được nụ cười vui vẻ của cậu trên cầu trượt, bóng dáng cậu trượt xuống bể bơi, ngây thơ, vụng về giống như chú gấu in trên áo vậy, rất đáng yêu.”

Cầu trượt? Bể bơi? Ngay lập tức Lạc Phán Phán nhớ lại tòa biệt thự to đẹp, có một công viên nước lớn. Cô đoán ra được điều gì đó, cảnh giác nhìn cậu.

: “Hôm qua cậu cũng ở trong biệt thự à? Rốt cuộc cậu là ai?”

“Tôi?” Cậu thiếu niên nghiêng đầu nghĩ một lát, thành thật nói, “Ừ, trên danh nghĩa thì tôi là em họ của Hường Vũ Phàm!”

Em họ của Hường Vũ Phàm? Là cậu em họ mỗi lần thấy Hường Vũ Phàm thì thả chó Tibetan Mastiff ra sao?

Lạc Phán Phán rùng mình, căng thẳng cầm gấu áo, sợ hãi nhìn cậu ta lắp bắp: “Cậu... Cậu tìm tôi có việc gì?”. Không phải là cậu taáy đến tính sổ với mìnhcô chứ? MinhCô chân yếu tay mềm, không thể chịu được Tibetan Mastiff cắn đâu... Hay là cậu ta thả chó Tibetan Mastiff của cậu ta đi tìm Hường Vũ Phàm thì đúng hơn...

“Cậu lo lắng gì thế? Yên tâm, tôi không thể thả chó cắn cậu được.” Cậu thiếu niên đọc được cả suy nghĩ của cô, cười sáng khoái, “Chẳng qua tôi nhìn thấy có người tự sát, nên chạy lại xem mà thôi! Nói đi nói lại, không phải là hôm qua cậu và Hường Vũ Phàm đã chơi rất vui vẻ ở bể bơi nhà tôi sao? Vì sao hôm nay lại nghĩ không thông như thế?”

“Ai bảo là tôi tự sát? Đó là tôi trốn ra ngoài, có hiểu không?” Lạc Phán Phán bức bối lườm cậu ta, quay người bỏ đi. Sách vở để ở nhà Hường Vũ Phàm, buổi tối cô sẽ nhờ mẹ đến lấy, dù sao mẹ cô đi du lịch về từ hôm qua cũng không có việc gì làm.

Cậu thiếu niên vội vàng bước theo cô, vừa đi vừa nói: “Vì sao phải chạy đi như thế? Lẽ nào thấy Hường Vũ Phàm đối xử tốt với cô bé đó nên cậu đổ kỵ, không vui à?”

“Cắt! Vì sao tôi phải đổ kỵ? Vì sao tôi phải không vui? Có thể thoát khỏi tên ngốc đó, tôi rất vui mừng! Về nhà tôi phải mua pháo để tự chúc mừng!” Lạc Phán Phán bức bối nói xong, không nén được tò mò hỏi: “Điều đó... Vì sao cậu biết Hường Vũ Phàm đi với bạn thanh mai trúc mã của cậu ta?”

“Tên tôi không phải tên là “Điều đó”, tôi họ Hàn, tên là “Thần Dật”. Cậu có thể gọi tôi là “Thần Dật”. T, tất nhiên, nếu cậu thích thì cậu có thể gọi tôi là “anh Dật”, tôi cũng không để tâm.” Hàn Thần Dật cười nháy mắt với cô, nói khoe khoang: “Về cô bé mà cậu nói, trên đời này không có việc gì tôi không biết, trừ phi là tôi không muốn biết!”. Sự thật là cậu nhìn thấy hai người đó đi cùng nhau trên đường...”

Đương nhiên, Lạc Phán Phán không biết chuyện giữa Hường Vũ Phàm và cô bé đó., tTrên đời này có rất nhiều người không biết đến giữ thể diện là gì, cô cũng biết thế, chỉ là cô không ngờ ở một khu cao cấp như thế này mà cũng có những người không biết giữ thể diện. Lại còn anh Dật nữa! Đúng là đáng ghét!

Lạc Phán Phán bĩu môi rồi tiếp tục bước đi, trong lòng cảm thấy một sự rất khó chịu không tả được. Do dự vài giây, cô lại hỏi: “Thế... cậu có biết quan hệ giữa cô bé đó và Hường Vũ Phàm là thế nào không?”

“Ha! Tôi đã bảo là cậu đồ kị mà!” Hàn Thần Dật nhìn về bối rối của cô, cười có vẻ thú vị trước phản ứng của cô., “Rõ ràng là cậu thích Hường Vũ Phàm rồi đúng không?”

“Minh...” Lạc Phán Phán bị Khanh Nhi nói thế, do dự một lát rồi mới khò sò kể cho người bạn thân nghe: “Chuyện là thế này...”

Đoàn Khanh Nhi càng nghe thì mắt càng mở to, đến khi Lạc Phán Phán kể xong, mắt cô đã mở to hết cỡ. “Phán Phán, không phải là cậu... cậu đã thích Hường Vũ Phàm rồi chứ?”

“Minh, mình cũng không biết.” Lạc Phán Phán đau khổ cúi đầu, sau đó nghĩ ra điều gì đó, lại ngẩng đầu lo lắng nhìn bạn. “Khanh Nhi, Hường Vũ Phàm là thần tượng của cậu, mình lại có cảm tình với cậu ấy, cậu sẽ không tức giận chứ?”

“Đương nhiên là không, thần tượng là để sùng bái, không phải là để thích, nhưng...” Đoàn Khanh Nhi do dự vài giây rồi nói tiếp: “Phán Phán, mình cảm thấy Hường Vũ Phàm không thích hợp với cậu...”

Lạc Phán Phán nhìn thái độ của cô ấy, băn khoăn hỏi: “Sao cậu lại nói thế?”

Im lặng vài giây, Đoàn Khanh Nhi không trả lời mà hỏi ngược lại: “Phán Phán, cậu đã xem những tác phẩm nhiếp ảnh của Hường Vũ Phàm chưa?”

“Chưa, tác phẩm của cậu ấy có liên quan đến mình sao?”

Đoàn Khanh Nhi bậm môi, đấu tranh tư tưởng một hồi rồi do dự rút ra từ ngăn kéo một album ảnh đưa cho cô.

“Đây là gì?” Lạc Phán Phán cầm lấy, mở ra xem, phát hiện ra đây là một cuốn album tự làm rất đẹp.

Trang đầu tiên là một bức ảnh màu cỡ tám inch, trong ảnh là một cô bé xinh xắn, lông mày lá liễu, mái tóc đen dài như suối, vàng trán cao và trong sáng, mặc một chiếc váy trắng, cánh tay cong lại cầm một đoá mai đỏ giữa cảnh tuyết trắng và một cây mai bị gãy cành nhưng vẫn cố gắng vươn thẳng trong tuyết mênh mông.

Dưới bức ảnh là một dòng chữ màu đen rất đẹp được viết bằng bút chì.

“Mai”, Hường Vũ Phàm, chụp ngày 16 tháng 7 năm 2009.

Lật từng trang một, tất cả đều là ảnh của cô bé có mái tóc dài. Cô bé trong ảnh hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc vui hoặc buồn, thái độ trong từng bức ảnh đều khác nhau nhưng đẹp đến kinh ngạc, ẩn giấu nhiều tâm trạng khiến người xem phải trầm trồ khen ngợi.

“Cô bé này tên là Diêu Nguyệt Thi. Nghe nói trước đây cô ấy và Hường Vũ Phàm là hàng xóm. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt, có thể coi là bạn thanh mai trúc mã. Sau đó, nhà họ Hường chuyển đến khu Cảnh Lam Viên, hai người này vẫn giữ liên lạc. Cậu đang cầm trên tay tác phẩm của Hường Vũ Phàm. Cậu cũng thấy đấy, sau ống kính đều là hình ảnh của Diêu Nguyệt Thi. Mọi người đều đoán Hường Vũ Phàm đã thích cô bé này, nếu không sao người mẫu sau ống kính của cậu ấy chỉ có cô bé đó?” Nói đến đây, Đoàn Khanh Nhi ngừng một lát, không đành lòng vỗ vai cô. “Vị thế, Phán Phán, cậu đừng thích cậu ấy. Thích người đã trao trái tim cho người khác thì chắc chắn sẽ bị tổn thương, mình không muốn cậu bị tổn thương.”

Diêu Nguyệt Thi trong ảnh có lẽ là người mà cậu ấy gọi là Tiểu Thi. Hôm đó, vì Tiểu Thi mà cậu ấy có thể lừa nhốt cô vào nhà vệ sinh, điều đó cho thấy vị trí của Tiểu Thi trong lòng cậu ấy cao hơn cô rất nhiều. Như vậy, cô thích cậu ấy hay không thì có ý nghĩa gì đâu. Sao cô vẫn còn lưu luyến? Khanh Nhi nói đúng, thích người đã trao trái tim cho người khác thì chắc chắn sẽ bị tổn thương. Cô không muốn bị tổn thương, vì vậy cô phải cố gắng quên cậu ấy!

Lạc Phán Phán kim nén những cảm xúc đau xót xuống tận đáy lòng, thầm đưa ra quyết định ấy. Nhưng người tính không bằng trời tính, cô đã có cơ hội để xem xét tình cảm của mình.

Tối hôm đó, lúc ăn cơm, bà Lạc vui vẻ nói: “Phán Phán, nhờ có con kèm cặp Hường Vũ Phàm trong kỳ nghỉ Quốc khánh, kết quả học tập của bạn ấy tháng này tiến bộ nhiều, tổng điểm từ 16 lên 329, xếp thứ 52 cả năm!”

“Việc đó thì có liên quan gì đến con đâu.” Lạc Phán Phán bĩu môi, tiếp tục ăn cơm, có vẻ như việc không liên quan đến mình thì mình không cần phải bận tâm

“Con bé này, nói năng kiểu gì thế?” Bà Lạc không vui nhìn cô, nhẹ nhàng trách móc. “Dù sao thì Hường Vũ Phàm cũng được con phụ đạo, bạn ấy tiến bộ thì con cũng nên thấy vui chứ.”

“Vừa rồi, mẹ bạn ấy gọi điện đến cảm ơn con! Cô ấy nói là đó hoàn toàn là công của con, muốn mời cả nhà chúng ta đi ăn cơm ở nhà hàng.”

Nghe thấy thế, Lạc Phán Phán cảm thấy rất căng thẳng, nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, mẹ chưa đồng ý phải không?”

“Đương nhiên là chưa, nhưng mẹ của Hường Vũ Phàm rất thích con, hy vọng là con sẽ tiếp tục kèm bạn ấy học...”

Đột nhiên Lạc Phán Phán có một linh cảm không hay. “Sau đó thì sao?”

Bà Lạc nói như thế đây là một chuyện đương nhiên: “Tất nhiên là mẹ đã đồng ý!”.

Lạc Phán Phán cảm thấy trước mắt mình là một khoảng tối đen, những ngày tiếp theo sẽ là những ngày âm u, ảm đạm...

Cùng lúc đó, trong phòng khách nhà họ Hường có một cuộc đối thoại tương tự.

“Giờ cơ? Vẫn phải tiếp tục học ôn sao?” Hường Vũ Phàm chau mày, bắt mắt phản đối. “Mẹ, không phải trước mẹ bảo chỉ cần học ôn trong kỳ nghỉ lễ Quốc khánh là được sao? Vì sao bây giờ vẫn phải học ôn trong hai ngày nghỉ cuối tuần?”

“Con nói gì thế? Phán Phán muốn tiếp tục kèm con học là điều may mắn cho con! Con không nhìn kết quả học tập của mình sao, nếu phương pháp dạy học của Phán Phán không hiệu quả thì con có thể tiến bộ nhiều như thế không? Nhân cơ hội thành tích học tập của con có chút sáng sủa hơn, đương nhiên là không thể buông lơi được, phải tiếp tục học, nếu không sau này làm sao con có thể đỗ vào một trường đại học tốt được!”

Hường Vũ Phàm bĩu môi, lẩm bẩm: “Con chưa nói là muốn thi đại học...”.

“Thằng bé này, con nói gì thế?” Bà Hường trừng mắt, tiện tay cầm tập kẹp file trên bàn đập vào trán cậu. “Mẹ nói cho con biết, trong những ngày tiếp theo, nếu con không ngoan ngoãn nghe lời Phán Phán thì mẹ sẽ cắt tiền tiêu vặt của con!”

“Lần nào cũng lôi cái chuyện tiền tiêu vặt ra dọa. Mẹ không nghĩ ra được điều gì hay hơn sao?”

Hường Vũ Phàm lườm mẹ về trách móc, trước khi bà Hường kịp cầm tập kẹp file đập lên trán cậu một lần nữa thì cậu đã nhanh chóng chạy mất.

Thế là vì sự vô tình của các bậc phụ huynh mà hai đứa trẻ đen đui lại gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lần thứ 103 bỏ nhà ra đi

Buổi chiều thứ Hai được nghỉ học, Lạc Phán Phán kể chuyện này với Đoàn Khanh Nhi.

"Như vậy có nghĩa là, sau này các cậu vẫn gặp nhau?" Đoàn Khanh Nhi nhủ mảy, lo lắng nhìn cô. "Phán Phán, cậu định thế nào?"

Lạc Phán Phán hiểu bạn mình đang lo lắng điều gì, cô cười khờ sở, cúi đầu đá mộ thôn sỏi dưới chân, thản nhiên nói: "Thuận theo tự nhiên thôi, dù sao mình vẫn chưa biết liệu có phải mình thích Hường Vũ Phàm thật hay không, có lẽ cũng chỉ là nhất thời mù quáng thôi".

Đoàn Khanh Nhi thờ dãi gật đầu nói: "Hy vọng là như vậy".

“Khanh Nhi, Hường Vũ Phàm là thần tượng của cậu. Nếu một ngày mình và Hường Vũ Phàm đối địch nhau, cậu sẽ đứng về bên nào?”

"Đương nhiên là đứng về phía cậu!" Đoàn Khanh Nhi vỗ vai cô, nói một cách không do dự. "Thần tượng có thể tìm nhưng bạn tri kỷ không phải muốn gặp là được!"

"Khanh Nhi, cậu thật tốt!" Lạc Phán Phán cảm động ôm lấy bạn, chợt nghĩ ra điều gì đó, vội thân mật kéo tay bạn. "Khanh Nhi, không phải là cậu thích đọc truyện tranh sao? Mình nghe nói ở đường Nam Hoa gần đây mới mở một hiệu sách có nhiều truyện tranh mới xuất bản, chúng ta đi xem sao? Cậu thích truyện nào mình sẽ tặng cậu truyện đó! Nhưng..."

"Lạc Phán Phán!"

Có một tiếng gọi đột ngột ngắt lời cô, giọng nói quen thuộc khiến cô run rẩy, không có dũng khí để quay đầu lại.

Nhưng Đoàn Khanh Nhi đã kịp phản ứng, quay lại ngạc nhiên nhìn cậu thiếu niên không ngờ, tuấn tú, giọng hơi run run: "Hường Vũ Phàm!".

Tiếng gọi lạ khiến Hường Vũ Phàm chú ý, cậu nhìn Đoàn Khanh Nhi, ngạc nhiên hỏi: "Cậu quen tôi à?".

"Đương nhiên! Tôi là bạn của Phán Phán, tên là Đoàn Khanh Nhi! Cậu không biết tôi nhưng tôi biết rất rõ về cậu!" Cô khoanh tay trước ngực, mắt sáng lên, vui vẻ nói tiếp: "Tôi sưu tầm các tác phẩm của cậu, cậu có thể ký tên lên đó giúp tôi được không? À, nghe nói cuộc thi nhiếp ảnh quốc tế sắp đến hạn đăng ký, năm nay cậu có tham gia không? Cậu đã có ý tưởng gì cho chủ đề của tác phẩm năm nay chưa? Còn phong cảnh, người mẫu..."

Đoàn Khanh Nhi nói thao thao bất tuyệt, không hề phát hiện ra có một người đứng bên cạnh mặt mày u ám, chưa hề nói câu nào, sắc mặt sấp đen lại

như than!

Người đó chính là Lạc Phán Phán! Cô trừng mắt nhìn cô bạn ngốc nghếch của mình, không thốt lên được lời nào.

Vừa rồi ai nói là lo cô thích Hường Vũ Phàm? Vừa rồi ai nói là bạn tri kỷ không phải muốn gặp là được? Người lúc nãy ủng hộ cô và người bây giờ đang vỗ vập lấy Hường Vũ Phàm có phải là một không?

Cô không ngừng kéo áo Khanh Nhi, nhắc nhở: "Khanh Nhi, không phải là cậu muốn mình cố gắng tránh xa Hường Vũ Phàm sao?".

"Đó là cậu, không phải là mình!" Đoàn Khanh Nhi trả lời cô, sau đó lại tiếp tục thể hiện sự ngưỡng mộ đối với Hường Vũ Phàm. "Vũ Phàm, tôi biết có một nơi rất thích hợp..."

Lạc Phán Phán không nói được lời nào. Đúng thật, bạn bè là không đáng tin cậy nhất trên thế giới này! Gặp anh chàng đẹp trai là quên hết cả tình nghĩa, không thể hiểu nổi!

Còn có một người không nói được lời nào giống Lạc Phán Phán, đó là người đang được ngưỡng mộ - Hường Vũ Phàm. Lần đầu tiên cậu phát hiện ra rằng, hóa ra không chỉ những người lớn tuổi mới nói nhiều và thao thao bất tuyệt như mẹ cậu, người véo tai cậu mỗi khi cậu không nghe lời mà những cô gái trẻ cũng có thể như vậy, như cô bé không quen biết đang nói không ngừng trước mặt cậu đây. Sao mà nói nhiều thế? Cậu hận không thể cầm miếng xốp mà nhét vào miệng cô ấy được...

Nhờ có Đoàn Khanh Nhi, lần đầu tiên Hường Vũ Phàm biết rằng nói nhiều là đặc điểm của phụ nữ và không hề có giới hạn về tuổi tác...

"... Nếu cậu muốn xuất bản một album ảnh thì nhớ phải báo cho tôi, tôi sẽ tiếp tục ủng hộ cậu!"

Thật là khó khăn để đợi được cô ấy nói xong, Hường Vũ Phàm cảm thấy đất dưới chân mình sắp mọc nấm rồi...

"... Vậy sao? Cảm ơn cậu!" Cậu nhếch miệng nói lời cảm ơn, trong lòng thấy chán đến buồn nôn, nở một nụ cười gượng gạo. "Thế... Tôi có vài lời muốn nói với bạn Lạc Phán Phán..."

Nghe thấy cậu ấy nhắc tên mình, Lạc Phán Phán cảm thấy rất căng thẳng. Cô nhìn sang Đoàn Khanh Nhi đang bị mê hoặc bởi anh chàng đẹp trai, đặt tất cả hy vọng lên người bạn thân, trong lòng cầu mong cô bạn tỉnh táo một chút để không bỏ lại cô một mình đáng thương đối mặt với cậu thiếu niên nguy hiểm đó...

Tuy nhiên, sự thật luôn luôn rất tàn khốc...

"Được được, thế thì giao Phán Phán cho cậu, lần sau nhớ phải ký tên cho tôi nhé!"

Hường Vũ Phàm gật đầu lấy lệ.

Thấy thế, Đoàn Khanh Nhi cười mằn nguyện vẫy tay chào cậu, không do dự để lại Lạc Phán Phán ở đó, nhảy chân sáo về nhà.

Hường Vũ Phàm nhìn thấy cô ấy đã đi xa rồi, bất giác rung mình, buột miệng nói: "Bạn của cậu... thật đặc biệt!".

Lạc Phán Phán nhìn theo bạn, trong lòng vô cùng tức giận, cắn răng nói bốn chữ: "Đúng là đặc biệt!". Đặc biệt không có nghĩa khi! Đặc biệt không có nhân tính! Đặc biệt trọng sắc khinh bạn!

"À, hôm đó sao cậu lại đi?" Hường Vũ Phàm không nhìn theo nữa, hỏi cô. "Tôi về nhà thì không thấy cậu đâu nữa, lo cậu gặp phải chuyện không hay, suýt chút nữa thì đi tìm khắp khu Cảnh Lam Viên. Sau đó, tôi gặp Hàn Thần Dật, cậu ta nói là cậu đã nhảy qua cửa sổ trốn thoát rồi! Vì sao cậu lại nhảy qua cửa sổ như thế? Cậu không biết làm thế rất nguy hiểm sao?"

"Đó là việc của tôi!" Lạc Phán Phán trả lời, định hỏi xem vì sao cậu ta lại ở đây, nhưng chợt nhớ ra, chỗ này cách cổng trường không xa, học sinh về nhà tắm rửa phải đi qua đó, cậu ta có mặt ở đây cũng không có gì lạ. Cô không nói gì nữa, tiếp tục đá một viên sỏi dưới chân, chậm rãi bước về phía trước.

"Có phải cậu vẫn còn giận không?" Hường Vũ Phàm đi bên cạnh, nhìn trộm cô, cẩn thận dò xét thái độ trên mặt cô. "Tôi đến lớp tìm cậu vài lần, nhưng lần nào các bạn cũng nói là cậu không có ở đó."

Không phải cô không ở đó, chỉ vì tâm trạng của cô quá phức tạp nên không muốn gặp cậu mà thôi.

"Đúng rồi, hôm đó tôi có mua bánh gato ở *Tâm tình tháng 7* về cho cậu. Cậu không ở đó nên tôi đã ăn hộ cậu rồi, ngọt đến phát á! Thật không hiểu nổi sao con gái các cậu lại thích ăn đồ ngọt đến thế!" Cậu chau mày như cảm nhận thấy vị ngọt đáng chán đó.

Hóa ra cậu ấy mua đồ ăn cho cô thật, cô vẫn cho rằng hôm đó cậu ấy chỉ tiện miệng nói vậy mà thôi. Liệu có phải là trong lòng cậu ấy ít nhiều cũng để ý đến cô không?

"À, cậu đợi chút!" Hường Vũ Phàm đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cầm quyển sách trong tay đưa cho cô rồi vội vàng chạy về phía đám đông đang tan học và biến mất.

Tên tiểu tử thói này, cô nói là đợi cậu ta bao giờ? Tự nhiên lại đưa sách nhờ cô cầm! Đáng ghét! Lạc Phán Phán giậm chân, đang nghĩ xem có nên vút

sách đi rồi về nhà không thì thấy cậu ta hớn hớn chạy đến.

"Cho cậu này!" Cậu ta vội vàng lấy lại sách, sau đó nhét cái gì đó vào tay cô, trán lấm tấm mồ hôi.

Lạc Phán Phán cúi đầu nhìn que kem sắp chảy, lặng người hai giây, trong lòng thấy bối rối. Cô nhớ cửa hàng MacDonald gần đây nhất cũng cách mười phút đi bộ, cậu ấy chạy một vòng chưa đến năm phút...

Thấy cô đứng yên, Hương Vũ Phàm nghĩ cô không thích ăn kem, có vẻ hơi tù túng, vội vàng giải thích: "Gần đây không có cửa hàng nào của *Tâm tình tháng 7* nên tôi đành mua kem ở MacDonald, cậu ăn tạm, lần sau tôi sẽ mua cho cậu đồ ăn ở *Tâm tình tháng 7*".

Nghe thấy thế sống mũi Lạc Phán Phán bỗng cay cay. Chân chừ một lát, cô cúi đầu cắn một miếng kem, nói nhỏ: "Cảm ơn..."

"Cái gì?" Hương Vũ Phàm không dám tin vào tai mình, nhìn cô hỏi: "Cậu không giận nữa à?"

"Ai giận?" Lạc Phán Phán bực bội nhìn cậu, tiếp tục ăn kem.

"He he. Thật không?" Hương Vũ Phàm cười lên hai tiếng ngốc nghếch, vuốt tóc trước trán theo thói quen. "Thế.. tôi đưa cậu về nhà nhé!"

"Tôi không phải là không có chân, không cần cậu đưa về!"

Hương Vũ Phàm chân chừ giây lát rồi vẫn đi theo cô. "Dù sao thì tôi cũng phải về nhà, coi như tiện đường..."

"Tiện đường cái gì, nhà tôi và nhà cậu ở hai hướng khác nhau! Đây, cậu vẫn còn đi theo à?!... Tùy cậu, cậu thích đi theo thì đi! À, Hương Vũ Phàm, nghe nói thành tích học tập lần này của cậu có nhiều tiến bộ, chúc mừng cậu!"

"Mẹ tôi bảo đó là công của cậu. À, cô giáo Lạc có nói với cậu việc tiếp tục dạy kèm không?"

"Nói rồi."

"Thế cậu có đồng ý không? Đó là tính cách của mẹ tôi, nếu tôi không đồng ý, bà sẽ ép tôi thành bánh mít!"

"Tôi cũng thế, không muốn nhưng vẫn phải nhận lời..."

Mặt trời sắp lặn, ráng chiều đỏ rực như sàng tiền sơ ý làm đổ rượu ra khắp bầu trời.

Bóng hai người đổ dài trong ánh sáng đẹp đẽ đó, có lúc dường như tan vào nhau. Gió nhẹ thổi hòa cùng giọng nói ấm áp của hai người.

Lạc Phán Phán vẫn là gia sư của Hương Vũ Phàm, cô đến nhà họ Hương vào hai ngày nghỉ cuối tuần. Có thể là do sự tạ lỗi của Hương Vũ Phàm phát huy tác dụng, cũng có thể là do que kem khiến Lạc Phán Phán cảm động mà hai người lấy lại được cảm giác thoải mái ban đầu.

Đương nhiên, "cảm giác thoải mái" này chỉ có trong lòng Lạc Phán Phán mà thôi. Đối với Hương Vũ Phàm, những ngày ôn tập là những ngày khổ không thể diễn tả hết bằng lời, vì thế khi có cơ hội, cậu vẫn rất lười... Ví dụ như bây giờ, nhân cơ hội Lạc Phán Phán đang bận rộn cho kỳ thi hằng tháng vào tuần sau, cậu vừa tra tài liệu vừa mở máy tính, sau đó lên QQ nói chuyện...

Vừa đăng nhập, avatar có hình con thiên nga màu hồng đã nhấp sáng liên tục, Hương Vũ Phàm mở ra, một cửa sổ hội thoại hiện lên.

Pháo bông (10:01:06): Anh Vũ Phàm, hôm nay anh có ra ngoài được không?

Hương Vũ Phàm quay đầu lại nhìn Lạc Phán Phán, thấy cô đang ngồi trên chiếc sofa không xa chỗ cậu, chăm chỉ ôn bài, cậu thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng gõ bàn phím, trả lời.

Vang danh thiên hạ (10:09:51): Hôm nay anh phải ôn bài, chắc là không ra ngoài được.

Pháo bông (10:10:29): Lần nào anh cũng nói thế, rõ ràng là anh ghét em rồi nên cố ý nghĩ ra lý do để không gặp em, đúng không? Em giận rồi! Không thèm quan tâm đến anh nữa!

Vang danh thiên hạ (10:10:57): Tiểu Thi, đừng giận, anh không lừa em, anh đang phải ôn bài thật mà. Người bạn gia sư của anh rất nghiêm khắc, cậu ấy không cho anh ra ngoài. Hay là thế này, lần sau ra ngoài, anh sẽ mời em ăn kem được không?

Rõ ràng là người kia không vui, một hồi lâu không thấy trả lời, khoảng mười phút sau, một dòng chữ hiện lên ở cửa sổ hội thoại.

Pháo bông (10:19:13): Nhưng cuộc thi nhiếp ảnh sắp bắt đầu rồi, anh vẫn chưa chuẩn bị xong tác phẩm tham gia dự thi, nếu không chuẩn bị thì sẽ không kịp! Anh nói chuyện với gia sư của anh xem thế nào. Nếu không được, anh cứ làm như lần trước, trốn đi là được... Sau khi xong việc, anh mời chị ấy đi ăn kem, chị ấy sẽ tha lỗi cho anh...

Nhìn vào dòng chữ đó, Hương Vũ Phàm chau mày lại, bỗng nhiên thấy nóng ruột.

Cuộc thi nhiếp ảnh lần này sắp tới rồi. Cậu rất lo việc chuẩn bị tham gia cuộc thi. Bất đắc dĩ, gần đây việc học ôn chiếm hầu hết thời gian của cậu. Bây

giờ Tiểu Thinhắc đến chuyện này làm cậu không thoải mái.

Tuy nhiên, cậu không thích câu nói cuối cùng và thái độ của Tiểu Thi, ngữ điệu có vẻ như đang ám chỉ đối với cậu, Lạc Phán Phán chỉ là một... một...

Chưa đủ thời gian cho cậu nghĩ ra một từ để miêu tả thì bỗng một tiếng quát vang lên.

"Tiểu tử thôi, bảo cậu ôn bài, cậu lại lên mạng chat à?"

Giọng nói quen thuộc khiến cho tay Hường Vũ Phàm hơi run, cậu vội vàng tắt cửa sổ hội thoại, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ rất lo lắng. Lần đầu tiên cậu không phản bác lại, ngoan ngoãn cầm quyển sách trên bàn, nói với giọng cầu hòa: "Tôi sẽ ôn ngay đây..."

"Hừ!" Lạc Phán Phán trừng mắt, giậm chân bước về chỗ của mình.

Cậu vuốt mũi, giờ từng trang sách mà không hề để tâm vào đó, một lát lại nhìn trộm cô. Không biết vừa rồi khi đứng cạnh cậu, cô có nhìn thấy đoạn hội thoại đó không, câu nói của Tiểu Thi hơi quá đáng, nếu cô biết thì nhất định sẽ không vui. Nhưng...

Ánh mắt của Hường Vũ Phàm rời khỏi trang sách, nhìn trộm Lạc Phán Phán. Cô ấy vẫn ngồi chăm chỉ ôn bài, đang ghi chép gì đó, không có vẻ gì là không vui.

Vì thế, có thể thấy là cô ấy không biết. Hường Vũ Phàm không dám chắc chắn nên cảm thấy bất an. Cuối cùng cậu không kiềm chế được liền hỏi: "Lạc Phán Phán... thế... vừa rồi cậu có nhìn thấy gì không?"

Lạc Phán Phán dừng bút, sau vài giây mới ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cậu nói: "Tôi chỉ thấy một tên lười thôi!"

Nói như thế có nghĩa là cô ấy không nhìn thấy đoạn nói chuyện rồi. Kết luận này khiến cho Hường Vũ Phàm thở phào nhẹ nhõm. Cậu rất vui nên không để ý thấy cô đang thần thờ suy nghĩ.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa phòng học, cánh cửa mở ra. Bà Hường bưng một khay nhỏ, tươi cười bước vào. "Ôn bài lâu thế cũng mệt rồi, mẹ làm bánh gato vị trà xanh, các con lại ăn đi."

"Tuyệt! Vị trà xanh? Rất ngon!" Hường Vũ Phàm vút sách, nhảy lại lấy bánh nhưng bị bà Hường ngăn lại.

"Con vội cái gì? Phán Phán vẫn chưa ăn mà!" Bà Hường lườm cậu trách móc, sau đó tươi cười gọi Lạc Phán Phán nói: "Phán Phán, mau lại thử tay nghề của cô đi".

Một giây... Hai giây... Ba giây...

Người ngồi trên sofa có vẻ như không nghe thấy gì, ngồi bất động trong tư thế cầm bút, mắt nhìn xuống vở, không phản ứng gì.

"Phán Phán?" Bà Hường gọi một lần nữa, vẫn không phản ứng gì.

Bà Hường lo lắng chau mày, đem khay đồ ăn để lên bàn, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô, gọi khẽ: "Phán Phán?".

Lạc Phán Phán giật mình, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của bà Hường, vội vàng nói: "Cô Hường?".

"Ồi, tôi cứ nghĩ là cậu chăm chỉ học tập lắm, hóa ra là đang nghĩ đâu đâu!" Hường Vũ Phàm nói, khoanh tay trước ngực nhìn cô.

Bà Hường trừng mắt nhìn cậu, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc xòa trước trán của Lạc Phán Phán, quan tâm dặn dò: "Phán Phán, nếu mệt thì nghỉ một lát. Tuần sau thi rồi, cháu đừng để mình mệt mỏi".

Lạc Phán Phán ngoan ngoãn gật đầu, bà Hường vỗ vai cô khích lệ, sau đó dặn dò Hường Vũ Phàm phải ngoan ngoãn nghe lời Lạc Phán Phán rồi mới yên tâm bước ra khỏi phòng.

"Tuần sau tôi cũng phải thi, sao không thấy mẹ tôi quan tâm đến tôi nhỉ? Kể từ khi cậu đến nhà tôi, mẹ tôi càng ngày càng thiên vị, thật không hiểu nổi ai mới là con ruột của bà nữa!" Hường Vũ Phàm nhìn về phía cửa phòng, xót xa trách móc, trong lòng bức tức, nhìn Lạc Phán Phán, muốn giễu cợt cô vài câu nhưng bỗng nhiên thấy cô ngồi yên lặng.

Rốt cuộc là con bé này bị làm sao thế? Không phải là lúc này vẫn ổn sao? Sao tự nhiên lại có vẻ ngốc nghếch như vậy? Hường Vũ Phàm chau mày, bước tới, đá vào chiếc bàn trước mặt cô.

Tiếng động khiến cô trở về với thực tại, cô vội vàng chớp mắt, chăm chú nhìn Hường Vũ Phàm tỏ vẻ khó hiểu. "Cậu sao thế?"

Hường Vũ Phàm lườm cô, tỏ vẻ không vui. "Tôi hỏi cậu mới đúng chứ! Từ nãy đến giờ sao cậu cứ ngồi ngẩn ra thế?"

Lạc Phán Phán không ngờ cậu lại hỏi như vậy, lặng người trong giây lát. Cậu ấy biết rồi sao? Cô thể hiện thái độ của mình lộ liễu thế sao?

Tỏ vẻ hiểu rõ suy nghĩ của cô, Hường Vũ Phàm xua tay nói: "Hết cách, cậu có vẻ rất ngẩn ngơ, mắt tập trung".

Tên tiểu tử này... Lạc Phán Phán bậm môi nhìn cậu, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Tôi ngần ngại thì có liên quan gì đến cậu?"

"Rõ ràng là không liên quan đến tôi, tôi không thèm quan tâm nữa, tôi ăn bánh đây!" Hường Vũ Phàm nhún vai, với tay cầm một miếng bánh đưa lên miệng.

"Đợi đã!"

"Sao thế?" Cậu nhún mày, thẳng thừng nói. "Lẽ nào tôi ăn một miếng bánh cũng cần phải có sự đồng ý của cậu?"

"Đương nhiên cậu ăn bánh thì không cần sự đồng ý của tôi, nhưng nếu cậu ăn miếng bánh mà tôi muốn ăn thì lại là chuyện khác!" Nói rồi, cô cướp miếng bánh trên tay cậu!

"..."

Cô bé này thật là kỳ lạ. Buổi sáng còn bình thường, bây giờ lại trái tính trái nết, liệu có phải là đang bước vào giai đoạn dậy thì không? Hường Vũ Phàm cong môi, quyết định không tính toán với cô nữa. "Được rồi! Cậu ăn đi, cẩn thận không nghẹn, tôi đi vệ sinh!"

Lạc Phán Phán vội vàng nuốt miếng bánh, ngăn cậu tại. "Không được đi!"

"Sao thế?" Hường Vũ Phàm nhìn cô, giễu cợt. "Lẽ nào cậu cũng muốn cái nhà vệ sinh và ăn nó."

"..."

Phụ nữ đúng là một loại động vật không thể hiểu nổi!" Hường Vũ Phàm bắt bình "hũ" một tiếng, không thèm để ý đến cô, quay người bước đi.

Nhìn thấy cậu ấy bước vào nhà vệ sinh với dáng vẻ đầy trách móc rồi đóng mạnh cửa lại, vẻ đắc ý của Lạc Phán Phán biến mất, tay phải ôm lấy ngực.

Sự thực cô không có ý như thế... Vừa rồi cô chỉ muốn nói, nếu cậu có việc thì cứ đi đi!

Nhưng, mỗi lần cô định nói với cậu, đoạn nói chuyện trên cửa sổ hội thoại QQ lại hiện lên trong đầu cô. Cô bé tên là Tiểu Thi đó thật quá đáng, gì mà *anh cứ làm như lần trước, trốn đi là được... Sau khi xong việc, anh mời chị ấy đi ăn kem, chị ấy sẽ tha lỗi cho anh...*

Sau khi xong việc, anh mời chị ấy ăn kem, chị ấy sẽ tha lỗi cho anh... Hường Vũ Phàm có nghĩ như vậy không? Đối với cậu, cô chỉ là một gia sư, có cũng được không có cũng không sao, chỉ cần dùng một cái kem rẻ tiền là khiến cô ngoan ngoãn nghe lời?

Mỗi lần nghĩ đến đó, lòng cô rối bời, những lời cô thốt ra là những lời vô nghĩa khiến cho người ta phát phì.

Cô biết là mình không nên nghĩ như thế, cũng không nên mất lập trường nhưng cô không thể điều khiển được bản thân... Lạc Phán Phán đau khổ ôm lấy mặt, gục đầu xuống đầu gối.

Nếu có thể, cô muốn mình biến thành một con chim đà điểu, giấu đầu vào trong cát, tất cả mọi ưu phiền sẽ biến mất...

Sau khi ăn cơm trưa, bà Hường có việc phải ra ngoài, Lạc Phán Phán và Hường Vũ Phàm đang ngồi ôn bài trong phòng, bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên. Hường Vũ Phàm cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình rồi do dự nhìn Lạc Phán Phán đang ngồi bên cạnh...

Phát hiện ra ánh mắt của cậu, Lạc Phán Phán đặt quyển sách văn đã đọc được một nửa xuống, nhìn cậu với vẻ kỳ lạ nói: "Nghe điện thoại đi, nhìn tôi làm gì?"

"Ồ... Được..." Hường Vũ Phàm đáp, cầm điện thoại bước đến chỗ tủ sách cách chỗ Lạc Phán Phán hơi xa một chút, cố gắng nói nhỏ: "A lô, Tiểu Thi?"

Tiểu Thi? Lạc Phán Phán nghe thấy cái tên đó, cố gắng đóng tai lên nghe.

"Năm ngày nữa em phải đi học xa hai tuần? Thế cuộc thi nhiếp ảnh thì sao? Chỉ còn hạn hai tuần nữa là phải nộp tác phẩm mà chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong!"

"Ra ngoài? Hôm nay?" Nói đến đây, bất giác Hường Vũ Phàm quay lại nhìn Lạc Phán Phán.

Lạc Phán Phán cúi đầu, lật nhanh trang sách, giả vờ như không để ý nhưng vẫn cố lắng nghe. Hường Vũ Phàm sốt ruột không để ý đến động tác đó của cô, nhíu mày rồi nói với người ở đầu dây bên kia: "Nhất định phải là hôm nay sao?"

"Được rồi! Một lát nữa gặp nhau!"

Hường Vũ Phàm tắt điện thoại, lo lắng vò đầu, ngồi xuống bàn.

Cậu không nói gì, Lạc Phán Phán cũng giả vờ như không biết gì, tiếp tục đọc sách.

Hường Vũ Phàm nhìn cô, do dự một lát rồi bắt đầu thương lượng: "Này... Lạc Phán Phán, tôi có chút việc muốn ra ngoài..."

"Ồ." Lạc Phán Phán giả vờ thần nhiên hỏi: "Đi với bạn à?".

Hương Vũ Phàm do dự một lát mới gật đầu. "Ừ, tôi có chút việc phải đi. Nay, có thể tôi sẽ về hơi muộn, hay là cậu về nhà trước nhé!"

Lạc Phán Phán gấp sách lại, đang định đồng ý, không ngờ Hương Vũ Phàm nói thêm một câu: "Này, lần sau tôi sẽ mời cậu ăn kem..."

Mời cô ăn kem?

Cậu ta không nhắc đến kem còn được, cậu ta nói thế khiến cho sắc mặt Lạc Phán Phán thay đổi. Cô bực bội nói: "Ai thèm ăn kem của cậu, tôi ghét kem! Cậu muốn đi thì đi, không cần hỏi tôi, cũng không cần lấy kem ra dỗ tôi! Tôi không quan tâm đến việc của cậu!"

Lạc Phán Phán vô cùng tức giận, lời nói ra đương nhiên cũng khá khó nghe nhưng Hương Vũ Phàm đang sốt ruột nên không để ý. Cậu chỉ cảm thấy lời cô nói hơi chướng tai, giọng cậu trở nên nặng nề: "Lạc Phán Phán, cậu nói thế là có ý gì? Tôi có lòng tốt nên mời cậu ăn kem. Cậu không thích thì thôi, lại còn mắng tôi sao?"

Lạc Phán Phán đang tức giận, những lời nói của Hương Vũ Phàm vô tình như đổ thêm dầu vào lửa, cô lại càng bực hơn.

"Lòng tốt? Hừ! Cậu có lòng tốt thật thì đã không dùng cái kem rẻ tiền đó để bịt miệng tôi, để tôi không đi tố cáo với mẹ cậu!" Cô lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói giọng châm chọc: "Cậu nghĩ là tôi không biết gì à? Không phải là cậu muốn hẹn hò với bạn gái sao? Lại còn nói là có việc gấp, tôi khinh! Loại người như cậu, suốt ngày chỉ biết chơi, tôi thấy cả đời này cậu sẽ không ngóc đầu lên được!"

Câu nói của Lạc Phán Phán động chạm đến lòng tự ái của Hương Vũ Phàm. Cậu nghiêm mặt, nắm chặt tay lại, tuôn một tràng: "Lạc Phán Phán! Cậu quá lời rồi đây. Tôi muốn đi hay không là việc của tôi, sau này có ngóc đầu lên được hay không không liên quan đến cậu. Cậu cần cứ vào đâu mà nói tôi thế? Cậu chẳng qua cũng chỉ là một gia sư tôi nhất thời hứng thú tìm đến mà thôi!"

"Hương Vũ Phàm, cậu nghĩ tôi muốn quan tâm đến cậu à? Cậu không nghĩ xem, lúc đầu ai quấy rối ai sao? Hôm nay tôi đứng ở đây là phúc cho cậu rồi! Nếu cậu..."

... Em không buồn, anh đừng coi thường em, có điều gì buồn bã, hãy hát một bài, mặc dù lời ca bi thương run rẩy, cũng tốt hơn anh, em vẫn rất vui vẻ, em không buồn, anh đừng coi thường em...

Lúc hai người đang tranh cãi kịch liệt, chuông điện thoại của Hương Vũ Phàm lại vang lên. Cậu đang định nghe máy thì đột nhiên, Lạc Phán Phán cướp điện thoại trong tay cậu. Hành động của cô khiến cho cậu tức giận, trừng mắt hét lên: "Cậu làm gì thế?"

Lạc Phán Phán không thèm để tâm đến vẻ tức giận của cậu, nhấn mạnh: "Bây giờ là giờ ôn bài, không được nghe điện thoại, không được ra ngoài! Cậu phải tuân thủ!". Cậu muốn ra ngoài? Cô không cho!

"Lạc Phán Phán! Cậu đừng quá đáng! Cậu can thiệp tới quyền tự do của tôi thì tôi sẽ bỏ nhà đi, xem cậu giải thích với mẹ tôi như thế nào!"

"Ha! Bỏ nhà đi?" Lạc Phán Phán cười lạnh lùng, nói với giọng khiêu khích. "Nghe nói cậu đã bỏ nhà đi 102 lần, lần nào cũng không quá một ngày? Hương Vũ Phàm, cậu đúng là thiên tài!"

"Cậu!" Hương Vũ Phàm tức giận, trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt đẹp u ám, cười khẩy. "Được! Rất được! Lạc Phán Phán, cậu ở lại đây một mình mà hưởng thụ cuộc sống! Tôi đi đây! Từ sau chúng ta không gặp nhau nữa! Hừ!"

Nói xong, cậu giật lấy điện thoại từ trong tay cô, tức giận bỏ đi. Tiếng cửa đập mạnh tưởng như làm vỡ cả kính. Lạc Phán Phán chợt ý thức được chuyện gì đang xảy ra sau khi người con giận.

Nhìn cánh cửa đang run rẩy lên, cô ngạc nhiên tự hỏi chính mình: "Lạc Phán Phán, Hương Vũ Phàm đi gặp Diêu Nguyệt Thi thì có liên quan gì đến đây? Vì sao mà phải tức giận? Rốt cuộc là sao thế?"

Hương Vũ Phàm bỏ nhà đi thật.

Ngày đầu tiên, Lạc Phán Phán không thấy có vấn đề gì, vẫn ăn ngon ngủ yên. Và đây là lần thứ 103 Hương Vũ Phàm bỏ nhà đi, cô vô tình tin chắc rằng cậu ấy sẽ như những lần trước, không quá hai ngày sẽ ngoan ngoãn trở về nhà.

Ngày thứ hai, Hương Vũ Phàm không về nhà, Lạc Phán Phán bắt đầu lo lắng, nhưng cô bình tâm lại rất nhanh bởi cô tự nói với mình rằng, có lẽ để giữ thể diện nên lần này Hương Vũ Phàm sẽ bỏ đi lâu hơn nhưng nhất định ngày mai sẽ về. Hơn nữa, ngày mai còn phải đi học, lẽ nào cậu ấy dám bỏ học? Nhất định ngày mai cậu ấy sẽ về, Lạc Phán Phán tin chắc như vậy.

Ngày thứ ba, Hương Vũ Phàm vẫn không về nhà, cũng không đi học. Mặc dù bà Hương không nói gì nhưng Lạc Phán Phán biết bà rất lo lắng. Niềm tin của Lạc Phán Phán bắt đầu bị lung lay. Lẽ nào lần này cậu ấy bỏ đi thật? Liệu cậu ấy có đi xa không, có quay về không? Suy nghĩ này khiến cô lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên. Cô bắt đầu hỏi bạn thân xem có phải cô đã sai không, Hương Vũ Phàm thật sự sẽ không quay lại?

Đoàn Khanh Nhi vỗ vai cô an ủi: "Không đâu! Cậu ấy đã lớn rồi, sao lại tính toán một chuyện nhỏ nhặt như thế? Chẳng qua là hôm đó cậu giận quá nên nói thế, cậu ấy nhất định sẽ hiểu mà. Phán Phán, đừng nghĩ lung tung, tin mình đi, nhất định ngày mai cậu ấy sẽ về!"

Thật không? Ngày mai cậu ấy sẽ về sao?

Lạc Phán Phán không tin điều đó lắm.

Ngày thứ tư, Hường Vũ Phàm vẫn chưa về nhà. Cả ngày, lòng Lạc Phán Phán nóng như có lửa đốt, không thể tập trung học được, lúc ăn trưa, suýt chút nữa thì cầm đĩa đưa lên mũi, nhưng không phải là mũi cô mà là mũi của Đoàn Khanh Nhi ngồi bên cạnh...

Là bạn thân của Lạc Phán Phán, Đoàn Khanh Nhi không chịu được tình trạng đó, quyết định thực hiện nghĩa vụ của một người bạn tốt: giúp bạn mình lấy lại phương hướng.

"Nghe mình nói này, Lạc Phán Phán, cậu ngồi lo lắng ở đây thì có ích gì? Nếu cậu lo lắng cho Hường Vũ Phàm thì đi tìm cậu ấy đi!" Sự thực là cô sợ Lạc Phán Phán không cẩn thận dùng đĩa chọc vào mũi cô nên quyết tâm cứu Lạc Phán Phán thoát khỏi tình trạng tâm hồn bay lơ lửng trên tầng không...

"Tìm cậu ấy? Nhưng thế giới rộng lớn thế này, biết tìm cậu ấy ở đâu?" Lạc Phán Phán hoang mang, chớp chớp mắt, giống như một đứa trẻ bị lạc đường không biết phải làm gì khiến người khác phải xót xa.

Đoàn Khanh Nhi thở dài, đưa tay véo hai má cô. "Lạc Phán Phán, bình thường cậu thông minh lắm, thế mà lúc quan trọng lại để trí óc rơi đi đâu mất rồi! Muốn tìm Hường Vũ Phàm, tất nhiên cậu phải đi tìm những người bạn thân của cậu ấy. Người càng thân thiết thì càng hiểu rõ thói quen của cậu ấy. Nhờ sự giúp đỡ của họ thì việc tìm được Hường Vũ Phàm không còn khó khăn nữa."

Bạn thân?

Một khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú hiện lên trong đầu Lạc Phán Phán, mắt cô sáng lên, nét mặt lạnh lợi trở lại.

"Mình hiểu rồi! Khanh Nhi, cảm ơn cậu! Cậu giúp mình xin nghỉ buổi học chiều nay, lần sau mình sẽ mời cậu uống trà sữa trân châu!"

Nói rồi, cô vội vàng kéo ghế nhanh chóng chạy ra khỏi căng tin của trường.

Nhìn theo cô, Khanh Nhi lắc đầu.

"Ôi, đúng là tình yêu khiến cho người ta mất trí!"

Vị cứu tinh mà Lạc Phán Phán nghĩ tới chính là em họ xa của Hường Vũ Phàm - Hàn Thần Dật.

Cậu ta là họ hàng của Hường Vũ Phàm, hai người sống chung một khu, chắc chắn Hàn Thần Dật sẽ hiểu Hường Vũ Phàm, điều này có thể thấy từ việc cậu ta biết việc của Diêu Nguyệt Thi. Có khi nhờ sự giúp đỡ của cậu ta, cô có thể tìm được Hường Vũ Phàm.

Suy nghĩ này khiến cho Lạc Phán Phán vui mừng nên cô không suy tính gì nữa, vội vàng chạy đến trước cửa nhà Hàn Thần Dật, lúc đó mới nhớ ra là không có số điện thoại của cậu ta.

Lạc Phán Phán không dám gõ cửa, cô không quên được trong tòa biệt thự này, ngoài một cậu thiếu niên khôi ngô, tuấn tú còn có một con chó Tibetan Mastiff hung dữ... Cô biết mối bất hòa giữa Hường Vũ Phàm và Hàn Thần Dật, thế mà lại đến nhà người ta để nói về kẻ thù của người ta, muốn nhờ người ta giúp đỡ cô, nếu cậu ta không vui, thả chó ra cắn cô thì cô phải làm thế nào?

Nhưng ngoài việc tiến lên gõ cửa, cô không nghĩ ra được cách nào khác. Cô đã đến đây rồi thì không thể lạng lã ra về được.

Lạc Phán Phán buồn bã nhìn vào cánh cửa lớn của tòa biệt thự, đang chầu chầu suy nghĩ làm thế nào để liên lạc được với Hàn Thần Dật thì cánh cửa sắt chạm khắc hoa văn đã được một người làm mở ra. Cậu thiếu niên mặc đồng phục học sinh xuất hiện sau cánh cửa, theo sau có ba vệ sĩ. Cậu ta không nhận thấy sự có mặt của cô, cầm lấy cặp sách, bước lại gần chiếc xe con đỗ trước cửa.

Lạc Phán Phán nhận ra đồng phục cậu đang mặc là của trường quý tộc tốt nhất thành phố - trường Trung học phổ thông Phong Hằng. Có thể thấy nhà cậu ta rất lắm tiền, cậu ta không chỉ sống trong tòa biệt thự đẹp nhất Cảnh Lam Viên mà còn được học ở một trường tốt hơn con cái nhà khác nhiều lần. Đúng là may mắn được sinh ra trong nhà giàu có, cô không thể so sánh điều kiện sống của mình với cậu ta được.

Lạc Phán Phán cảm thấy hơi tự ti nhưng cô nhanh chóng bỏ qua cảm giác đó. Cô không quên là mình đến đây để giải quyết vấn đề chứ không phải là tìm cảm giác tự ti.

"Hàn Thần Dật!" Nhìn thấy cậu ta sắp ngồi trong chiếc xe sang trọng, Lạc Phán Phán vội vàng gọi.

Nghe thấy tên mình, Hàn Thần Dật bất giác dừng lại, nhìn về phía có tiếng nói. Khi nhận ra cô, cậu ta nhếch miệng, quay người bước lại gần cô.

"Gấu nhỏ yêu quý, tại sao cậu lại ở đây? Lẽ nào cậu nhớ tôi quá không chịu được nên chạy tới đây?"

"..."

Lạc Phán Phán bậm môi, đưa tay xoa hai cánh tay đang nổi da gà, cười gượng gạo.

"Ừ, chào... chào cậu...cậu..."

Cậu ta cười rạng rỡ, đôi mắt mở to nhìn cô.

"Cậu có chuyện muốn nói với tôi?"

"Này..." Lạc Phán Phán bị cậu ta nhìn đến sồn gai ốc, căng thẳng nuốt nước bọt, buột miệng hỏi: "Con... con Tibetan nhà cậu đã nhốt chưa?"

"Đương nhiên!"

"Ồi, thế thì tốt..." Cô bất giác lùi lại phía sau, hai tay bám chặt vào ba lô, thận trọng hỏi: "Cậu... Lúc cậu tức giận thì có thả nó ra cắn người không?"

"Cái này thì phải xem người đó là ai? Nếu là cậu thì tất nhiên là không. Sao tôi có thể để cậu bị chó cắn được?" Cậu cười, cúi người xuống, nhìn sâu vào mắt cô. "Nhưng tôi nghĩ cậu đến tìm tôi không phải là để thảo luận về Tibetan Matiff chứ?"

"Ừ... Điều này..." Cô ngại ngùng nhìn những người giúp việc đứng phía sau cậu. Cậu lập tức hiểu ý, quay đi nói: "Mọi người về trước đi, một lát nữa cháu tự đi học".

"Nhưng, thiếu gia..." Một người giống quản gia muốn nói gì đó thì bị Hàn Thần Dật làm động tác ra hiệu dừng lại.

"Quản gia Tiêu, cháu lớn rồi, lẽ nào lại không tự đi học được?"

Người đàn ông được gọi là "quản gia Tiêu" im lặng, sau đó lễ phép nói với Hàn Thần Dật: "Tôi hiểu rồi, thưa thiếu gia".

Nói xong, người đàn ông ra hiệu bằng mắt cho những người đứng ở đó, cả đám người cung kính chào Hàn Thần Dật rồi yên lặng quay vào trong tòa biệt thự.

Nhìn thấy cảnh giống hết trong phim và tiểu thuyết, Lạc Phán Phán không thốt lên được lời nào, lắp bắp: "Hàn Thần Dật, nhà cậu... nhà cậu có nhiều người phục vụ quá".

"Cũng bình thường. Bố mẹ tôi làm việc ở nước ngoài, họ không yên tâm để tôi sống một mình nên thuê rất nhiều người để chăm sóc tôi."

Hàn Thần Dật cười hờ hững, có vẻ không quan tâm đến điều đó, trong ánh mắt lộ rõ một cảm giác cô độc. Lạc Phán Phán thấy vậy, muốn nói gì đó an ủi, thì cậu ta thờ ơ, kéo tay cô bước ra ngoài đường lớn. "Đừng nói chuyện này nữa, nói vấn đề của cậu đi! Chúng ta vừa đi vừa nói."

"Ừ, được..." Lạc Phán Phán đi bên cạnh cậu ta, cúi đầu nhìn mũi giày của mình. "Này... Thực ra tôi tìm cậu là muốn nhờ cậu giúp một việc."

"Việc gì? Nói nghe xem nào."

"Ừ... Là việc tìm một người..." Giọng nói của Lạc Phán Phán ngày càng yếu ớt.

"Hương Vũ Phàm?" Hàn Thần Dật nhíu mày, thân nhiên trả lời.

Lạc Phán Phán ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn cậu hỏi: "Sao cậu biết?"

"Sau khi anh họ tôi bỏ nhà đi, cô tôi đã đến tìm tôi ngay. Muốn tôi giúp đỡ không phải là không được." Cậu ta dừng bước, quay lại nhìn cô, mắt sáng lên. "Nhưng cậu phải đồng ý với tôi một điều kiện."

Trực giác mách bảo Lạc Phán Phán điều kiện này không có gì tốt đẹp với cô, nhưng sự việc đã đến nước này, cô đành thỏa hiệp: "Điều kiện gì?"

"Nếu tôi tìm được người cho cậu, cậu phải đồng ý yêu cầu của tôi vô điều kiện. Đó là yêu cầu gì, hiện giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, đợi khi nào nghĩ ra tôi sẽ báo cho cậu."

"Nhưng..."

"Không có nhưng gì cả! Cậu nghĩ xem, tôi tìm người cho cậu mất bao nhiêu công sức, mất rất nhiều thời gian, thậm chí mất cả buổi học chiều nay. Tôi hy sinh nhiều như thế vì cậu, lẽ nào cậu không thể đồng ý một yêu cầu nho nhỏ của tôi sao?"

Lạc Phán Phán nghĩ một lát, cảm thấy cậu ta nói không phải là không có lý, đành gật đầu, giọng ảm ức: "Được, đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thất tình

Công viên Cảnh Dương là công viên to đẹp nhất ở thị trấn Hạnh Phúc, ở đó trồng rất nhiều cây bạch quả. Những chiếc lá vàng bay nhẹ theo làn gió rơi xuống đất, khi giẫm chân lên lớp lá mềm, người ta sẽ có cảm giác hạnh phúc đến kỳ lạ. Vào kỳ nghỉ, rất nhiều gia đình và các cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo ở đây, thưởng thức hương hoa thơm ngát. Ngoài ra, công viên còn có nhiều thiết bị giải trí tân tiến, được bình chọn là thiên đường giải trí ở thị trấn Hạnh Phúc.

Khi nhàn rỗi, Hường Vũ Phạm rất thích đến đây, không chỉ vì ở đây có nhiều cây cối mát mẻ, nhiều hoa đẹp, thích hợp cho việc ngắm cảnh mà còn vì mọi người ở đây đều rất vui vẻ. Khuôn mặt tươi tắn, vô tư mang vẻ đẹp thuần khiết của họ sẽ giải tỏa tâm trạng rối bời của cậu, giúp cậu cảm thấy bình yên.

"Thật là khâm phục bọn trẻ con, có thể vô tư, vui vẻ như thế."

Ngồi trên ghế xích đu trong khu vực dành cho trẻ con chơi đùa, nhìn những đứa trẻ chơi vui vẻ, mặt Hường Vũ Phạm lộ rõ vẻ khâm phục.

Diêu Nguyệt Thi ngồi bên cạnh cậu, ánh mắt cũng đang nhìn về bọn trẻ con, cười nhợt nhạt.

"Chúng ta cũng đã từng vô tư như thế."

"Đúng." Ánh mắt Hường Vũ Phạm chuyển sang vầng mặt trời đang dần chệch về phía tây, ánh hồng chiếu lên khuôn mặt âu sầu của cậu. "Rất tiếc chỉ là đã từng."

Diêu Nguyệt Thi chau mày, lo lắng nhìn khuôn mặt bỗng nhiên trở nên lạ lẫm với cô, hỏi với giọng bất an: "Anh Vũ Phạm, anh có tâm sự gì à?"

Bốn ngày trước cậu giận dỗi đến tìm cô, cô đã cảm thấy cậu đang rất buồn. Tuy nhiên, cô có hỏi han ân cần thế nào cậu cũng không nói cho cô biết là đã xảy ra chuyện gì, chỉ lúc ngồi một mình bên cửa sổ trong khách sạn, cậu nhìn cảnh vật bên ngoài và thần thờ. Trước đây cậu không hề như vậy, cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì cậu cũng đều kể cho cô nghe.

Cô ghét dáng vẻ của cậu bây giờ, cô ghét việc mình không biết cậu đang nghĩ gì, cô ghét việc cậu có những tâm sự mà cô không hiểu nổi. Điều đó khiến cho cô cảm thấy bất an. Điều đó làm cho cô cảm thấy mình càng ngày càng xa cậu. Cô không thích cảm giác này.

Đây là một cơ hội hiếm có, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

"... Có thể coi là có!" Cậu thờ dãi, quay đầu lại nhìn cô, nét mặt lộ vẻ thán phục. "Tiểu Thi, anh rất hâm mộ em, em vừa xinh đẹp vừa học giỏi."

Diêu Nguyệt Thi không ngờ đột nhiên cậu lại ca ngợi cô, mặt hơi đỏ lên, xấu hổ cúi đầu nói: "Anh cũng giỏi mà, mấy ngày trước em còn nghe bác Hường khen thành tích học tập của anh có nhiều tiến bộ. Bác còn nói người bạn kèm học cho anh. . . Nói đến đây, cô yên lặng, ngừng đầu phân vân. "Lẽ nào... người làm cho anh tức giận là người đó?"

Hường Vũ Phạm buồn bã gật đầu.

"Cô ấy bảo cả ngày anh chỉ thích chơi, cô ấy còn nói cả đời anh sẽ không ngóc đầu lên được."

"Chị ấy không phải là người quan trọng đối với anh, căn cứ vào đâu mà nói anh thế? Chị ấy thật quá đáng!" Diêu Nguyệt Thi tức giận nắm chặt tay lại, bực bội nói. "Anh Vũ Phạm, lẽ nào anh chỉ biết tức giận như thế. Nếu là em, em đã đuổi chị ấy đi rồi."

"Thực sự trước đây không như thế gần đây cô ấy có vẻ hơi kỳ lạ, động một tí là tức giận. Anh đoán, cô ấy đã nhìn thấy đoạn chat của chúng ta."

"Đoạn chat của chúng ta?" Diêu Nguyệt Thi chớp chớp mắt, không hiểu cậu đang nói gì.

"Ừ, hôm đó..." Hường Vũ vừa khua tay vừa kể lại chi tiết sự việc xảy ra hôm đó rồi buồn bã cúi đầu. "... Sau đó cô ấy tỏ ra tức giận. Chuyện là như vậy."

"Anh nói là, chị ấy thấy em nói thế sau đó tức giận vô cớ, lại còn cố ý gây sự với anh?" Thái độ của Diêu Nguyệt Thi hơi kỳ lạ.

"Ừ, hình như từ hôm anh trốn đi xem phong cảnh cùng em, cô ấy trở nên như vậy."

Nghe thấy thế, Diêu Nguyệt Thi chau mày, nụ cười trên môi biến mất. Do dự một lát, cô mới bàng hoàng nhìn cậu, hoang mang hỏi: "Anh Vũ Phạm, anh xem có phải là chị ấy thích anh rồi không?"

Lạc Phán Phán thích cậu? Hường Vũ Phạm ngạc nhiên mở to mắt nhìn Diêu Nguyệt Thi, không thốt nên lời. Một hồi lâu, cậu vẫn trong trạng thái cứng đờ như hóa đá, lắp bắp: "Điều này... điều này là không thể. Lạc Phán Phán rất ghét anh, sao lại có thể thích anh được?"

"Nhưng những gì anh vừa nói rõ ràng là biểu hiện của ghen mà. Em nghĩ sở dĩ chị ấy tức giận như thế là vì hiểu nhầm mối quan hệ giữa anh và em." Trong lòng Diêu Nguyệt Thi cảm thấy bất an và lạnh lẽo.

Ghen? Lạc Phán Phán ghen vì cậu? Hường Vũ Phạm bậm môi, cảm thấy kết luận này không đúng.

Diêu Nguyệt Thi cẩn thận quan sát phản ứng của Hường Vũ Phàm rồi hỏi dồn: "Anh Vũ Phàm, nếu chị ấy thích anh thì anh có thích chị ấy không?".

Cậu thích Lạc Phán Phán? Có thể như vậy không? Có khả năng xảy ra điều đó không? Bỗng nhiên, những ngày ở cùng Lạc Phán Phán dần dần hiện lên trong đầu cậu.

Thái độ khi cô ấy cười nhạo cậu ngốc nghếch; hình ảnh cô ấy cắn răng phạt cậu chép Mạnh Tử Ly Lâu thượng; hình ảnh cô ấy ngốc nghếch ngã trên cầu trượt; nụ cười của cô, lúc cô tức giận, lúc cô ấy buồn, lúc cô ấy dịu dàng...

Rất dễ đưa ra một câu trả lời phủ định. Đột nhiên lúc này, Hường Vũ Phàm không thể trả lời.

"Anh... Anh cũng không biết, anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này."

Câu trả lời của cậu khiến cho Diêu Nguyệt Thi lo lắng, giống như một người rơi xuống nước cố bám vật nào đó, cô bám chặt lấy cánh tay cậu. "Anh Vũ Phàm, anh không thể thích chị ấy được, đúng không?" Trong tiềm thức, cô luôn nghĩ rằng Hường Vũ Phàm mãi mãi chỉ là của riêng cô, không thể có tình cảm với bất kỳ cô gái nào khác, vị trí của cô trong trái tim của Hường Vũ Phàm mãi mãi không ai so sánh được.

"Anh..."

Hường Vũ Phàm bối rối, không biết tình cảm của mình dành cho Lạc Phán Phán là gì. Không phải là ghét bỏ, càng không phải là thích. Lúc này, thái độ của cô ấy, hình ảnh của cô ấy cứ luẩn quẩn trong đầu khiến cậu không sao thoát ra được.

Thái độ không chắc chắn của cậu khiến cho sự lo lắng của cô lên đến tột đỉnh, bất giác cô bám tay cậu chặt hơn, giọng nói trở nên vội vã.

"Anh Vũ Phàm, anh không thể thích chị ấy, cũng không thể thích bạn nữ nào khác, đúng

không? Từ nhỏ chúng ta đã hẹn với nhau, anh trai Vũ Phàm phải ở bên em gái Tiểu Thi suốt đời."

"Tiểu Thi..." Cậu quay sang, thấy trong ánh mắt của cô chứa đầy lo lắng. "Em sao thế?"

"Anh Vũ Phàm... Diêu Nguyệt Thi thả lỏng cánh tay cậu ra, đột nhiên ôm chặt lấy người cậu. Cô giấu mặt vào lòng cậu, giọng nói hơi run run. "Anh Vũ Phàm, em thích anh..."

Lúc tìm được Hường Vũ Phàm, Lạc Phán Phán nhìn thấy cảnh tượng đó.

Dưới tán cây, trong tiếng nhạc nước, hai người ngồi cạnh nhau trên ghế xích đu. Ánh sáng màu hồng ấm áp lúc chiều tà ôm lấy hai người.

Cô nghe thấy cô bé kia nói, em thích anh. Cô nhìn thấy cô bé đó ôm lấy người cậu rất thân thiết, yếu đuối dựa vào lòng cậu. Những lọn tóc dài xòa xuống vai, nhẹ nhàng chạm lên hai cánh tay cậu, giống như muốn vuốt ve cậu...

Cô thấy cậu hơi ngạc nhiên rồi nhẹ nhàng đưa tay vén tóc cho cô bé, dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng cô, khuôn mặt khô ngô, tuần tú tràn đầy vẻ yêu thương...

Thái độ đó chưa bao giờ cậu thể hiện với cô, cũng phải thôi, vị trí của cô và cô bé trong lòng cậu không giống nhau. Cô bé kia là bảo bối của cậu, cô chỉ là một gia sư, không hơn một người qua đường bao nhiêu. Yêu thương cô thì thật là một điều lãng phí.

Thậm chí cậu còn không phát hiện ra sự tồn tại của cô, sau khi vén tóc cho cô bé, cậu cúi người thăm thì điều gì đó.

Cậu đang nói gì với cô bé ấy? Những lời yêu thương? Những lời ngọt ngào? Hay là lời thề thốt?

Lạc Phán Phán không muốn thừa nhận mình đang đổ kỵ với cô bé đó, cũng không muốn thừa nhận cảm giác tự ti tận đáy lòng, nhưng cô không thể không thừa nhận hai người đó đúng là một cặp trời sinh.

Cô bé xinh đẹp như hoa, cậu khô ngô, tuần tú như thiên thần. Tất cả đều rất tương xứng, tất cả đều rất tự nhiên, đẹp như một câu chuyện cổ tích. Sự kết hợp giữa tiên đồng, ngọc nữ luôn tồn tại rất nhiều bút mực để diễn tả. Một con vịt xấu xí như cô nên ngoan ngoãn ở trong thư viện, tiếp tục làm một con một sách, không nên có những khát vọng quá xa vời. Như vậy mới không bị người ta ghét bỏ, như vậy mới không bị tổn thương...

Nén những đau khổ trong lòng, Lạc Phán Phán điềm nhiên quay người bước đi, bỗng nhiên, cô bị một cánh tay rắn chắc giữ lại.

"Sao thế? Khó khăn lắm mới tìm được đến đây, bây giờ lại bỏ cuộc sao?"

Lạc Phán Phán im lặng vài giây, quay người lại nhìn người đó mắng mỏ: "Không thể thì sao? Tiến lên để làm kẻ phá đám à? Phá rồi cuộc hẹn hò của người khác?"

Hàn Thần Dật không tức giận vì sự bức bối vô lý của cô. Cậu ngẩng đầu nhìn hai người đang ngồi trên ghế xích đu, thái độ nửa như cười nửa như không.

"Sao cậu lại đoán là họ đang hẹn hò? Có thể quan hệ giữa họ không giống như cậu nghĩ."

"Ngoài là người yêu ra, làm gì có đôi bạn khác giới nào có những cử chỉ thân mật như thế?" Cô không do dự, phản đối, cố tin vào ý kiến của mình.

"Thật không?" Ánh mắt cậu nhìn cô mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên rất rõ. "Gấu nhỏ yêu quý, tôi nhớ cậu chỉ là gia sư của anh họ tôi thôi. Tôi nhớ mục đích của cậu đến đây là để tìm người mà. Nhưng thái độ của cậu vừa rồi làm cho tôi cảm thấy cậu giống như đi bắt quả tang vậy."

... Đúng! Mục đích của cô đến đây là để tìm người mà... Đáng chết! Sao vừa rồi cô lại mất tự chủ thể lại còn thể hiện trước mặt Hàn Thần Dật nữa... Đúng là mất mặt...

Đầu óc Lạc Phán Phán đã tỉnh táo trở lại, mặt cô đỏ bừng lên, cô muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, cảm giác tự ti đã sớm bị cô vứt lên chín tầng mây.

"Này... Cậu... Cậu đừng có mà nghĩ lung tung, quan hệ giữa tôi và Hường Vũ Phàm không giống như cậu nghĩ... Lạc Phán Phán đỏ mặt lấp bắp giải thích, bỗng rồi đến mức càng nói càng tỏ ra lúng túng. "Chúng tôi rất trong sáng, mặc dù tôi đã từng nhìn thấy cậu ấy chỉ mặc quần trong... Nhưng, tôi không có ý đó... Ý của tôi là..."

Hàn Thần Dật thích thú nhìn cô, không nhịn được cười.

"Được rồi, không trêu cậu nữa, tôi biết là hai người trong sáng. Cậu không mau dẫn anh họ tôi về nhà đi! Tôi nghĩ là bác Hường đang rất lo lắng."

"Ừ!"

Cuối cùng Lạc Phán Phán cũng nhớ ra nhiệm vụ của mình, đang quay người định bước đi thì nghe thấy một lời khuyên chân thành.

"Nếu cậu thực sự thích anh ấy, thì hãy biết nắm bắt cơ hội nói với anh ấy! Đừng để người khác cướp mất rồi mới hối hận. Kết quả ra sao không quan trọng, quan trọng là cậu cố gắng, cho dù thành công hay không thì ít nhất cậu sẽ không cảm thấy hối hận."

Lạc Phán Phán ngừng một giây, cười ra vẻ hiểu ý cậu, cô thấy tự tin hơn nhiều.

Hàn Thần Dật đứng phía sau, mỉm cười nhìn cô, trầm tĩnh bước về phía chiếc ghế xích đu, ánh mắt tỏ vẻ hài lòng, yên tâm quay người bỏ đi. Ánh nắng đẹp để chiếu lên lưng cậu, bóng cậu đổ dài, rất dài...

Đang kia, trên chiếc ghế xích đu trắng, Hường Vũ Phàm kiên nhẫn nhìn cô bé đang giận dỗi trong lòng mình, nhẹ nhàng dỗ dành: "Tiểu Thi, em đừng như thế anh đưa em về nhà nhé?"

Cô bé vẫn ôm cậu thật chặt, lắc đầu nguây nguây.

"Không! Em không muốn về nhà, em muốn ở cạnh anh!"

"Em ngoan ngoan nghe lời, lần sau anh mời em đi xem phim."

"Em không muốn lần sau, em muốn bây giờ!"

"Nhưng..."

"Hường Vũ Phàm!"

Tiếng gọi ngắt lời họ, giọng nói quen thuộc khiến cho Hường Vũ Phàm cứng đờ người. -

Cảm thấy sự thay đổi của cậu, Diêu Nguyệt Thi ngẩng đầu, hoang mang nhìn cô gái xuất hiện trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Anh Vũ Phàm, chị ấy là ai?"

"Cô ấy..."

Hường Vũ Phàm chần chừ ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt hình trái xoan.

Chủ nhân của khuôn mặt hình trái xoan điềm nhiên nhìn cậu, đôi mắt đen trong trẻo như nước suối, bình tĩnh và tự tin.

Lần đầu tiên cậu nhận ra mắt cô đẹp đến thế. Trong ánh chiều tà, đôi mắt đẹp đến mê hồn...

"Em biết rồi! Anh Vũ Phàm, chị ấy là bạn học làm gia sư cho anh, đúng không?"

Câu hỏi kéo Hường Vũ Phàm quay lại với thực tại. Cậu không nhìn cô nữa, ngại ngần định trả lời Diêu Nguyệt Thi thì Lạc Phán Phán đã mở lời: "Xin lỗi đã làm phiền hai người. Tôi là Lạc Phán Phán, gia sư của Hường Vũ Phàm. Tôi có chuyện muốn nói với cậu ấy".

Diêu Nguyệt Thi cắn môi, ôm chặt lấy cánh tay Hường Vũ Phàm, cảnh giác hỏi: "Chị... có phải là chị muốn đưa anh Vũ Phàm về nhà không?"

Lạc Phán Phán không ngờ cô lại hỏi thế, do dự một lát rồi thận trọng chọn từng từ trả lời: "Mấy ngày rồi cậu ấy không về nhà, cô Hường rất lo lắng".

Nét mặt Diêu Nguyệt Thi buồn buồn, cô im lặng hồi lâu rồi ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe, điệu bộ có vẻ đáng thương.

"Anh Vũ Phàm, anh phải về à?"

"Anh..." Hường Vũ Phàm do dự giây lát rồi tránh ánh mắt mong đợi của cô bé, im lặng gật đầu. "Tiểu Thi, ngày mai em phải đi học xa, em mau về nhà thu dọn hành lý! Mai anh sẽ đến tiễn em."

"Anh Vũ Phàm..."

Cô cắn môi, giống như đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi, bám chặt lấy cánh tay cậu.

Hường Vũ Phàm thờ dãi, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, đứng dậy nói với Lạc Phán Phán, giọng dứt khoát: "Đi thôi!".

Lạc Phán Phán gật đầu, cúi đầu nhìn cô bé đang buồn bã, không nén được tiếng thở dài, quay người bước đi cùng Hường Vũ Phàm.

Nhìn thấy hai người đang bước đi xa dần dưới ráng chiều, Diêu Nguyệt Thi nắm chặt tay lại, cô không có cảm giác đau khi móng tay đâm vào lòng bàn tay mình...

Mặt trời sắp lặn, trời bắt đầu có sương, trên đường tấp nập người đi lại. Đang vào giờ tan tầm, người và xe cộ qua lại nườm nượp, tiếng động cơ xe và tiếng người cười nói âm ỉ.

Hai người chen chân trong dòng người bước về nhà. Tiếng còi xe âm ỉ như thúc giục mọi người đi nhanh hơn.

Lạc Phán Phán cúi đầu, im lặng nhìn mũi giày của mình, trong lòng có một cảm giác mơ hồ. Bước bên cạnh cô, Hường Vũ Phàm cũng im lặng không nói một lời nào. Hai người như lạc lõng giữa âm thanh ồn ào xung quanh.

Trên đường đi, không ai nói lời nào. Không phải không có gì để nói, mà vì có quá nhiều điều muốn nói nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lạc Phán Phán rất buồn vì khả năng ăn nói kém cỏi của mình, trước khi đi tìm cậu, cô rất mạnh mẽ, vô cùng tự tin, không biết vì sao sau khi gặp cậu, cô không thể thốt lên một câu nào. Không phải là thích cậu ấy sao? Không phải chỉ là một câu nói sao? Vì sao cô không đủ dũng cảm để nói ra? Lễ nào giống như Hàn Thần Dật đã nói, cô bỏ lỡ cơ hội rồi sau đó mới hối hận?

Cẩn môi, cô dừng bước, đang định nói, bỗng nhiên có một tiếng kêu đau đớn thốt lên từ phía sau.

"Ôi, chết mất, tại sao mày không nói một tiếng mà đột ngột dừng lại?"

Quay người nhìn lại, Lạc Phán Phán trông thấy khuôn mặt thô tục của một người đàn ông đứng tuổi. Nhìn thấy ông ta tức giận ôm mũi, trợn mắt nhìn cô, liên tục dùng những lời chua ngoa chửi mắng cô.

Lạc Phán Phán lập tức nhận ra lỗi của mình, vội vàng xin lỗi: "Cháu xin lỗi chú, cháu không cố ý."

Người đó không chịu tha cho cô, tiếp tục quát mắng: "Không cố ý, một câu không cố ý là có thể bỏ qua được sao, coi như là không có chuyện gì xảy ra sao? Bố mẹ mày dạy mày thế à? Lễ nào họ không nói cho mày biết, gây ra chuyện gì thì phải trả giá. Thanh niên bây giờ đúng là càng ngày càng mất dạy!"

Lạc Phán Phán cố gắng nhẫn nhịn, cứng giọng nói: "Chú, cháu đã xin lỗi chú rồi..."

"Xin lỗi không thôi thì sinh ra cảnh sát làm gì?" Người đàn ông thô tục đó tỏ vẻ vênh váo, lại còn đưa tay vuốt tóc trước trán.

"... Không phải là ông xem phim nhiều quá mà đầu óc bị rối loạn rồi chứ?" Lạc Phán Phán bấm môi, đang không biết phải nói gì thì có một bàn tay kéo cô ra phía sau, chắn trước mặt cô và người đàn ông đó. "Cháu nói với ông, ông đã bảy, tám mươi tuổi rồi, lại còn trêu ghẹo con gái trên đường, ông không sợ bị cảnh sát bắt vào tù à?"

"Mày là thằng nào? Mày gọi ai là ông? Mày nhìn lại xem, mặt tao nhăn nhu thế này, giống người bảy, tám mươi tuổi sao? Cái thằng này, tao nói cho mày biết, tao mà trẻ thêm mười tuổi thì người đi trên đường mãi nhìn tao mà bị ngã còn nhiều hơn mày."

Từ phía sau có một tiếng cười khúc khích.

Hường Vũ Phàm tối mặt lại. "Cháu hỏi ông, ông đang ngựa người muốn đánh nhau à?"

Người đàn ông cúi đầu nhìn thân hình bé nhỏ của mình, rồi lại nhìn cậu thanh niên cao hơn mình cả cái đầu, tức giận bỏ đi.

"Cảm ơn cậu!"

Một lời cảm ơn chân thành từ phía sau vọng lại, Hường Vũ Phàm quay đầu lại, nhìn cô đang mỉm cười thầm, tò mò hỏi: "Cậu cười cái gì? Chưa nhìn thấy tôi mắng người khác bao giờ à?"

"Về sau, có gặp chuyện như thế này thì phải rần mặt lên, giống như lúc cậu hung dữ bắt tôi chép bài là được".

Sau những lời đó, tâm trạng của hai người nhẹ nhõm hơn rất nhiều, không khí căng thẳng giữa họ bỗng nhiên biến mất.

Yên lặng một lát, Lạc Phán Phán nói nhỏ: "Hương Vũ Phàm, hôm đó... Xin lỗi cậu".

Hương Vũ Phàm hơi ngạc nhiên, sau đó lắc đầu, cười ngốc nghếch nói: "Không sao, tôi cũng có chỗ không đứng, tôi không nên bỏ đi mà không suy nghĩ như thế". Nói rồi, hình như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên cậu kéo tay cô chạy sang đường lớn.

"Cậu muốn đưa tôi đi đâu thế?"

Cô ngẩng đầu, cố ý không để ý là hai người đang cầm tay nhau, cố gắng bỏ qua cảm giác tê tê nơi đầu ngón tay. Mặc dù cô cố tỏ ra tự nhiên, nhưng hai gò má ửng hồng vẫn để lộ ra là cô đang xấu hổ.

Cậu quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt màu hồ phách rất dịu dàng dưới ráng chiều, cười có vẻ bí mật. "Đợi một lát cậu sẽ biết."

Lạc Phán Phán biết Hương Vũ Phàm sẽ đưa cô đến một nơi đặc biệt, nhưng cô không ngờ cậu lại đưa cô đến nhà hàng Tâm tình tháng 7.

Tâm tình tháng 7 là một nhà hàng cao cấp nhất của thị trấn Hạnh Phúc, bên trong bố trí, bày biện theo kiểu phương Tây. Nền nhà trải thảm lông dê màu trắng, đèn thủy tinh treo sáng choang, những bông hồng đỏ thắm và ánh nến ấm áp, dụng cụ ăn bằng bạc được chạm khắc tinh vi, tiếng dương cầm du dương khắp phòng... Tất cả đều toát lên không khí rất trang trọng, xa hoa.

Nhìn ngắm cách bày biện đẹp mắt, cúi đầu nhìn chiếc váy giản dị của mình và đôi giày vải bạc màu do giặt nhiều, Lạc Phán Phán thấy hơi bất an.

"Hương Vũ Phàm, chúng ta đến đây làm gì?"

"Không phải cậu nói là thích ăn đồ ăn ở Tâm tình tháng 7 sao?" Hương Vũ Phàm kéo tay cô, ung dung bước tới giữa nhà hàng. "Tôi biết là lần này tôi bỏ nhà đi gây ra rất nhiều phiền phức cho cậu, tôi mời cậu ăn cơm, cậu tha lỗi cho tôi được không?"

"Nhưng giá cả ở đây rất đắt!" Lạc Phán Phán cắn môi, nhìn mọi người ăn mặc sang trọng xung quanh, cảm thấy hơi tự ti.

"Cậu đừng nghĩ nhiều quá, cứ yên tâm tận hưởng món ngon là được." Hương Vũ Phàm biết cô cảm thấy căng thẳng, cố ý nháy mắt trêu cô. "Cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu phải ở lại rửa bát đâu." Nói rồi, cậu ấn cô ngồi xuống ghế sau đó vẫy nhân viên phục vụ lại gọi món.

Tốc độ phục vụ của Tâm tình tháng 7 rất nhanh, hương vị món ăn ngon xứng đáng với giá cả đắt đỏ của nó. Đồ ăn ngon khiến Lạc Phán Phán dần thoải mái hơn. Cô cầm dao đĩa theo Hương Vũ Phàm, vụng về cắt sườn bò.

Hương Vũ Phàm yên lặng nhìn cô một lát rồi cầm lấy dao đĩa của cô.

"Tôi giúp cậu cắt nhé."

Lạc Phán Phán hơi ngạc nhiên, gò má ửng hồng, đôi mắt sáng dưới ánh nến lộ vẻ hơi xấu hổ, rất đẹp. Hương Vũ Phàm dường như không thờ được, tự nhiên thần mặt.

Lạc Phán Phán bị cậu nhìn nên xấu hổ cúi đầu, đặt đĩa ăn ra trước mặt cậu nói: "Cảm ơn".

Giọng nói của cô kéo Hương Vũ Phàm về thực tại, cậu vội vàng cầm lấy dao đĩa cô đưa rồi cúi đầu cắt sườn.

Ánh nến lung linh, hoa hồng khoe sắc, trong không khí có hương hoa nhẹ nhàng.¹⁶⁹

Cậu cúi đầu, ngón tay thon dài cầm dao đĩa bằng bạc cắt sườn bò một cách thuần thục, động tác rất thanh lịch. Trên khuôn mặt thanh tú, dưới ánh đèn, ánh mắt cậu rất ấm áp.

Trong lòng Lạc Phán Phán rung động, những lời xuất phát từ đáy lòng được nói ra một cách hết sức tự nhiên: "Hương Vũ Phàm, thật sự là hôm đó tôi không nên tức giận với cậu!".

"Ừ..."

Cậu ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt trong veo.

Cô cúi đầu, gò má ửng hồng, hai tay cầm chặt lấy dây túi xách, giọng điệu trở nên căng thẳng.

"Hôm đó tôi tức giận với cậu là vì... là vì..."

Nhìn thấy vẻ căng thẳng của cô, Hương Vũ Phàm cũng cảm thấy căng thẳng, cuộc nói chuyện với Diêu Nguyệt Thi hiện lên trong đầu cậu...

"Anh Vũ Phàm, anh xem có phải là chị ấy thích anh rồi không?"

"Điều này... điều này là không thể. Lạc Phán Phán rất ghét anh, sao lại có thể thích anh được?"

"Nhưng những gì anh vừa nói rõ ràng là biểu hiện của ghen mà. Em nghĩ sở dĩ chị ấy tức giận như thế là vì hiểu nhầm mối quan hệ giữa anh và em."

Lạc Phán Phán tức giận vì ghen? Bởi vì thích cậu, nên không muốn cậu vì người con gái khác mà bỏ cô lại, có thể như vậy sao?

Hương Vũ Phàm nuốt nước bọt, nhìn cô về chờ đợi rồi hỏi: "Vì sao?"

Cô nắm chặt tay lại, lấy hết dũng khí và sự tự tin, nhìn vào mắt cậu, ánh mắt trong veo, gò má ửng hồng.

"Hương Vũ Phàm, nếu tôi nói tôi thích cậu, cậu có tin không?"

"Sau đó thì sao? Sau đó cậu ấy nói gì? Cậu ấy có chấp nhận tình cảm của cậu không?" Ngày hôm sau, khi Lạc Phán Phán kể chuyện này với Khanh Nhi, nghe đến chi tiết quan trọng, Đoàn Khanh Nhi căng thẳng hỏi dồn.

"... Mình không biết." Ánh mắt Lạc Phán Phán trở nên âm trầm "Cậu ấy không trả lời."

"Không trả lời? Tại sao lại không trả lời?" Đoàn Khanh Nhi không nén được thất vọng.

"Bởi vì..." Lạc Phán Phán do dự một lát, cảnh tượng tối qua lại hiện lên trước mắt cô.

Bóng tối dần buông xuống, chỉ còn sót lại chút ánh sáng phía chân trời.

Ngoài đường, dòng người đang hối hả đi về, mỗi người một về. Giữa ánh sáng lung linh của đèn và nền, trong mắt họ chỉ có hình ảnh của nhau.

"Hương Vũ Phàm, nếu tôi nói tôi thích cậu, cậu có tin không?"

"Anh Vũ Phàm..."

Có tiếng gọi đánh vang lên ngắt lời Hương Vũ Phàm khiến hai người lo lắng quay đầu lại, ánh mắt dồn về phía người đó.

Chỉ nhìn thấy Diêu Nguyệt Thi không biết là đã theo được đến đó từ lúc nào, sắc mặt xanh tái, ánh mắt hơi hoảng loạn nhìn họ. Cô mặc một chiếc váy mỏng, đứng nghiêng nghiêng dưới ánh đèn hoa lệ.

"Tiểu Thi? Sao em lại đến đây?"

Ánh mắt Hương Vũ Phàm lộ rõ vẻ kinh ngạc, cậu chau mày lại.

Diêu Nguyệt Thi bước đến trước mặt cậu, đôi môi run run, xanh tái, nở một nụ cười yếu ớt.

"Anh Vũ Phàm, anh đưa em về được không? Em không được khỏe."

"Nhưng..." Hương Vũ Phàm do dự nhìn về phía Lạc Phán Phán.

Cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn cậu.

"Anh Vũ Phàm, thật sự là em không được khỏe."

Giọng nói yếu ớt của Diêu Nguyệt Thi lôi kéo sự chú ý của Hương Vũ Phàm, do dự một lát, cậu tỏ vẻ không yên tâm, đứng dậy nói: "Phán Phán, xin lỗi nhé, tôi phải đưa Tiểu Thi về nhà. Tôi sẽ đi thanh toán tiền, ăn xong, cậu có thể về một mình không?"

Lạc Phán Phán không trả lời, cô cúi đầu như không nghe thấy cậu nói gì, gầy gầy miếng sườn bò trên đĩa để cậu không nhìn thấy nỗi buồn đang che phủ ánh mắt của cô.

Hương Vũ Phàm im lặng nhìn cô giây lát, rồi thờ dãi, quay đầu đỡ tay Diêu Nguyệt Thi nói: "Tiểu Thi, anh đưa em về".

"Cảm ơn anh Vũ Phàm."

Gò má Diêu Nguyệt Thi hơi ửng hồng, cô bé kéo tay Hương Vũ Phàm bước ra khỏi nhà hàng. Từ đầu đến cuối, cô không hề nhìn Lạc Phán Phán, cứ như người này không tồn tại trong mắt cô.

Dòng người đông đúc, chẳng mấy chốc đáng về thân mật của hai người đã biến mất.

"Á... Á... Á!!! Tại sao lại như vậy được? Sao tự nhiên đúng thời điểm quan trọng Diêu Nguyệt Thi lại xuất hiện?" Đoàn Khanh Nhi kêu lên khiến cho mọi người xung quanh quay lại nhìn với ánh mắt lạ lùng.

"Cậu nói nhỏ một chút, đây là lớp học chứ không phải nhà mình."

"Biết rồi, biết rồi." Đoàn Khanh Nhi hạ thấp giọng, sau đó như nghĩ ra điều gì, cô nói với giọng đầy khâm phục: "Nhưng Phán Phán à, mình thật sự rất khâm phục cậu vì dám thổ lộ tình cảm với Hương Vũ Phàm! Số con gái trường mình thích Hương Vũ Phàm đếm không xuể, nhưng những người có đủ dũng khí để nói với cậu ấy là rất hiếm."

"Nói rồi thì sao? Khoảng cách giữa mình và cậu ấy vẫn xa như thế."

Lạc Phán Phán nằm bò ra bàn, ánh mắt buồn bã.

"Không thể nói như vậy được, không phải cậu nói Hường Vũ Phàm vẫn chưa trả lời sao? Như vậy có nghĩa là cậu vẫn còn cơ hội. Mình thấy cậu nên gặp Hường Vũ Phàm mà hỏi cho rõ ràng. Ngày mai không phải là thứ Bảy sao? Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai cậu dứt khoát phải đi gặp cậu ấy."

"Mình không muốn đi, nếu cậu ấy từ chối thì không phải là mình sẽ mất mặt sao?"

"Dù sao thì cậu cũng đã nói một lần rồi, thêm lần nữa cũng không sao. Chẳng lẽ cậu lại giương mắt nhìn người khác cướp Hường Vũ Phàm dễ như trò bàn tay sao?"

Nghe đến đây, Lạc Phán Phán bắt đầu bị lung lay.

"Mình phải đi gặp cậu ấy thật sao?"

"Đương nhiên." Đoàn Khanh Nhi vỗ ngực nói hùng hồn. "Tin mình đi, cậu phải có đủ dũng khí để yêu chứ!"

Tối hôm đó, Lạc Phán Phán mất ngủ. Nằm trơ mình trên giường, suy nghĩ nửa làm rách cả ga giường mà cô vẫn không sao ngủ được. Trong đầu luôn vọng lên câu nói của Đoàn Khanh Nhi.

"Không phải cậu nói là Hường Vũ Phàm vẫn chưa trả lời sao? Như vậy có nghĩa là cậu vẫn còn cơ hội. Mình thấy cậu nên gặp Hường Vũ Phàm mà hỏi rõ ràng là được... Dù sao thì cậu cũng đã nói một lần rồi, thêm lần nữa cũng không sao, chẳng lẽ cậu lại giương mắt nhìn người khác cướp Hường Vũ Phàm dễ như trò bàn tay sao?"

Giương mắt nhìn người khác cướp Hường Vũ Phàm dễ như trò bàn tay? Tất nhiên là cô không

muốn thế. Nhưng việc đi tìm cậu ấy để nói cho rõ ràng thì có phải cứ nói là làm được đâu!

Lạc Phán Phán nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhìn lên trần nhà. Rốt cuộc là có cần tìm gặp cậu ấy không? Có cần không?

Tối hôm đó Hường Vũ Phàm cũng mất ngủ.

Cậu bé đáng thương đã mất ngủ hai ngày rồi. Trở về nhà từ ngày hôm qua, lúc nào cậu cũng nhắm nghiền mắt, điều Lạc Phán Phán nói luôn ám ảnh cậu.

Hôm qua mất ngủ cả đêm không nói, sáng nay đi học suy nghĩ nửa cậu lao cả xe đạp xuống cống. Khó khăn lắm mới đến được trường, suy nghĩ nửa cậu lại gấn vào thùng phân trong nhà vệ sinh.

Trong giờ lịch sử, thầy giáo đứng trên bục giảng, giảng về vụ thảm sát Nam Kinh, cậu nhớ đến điệu bộ của Lạc Phán Phán khi chơi cầu trượt, bật cười trong lớp, tiếng cười vang lên khiến thầy giáo vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn cậu. Giờ nghĩ, thầy lôi cậu vào văn phòng và giảng một bài hơn hai tiếng đồng hồ về lòng yêu nước.

Hường Vũ Phàm bị hành hạ đến hoa mắt chóng mặt, đêm trước lại không ngủ được nên trên đường về nhà, cậu đâm phải cột đèn bên đường... Giờ mũi vẫn rất đau...

Xoa chiếc mũi bị thương, Hường Vũ Phàm lặng im cắn răng chịu đựng. Không được! Không thể tiếp tục như thế này nữa! Nếu tiếp tục như thế này, có thể cậu sẽ còn lao cả xuống vực Mariana!

Nghĩ đến đây, cậu cầm điện thoại, quyết định gọi điện cho Lạc Phán Phán. Mặc dù cậu không xác định được có phải là mình thích Lạc Phán Phán không, nhưng ít nhất cậu cũng biết, khi nghe thấy câu: "Tôi thích cậu", cảm giác rung động trong lòng cậu không phải là giả dối.

Nhưng, đến lúc ấn bàn phím, cậu mới nhớ ra mình không có số điện thoại của cô.

Đáng chết! Hai người quen nhau lâu như thế vì sao lại quên không xin số điện thoại của cô ấy? Hường Vũ Phàm trừng mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay, tức giận đến mức hận không thể cầm cục gạch đập vỡ nó.

Cả đêm trằn trọc, chờ mãi trời cũng sáng, Hường Vũ Phàm rửa mặt qua loa, cầm ví tiền vội vàng chạy ra khỏi nhà. Chạy đến cửa, nghĩ thế nào, cậu quay lại, xịt thuốc chống muỗi vào mắt của mẹ lên mắt. Nhìn vào gương thấy mắt không còn sưng đỏ nữa, cậu mới hài lòng bước ra khỏi cửa. Tuy nhiên, khi mở cửa ra, cậu sững người ngạc nhiên.

Bên ngoài cửa, sương mù vẫn chưa tan hết, những giọt sương còn đọng trên ngọn cỏ, bầu trời xám xịt, chỉ có vài tia sáng xuất hiện đằng chân trời xa.

Trong gió lạnh, một cô bé mặc phong phanh đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà cậu. Đầu tựa lên đầu gối, mái tóc dài buông xuống che nửa khuôn mặt, vóc dáng nhỏ bé đang run run trong gió rét.

"Tiểu Thi? Tại sao em lại ở đây?" Cậu kinh ngạc nhìn cô hai giây, vội vàng bước tới bên cạnh. "Tiểu Thi, em tỉnh dậy nào, đừng ngủ ở đây, bị cảm lạnh mất."

Diêu Nguyệt Thi bị cậu đánh thức, đôi mắt mơ màng nhìn cậu.

"Anh Vũ Phàm!"

"Mặt trời còn chưa lên, sao em đã đến đây?" Cậu nhẹ nhàng đỡ cánh tay cô, kéo cô đứng dậy. Cậu ngạc nhiên khi thấy tay cô lạnh ngắt. "Tiểu Thi, sao tay em lạnh thế? Em ở đây bao lâu rồi?"

Diêu Nguyệt Thi không trả lời câu hỏi của cậu, nhìn kỹ cậu một lượt, sau đó cảm môi, âm ỉ nói: "Anh Vũ Phàm, anh phải đi sao?".

Hương Vũ Phàm im lặng vài giây, không nói gì, đỡ cô dậy, từ từ bước vào nhà.

"Em đừng nói gì cả, anh đỡ em vào nhà uống cốc nước nóng, nếu không em sẽ bị cảm lạnh đấy."

Cậu đưa Diêu Nguyệt Thi vào phòng khách, pha cho cô một cốc sữa nóng. Sau khi để cô khoác thêm một chiếc áo lông, Hương Vũ Phàm mới bước đến, ngồi xuống cạnh cô.

"Tiểu Thi, không phải là hôm nay em phải đi học xa sao? Sao lại đến đây?"

"Em không muốn đi học. Nếu em đi, anh sẽ đi tìm chị gia sư đó!"

Một lát sau, cô ngẩng đầu nhìn cậu, giọng nói rất bình tĩnh. "Anh Vũ Phàm, có đúng là vừa rồi anh định đi tìm chị ấy không? Hôm trước anh từ chối em, là bởi vì anh thích chị ấy, có phải vậy không?"

"Tiểu Thi, em đừng như thế..."

Im lặng nhìn cậu giây lát, đột nhiên cô mỉm cười rất kỳ lạ, đôi môi xanh tái.

"Hóa ra anh thích người tên là Lạc Phán Phán thật."

Nhìn cô gái có chút gì đó trở nên lạ lẫm đối với mình, Hương Vũ Phàm chau mày nói: "Tiểu Thi, trước đây em đâu có như thế này".

"Anh thì sao? Trước đây anh thường xuyên như thế này sao? Trước đây, anh không vì một cô gái mới quen có một tháng mà suy tính thiệt hơn. Trước đây, anh không vì một cô gái mà bỏ rơi em. Trước đây, rõ ràng là anh đã hứa với em, sẽ mãi mãi ở bên em! Anh đã quên rồi sao?"

Tiểu Thi có vẻ xúc động, đặt mạnh cốc sữa xuống bàn, giương đôi mắt đỏ hoe nhìn cậu.

Hương Vũ Phàm lo lắng nhìn cô, nét mặt căng thẳng.

"Tiểu Thi, em biết là anh luôn coi em như em gái mà."

"Em không muốn là em gái của anh, em cũng không thèm là em gái của anh, em muốn là bạn gái của anh! Anh biết em thích anh, em biết là anh luôn hiểu điều đó! Chỉ vì anh cảm thấy chúng ta còn nhỏ nên không nói ra mà thôi, đúng không?"

"Tiểu Thi, anh không bao giờ nghĩ đến việc thay đổi mối quan hệ giữa chúng ta. Cho dù là bây giờ hay sau này, anh đều hy vọng em là cô em gái tốt của anh. Nào, anh đưa em về nhà, sắp đến giờ em lên máy bay rồi, em phải về ngay thì mới kịp."

"Em không muốn!" Cô gạt tay cậu ra, đứng phắt dậy. "Em muốn làm bạn gái của anh. Nếu anh không đồng ý, em sẽ không đi học!"

"Tiểu Thi, em quá trẻ con rồi! Nếu em không đi học, chú Diêu và cô Diêu sẽ rất đau lòng!" Hương Vũ Phàm nghiêm khắc nhìn cô, giọng có vẻ trách móc.

Trước đây, mỗi lần cậu nghiêm giọng nói với cô như vậy, cho dù có như thế nào thì cô cũng ngoan ngoãn nghe lời ngay. Nhưng lần này cô cố chấp một cách kỳ lạ, ánh mắt lộ rõ vẻ không chịu nhượng bộ.

"Em không quan tâm, anh không nhận lời với em thì em sẽ không về!"

"Em!"

Hai mắt cậu lạnh như sương, nét mặt căng thẳng, môi mím lại. Cậu sắp thốt lên câu nói vô tình thì những cánh trong quá khứ lại hiện lên trước mắt cậu.

Năm ấy, gia đình cậu mới chuyển về thị trấn nhỏ này, những đứa trẻ xung quanh đều không muốn chơi với cậu. Chỉ có cô, một cô bé ba tuổi xinh xắn ôm búp bê Babier, là lùn cùn chạy đến trước mặt cậu, mở đôi mắt thơ ngây và lấp ló gọi cậu là "anh Vũ Phàm".

Những năm tháng thơ ấu, mỗi lần bố mẹ cậu đi công tác xa, cô Diêu xinh đẹp rất yêu quý cậu, thường vuốt tóc cậu, dẫn cậu sang nhà họ Diêu chơi. Cô Diêu làm cho cậu rất nhiều món ăn ngon, buổi tối giữ cậu ở lại nhà họ, giúp cậu gấp chăn, kể chuyện, dỗ cậu và Tiểu Thi ngủ...

Những năm tháng của thời niên thiếu, bố mẹ cậu luôn bận rộn với công việc, chú Diêu tốt bụng thường một tay dắt Tiểu Thi bốn tuổi, một tay dắt cậu sáu tuổi đến sân vận động...

Lúc bảy tuổi...

Lúc tám tuổi...

Lúc chín tuổi...

Thời thơ ấu của cậu luôn gắn bó với gia đình họ Diêu, sao cậu có thể nhẫn tâm làm tổn thương người em gái nhỏ của cậu được?

Ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng băng giá của cậu biến mất. Cậu nhắm mắt, thờ dãi không thành tiếng.

Thấy thế lòng Diêu Nguyệt Thi dịu lại, cô nở một nụ cười xinh đẹp về mẫn nguyện.

Nắm tay cậu, cô dịu dàng hứa: "Anh Vũ Phàm, cảm ơn anh. Sau này em sẽ ngoan, em sẽ đối xử với anh thật tốt, không làm anh phải hối hận vì quyết định hôm nay".

"... Đi, không đi, đi, không đi, đi, không... đi! Không tính không tính, lần này không tính, làm lại!"

Trên con đường đá cách nhà họ Hướng không xa, Lạc Phán Phán đang cầm một cành hoa, vừa bứt cánh hoa vừa nói, dưới chân cô là rất nhiều cánh tường vi.

Cô đã đến nửa tiếng trước đây, nhưng do dự không biết có nên tìm Hướng Vũ Phàm không. Đấu tranh tư tưởng hồi lâu mà vẫn không quyết định được, cuối cùng cô đành đếm cánh hoa để quyết định, thuận theo sự sắp xếp của duyên phận.

"... Đi, không đi, đi, không... đi!"

Sao lại là "không đi"? Không phải trong các bộ phim, mỗi lần như thế này nhân vật nữ chính đều ngắt được cánh hoa quyết định "đi" sao? Vì sao mình ngắt rất nhiều rồi mà vẫn là "không đi"? Lạc Phán mở to mắt nhìn cành hoa trong tay, tức giận vứt đi, tiện tay cầm một cành hoa bên cạnh...

"Tức chết mất! Những lần trước đều không tính, làm lại lần nữa!" Nhìn cành hoa trong tay, cô nuốt nước bọt rồi lại đếm "Đi, không đi, đi, không đi..."

Cầm lấy cành hoa cuối cùng, chỉ còn lại hai cánh hoa. Vừa rồi là "không đi", có nghĩa là, nếu đếm tiếp, kết thúc sẽ là "không đi".

Như vậy thì không được!

Nhìn cành hoa gãy lất, Lạc Phán Phán ngắt một cánh hoa nhỏ hơn, sau đó nhẹ nhàng thả tay ra, cánh hoa bay theo gió.

"Ồ, cánh hoa bay mất rồi!" Cô giả bộ ngạc nhiên, sau đó nói với vẻ miễn cưỡng: "Thế thì không đếm được cánh hoa này nữa rồi".

Nói xong, cô ngắt cánh hoa cuối cùng và nói với giọng hài lòng: "Đi". Ha ha ha, là "đi", có vẻ như mình và Hướng Vũ Phàm rất có duyên!

Thu dọn hết những cánh hoa trên mặt đất, Lạc Phán Phán vui vẻ chạy đến trước cửa nhà Hướng Vũ Phàm, đang định bấm chuông thì cánh cửa lớn đã được mở ra từ phía trong.

Sớm thế này, nhất định là cô Hướng! Lạc Phán Phán cười rạng rỡ ngẩng đầu, đang định chào thì nụ cười vụt biến mất. Sau khi cánh cửa mở ra, người xuất hiện trước mặt cô là Hướng Vũ Phàm. Cậu vẫn đẹp trai như trước, mặc chiếc áo vest trắng trông rất đẹp, nét mặt dịu dàng.

Đứng bên cạnh cậu là một cô bé xinh xắn, tóc dài đến eo, mặc một chiếc áo lông dê màu trắng. Cô bé này không lạ lắm gì với Lạc Phán Phán, cô vẫn xuất hiện trong các tác phẩm nhiếp ảnh của Hướng Vũ Phàm, hơn nữa, chiều hôm trước họ vừa mới gặp nhau. Không sai, đó chính là Diêu Nguyệt Thi.

"Hai người..."

Lạc Phán Phán do dự nói, ánh mắt dừng lại trên cánh tay Hướng Vũ Phàm. Một cánh tay trắng ngần đang khoác lấy tay cậu, nhìn rất thân mật.

Thấy ánh mắt của cô, Hướng Vũ Phàm có vẻ xấu hổ. Đang muốn gỡ tay thì Diêu Nguyệt Thi lại cố tình khoác tay cậu chặt hơn.

"Hóa ra là gia sư Lạc, chị đến gặp anh Vũ Phàm nhà em sớm thế để dạy kèm sao? Nhưng sáng nay anh Vũ Phàm không có thời gian, anh ấy phải đưa em ra sân bay." Nói rồi, tỏ vẻ như chợt nhớ ra điều gì, cô cười rất vui vẻ, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. "À, gia sư Lạc, anh Vũ Phàm vừa đồng ý làm bạn trai của em! Chị không chúc mừng bọn em sao?"

Lạc Phán Phán ngạc nhiên quay sang nhìn Hướng Vũ Phàm, cậu tránh ánh mắt của cô.

Sao lại thế?... Hôm trước còn không có gì, sao hôm nay cậu đã thành bạn trai của Diêu Nguyệt Thi được?

Lạc Phán Phán run chân, bất giác lùi lại hai bước, tâm trạng trở nên hoang mang.

Nhìn thấy cô như vậy, trong lòng Diêu Nguyệt Thi rất vui mừng, quay sang kéo người bên cạnh nói: "Anh Vũ Phàm, chúng ta đi thôi! Sắp đến giờ bay rồi".

Hương Vũ Phàm bị Diêu Nguyệt Thi kéo đi. Cậu vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cô bạn đứng trên bậc cửa, dường như cậu có điều gì muốn nói nhưng không nói ra được, ánh mắt đầy lo lắng.

Lạc Phán Phán không để ý đến thái độ của cậu, cô đứng chôn chân, tinh thần hoảng loạn, ngón tay lạnh cóng. Gió thổi vào thân hình bé nhỏ mặc chiếc váy trắng như muốn thổi bay người đi... Cũng lúc đó, trên con đường nhỏ cách nhà họ Hương không xa, một cậu thiếu niên khôi ngô tuấn tú mặc bộ quần áo thể thao hiệu Nike, đeo MP4 đang chạy thể dục vòng quanh đài phun nước của khu.

Mọi người trên đường nhìn thấy cậu, vui vẻ chào hỏi: "Tiểu Dật, lại chạy thể dục buổi sáng à?"

Cậu thiếu niên nở một nụ cười rạng rỡ trả lời: "Vâng, ông bà có chạy cùng cháu không ạ?"

"Không! Ông bà già rồi, sao so được hội trẻ các cháu!" Họ xua tay, cười vui vẻ rồi bỏ đi.

Hàn Thần Dật cười, tiếp tục chạy về phía trước. Đột nhiên, phát hiện ra có điều thú vị, cậu nheo mắt rồi dừng lại.

Nhìn theo ánh mắt của cậu, có thể thấy một đôi trai gái bước ra từ chỗ rẽ. Cậu con trai mặc chiếc áo vest, cô gái khoác chiếc áo lông trắng đáng yêu, hai người khoác tay nhau có vẻ rất thân mật. Hình như họ đang vội, bước đi rất nhanh và biến mất ở góc ngoặt.

Không phải hai người này luôn coi nhau là anh em sao? Sao tự nhiên lại như thế?

Ánh mắt Hàn Thần Dật lộ rõ vẻ kinh ngạc. Cậu đưa tay sờ cảm, đang nghĩ xem có chuyện gì xảy ra thì nhìn thấy có một cô bé cũng bước ra từ chỗ rẽ. Không giống với vẻ thân mật của hai người trước, trông cô rất đau khổ, giống như vừa bị sốc, đầu cúi xuống, thần thờ bước về phía trước. Nhìn thấy cô sắp đâm vào cột đèn, Hàn Thần Dật vội chạy về phía trước, đứng chắn trước mặt cô nói to: "Cẩn thận!". Vừa nói xong thì cô đã đâm bổ vào vai cậu.

Cảm giác đau ở trán khiến cho Lạc Phán Phán tỉnh táo lại. Thấy có một người đột nhiên xuất hiện trước mặt, cô ngạc nhiên mất hai giây rồi tránh ra, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý".

Cô ngẩng đầu lên, một khuôn mặt trái xoan gầy gầy trắng xanh với mái tóc hơi rối.

"Gấu nhỏ yêu quý, sao cậu lại ở đây?" Hàn Thần Dật ngạc nhiên nhìn cô, sau đó như nhớ ra điều gì, nhìn về phía đôi trai gái vừa mới biến mất. Sau đó, cậu quay lại nhìn cô, thăm dò: "Cậu vừa đến tìm Hương Vũ Phàm à?"

Lạc Phán Phán bậm môi, không trả lời câu hỏi của cậu, chỉ nói: "Xin lỗi, tôi có việc, tôi đi trước. Cảm ơn cậu vì việc vừa rồi, tạm biệt".

Nói xong, cô vội vàng quay người bước đi, bóng dáng nhỏ bé xa dần rồi biến mất.

Mặc dù cô không nói, nhưng khi cô quay người bước đi, cậu thấy rõ là cô đang khóc. Tuy cô không trả lời câu hỏi của cậu nhưng cậu đã có câu trả lời chính xác.

Nhìn cô đi xa dần, cậu nhếch môi cười, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu cậu.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Trong ba người chắc chắn có kẻ thứ ba

Lạc Phán Phán đau khổ suốt hai ngày, chớp mắt đã là thứ Hai. Lơ đãng cả buổi sáng, lúc ăn cơm trưa, suýt chút nữa cô lại đâm đĩa vào mũi Đoàn Khanh Nhi. Thấy thế cuối cùng Đoàn Khanh Nhi cũng phát hiện ra bạn mình đang buồn. Sau khi cô dò hỏi, Lạc Phán Phán kể lại toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm đó.

"Cậu nói gì? Hương Vũ Phàm và Diêu Nguyệt Thi đang qua lại với nhau?"

Đoàn Khanh Nhi trừng mắt, không dám tin, nhìn chằm chằm vào người đang ngồi đối diện.

"Ừ." Lạc Phán Phán đáp nhỏ, cầm đĩa hờ hững gầy gầy sườn trong đĩa.

"Cậu thì sao? Cậu định làm thế nào?" Đoàn Khanh Nhi chau mày, lo lắng nhìn cô.

Lạc Phán Phán cười khổ não, cố gắng kìm nén sự đau khổ trong lòng, tự cười mình.

"Còn có thể làm thế nào nữa? Ai bảo mình không sớm nói ra tình cảm của mình, bây giờ bị người khác cướp mất rồi, thất tình là phải."

"Phán Phán..."

Đoàn Khanh Nhi thấy sống mũi cay cay, buồn bã nhìn cô, gấp tất cả sườn ở đĩa của mình sang đĩa của Phán Phán. "Ăn đi, đây là món sườn cậu thích, cho cậu hết. Cậu phải ăn no, sau đó tìm cho mình một người bạn trai tốt gấp trăm lần tên trướng thối Hường Vũ Phàm!"

Nhìn thấy điệu bộ đó, Lạc Phán Phán không nhịn được cười.

"Mình nhớ Hường Vũ Phàm là thần tượng mà cậu sùng bái nhất mà, mấy ngày trước không phải cậu còn gọi là 'hoàng tử Vũ Phàm' sao? Sao hôm nay lại gọi cậu ấy là trướng thối?"

"Mình không quan tâm cậu ấy là hoàng tử, điều mình quan tâm là vua chúa cũng không được bắt nạt bạn tốt của Đoàn Khanh Nhi!"

"Khanh Nhi, cậu đúng là càng ngày càng đáng yêu, nếu mình..." Câu nói dừng lại ở đó, Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn về phía trước.

"Sao thế?" Đoàn Khanh Nhi nghi ngờ chau mày, quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của Lạc Phán Phán, ngạc nhiên khi nhìn thấy người mình vừa gọi là "trướng thối".

Cậu ấy đang cầm đĩa thức ăn, bước về phía họ, nhìn thấy Lạc Phán Phán, ánh mắt tỏ ra khó hiểu. Nhìn sang Lạc Phán Phán, Đoàn Khanh Nhi thấy cô đang nhìn cậu, khuôn mặt xanh xao tự nhiên sáng bừng lên.

Đúng là đen đủi, đang ăn trưa thì gặp cậu ta! Đoàn Khanh Nhi chun mũi, khi Hường Vũ Phàm đi qua, cô giả vờ không để ý đưa chân ra...

Hường Vũ Phàm đang tập trung nhìn Lạc Phán Phán nên khi đi qua chỗ Đoàn Khanh Nhi, cậu không ngờ bị "trướng kếp" của cô. Cậu vấp chân, đĩa thức ăn văng ra, tất cả đồ ăn bay thẳng lên mặt một bạn học nam to béo cách đó không xa...

"Cẩn thận!"

Thấy Hường Vũ Phàm sắp ngã, Lạc Phán Phán ngồi gằn hết lên, đứng dậy đưa tay ra đỡ cậu.

Con bé này... đúng là không ra sao! Đoàn Khanh Nhi tức giận nhìn người bạn thân của mình đang vội vàng đỡ Hường Vũ Phàm, phá tan hành động ra tay trừng phạt thần tượng của cô. Con bé này đúng là giỏi, làm lỡ hết cả mưu kế. Đúng là mất công!

Tất nhiên, Lạc Phán Phán không để ý đến sự tức giận của Đoàn Khanh Nhi, tâm trí cô dồn hết vào Hường Vũ Phàm.

Căng tin rất ồn ào, nhưng hai người chỉ nhìn nhau. Một lát sau, khi Đoàn Khanh Nhi tức đến sắp phát điên thì Lạc Phán Phán cúi đầu nói: "... Cậu không sao chứ?"

"Ừ." Cậu khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại trên cánh tay đang giữ chặt tay cậu. "Vừaròi... Cảm ơn cậu."

"Không có gì." Nói xong, thấy ánh mắt của cậu, cô vội buông tay bảo chữa cho hành động của mình: "Xin lỗi, vừa rồi tôi nhất thời vội vàng, cậu đừng để ý".

Nhìn thấy điệu bộ khách sáo của cô, Hường Vũ Phàm thấy đau lòng. Trước đây, họ không như thế, đã có lúc thân mật với nhau như không hề có khoảng cách, cùng nhau cười nói, chơi đùa. Mặc dù có lúc cô tức giận nhưng hai người luôn cảm thấy thoải mái. So với thái độ khách sáo của cô bây giờ, cậu mong được thấy cô như trước đây, cầm vở gõ vào trán cậu, phạt cậu chép Mạnh Tử - Ly Lâu thượng.

Thờ dài không thành tiếng, cậu giải thích: "Phán Phán, về việc xảy ra sáng hôm đó..."

"A! Cuối cùng tôi cũng tìm được cậu rồi!" Có tiếng reo vui mừng và nụ cười tươi sáng rạng rỡ xuất hiện trước mặt Lạc Phán Phán.

"Là cậu à?" Lạc Phán Phán ngạc nhiên đến mức lùi lại một bước, tròn mắt nhìn người đứng trước mặt mình. "Tại sao cậu lại ở đây? Tôi nhớ cậu không phải là học sinh trường này mà."

"Thần Dật?" Hường Vũ Phàm cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn cậu học sinh, rồi lại nhìn Lạc Phán Phán, kinh ngạc hỏi: "Hai người quen nhau?"

"Đương nhiên." Hàn Thần Dật cười rạng rỡ, rất tự nhiên đưa tay ra ý muốn vuốt tóc Lạc Phán Phán. Lạc Phán Phán lùi ra sau nhưng cậu vẫn không tha, đặt tay lên vai Lạc Phán Phán cười nói: "Sao em lại không quen gấu nhỏ yêu quý của em được? Quan hệ của bọn em rất thân thiết!"

Câu nói này vừa thốt lên, không khí căng tin đang huyền ảo đột nhiên yên lặng.

Lúc trước, câu chuyện giữa Lạc Phán Phán và Hường Vũ Phàm đã khiến cho mọi người tò mò, bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một học sinh khôi ngô, tuấn tú, thái độ với Lạc Phán Phán rất thân mật nên càng thu hút sự hiếu kỳ của mọi người.

Mọi người ngừng lại mọi động tác đang làm, dồn sự chú ý vào ba người, chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra. Đoàn Khanh Nhi cũng rất tò mò về cậu học sinh mới xuất hiện, trong lòng thầm nghĩ Lạc Phán Phán không tốt, quen một anh chàng đẹp trai như thế mà không giới thiệu cho bạn bè.

Chỉ có nét mặt của Hường Vũ Phàm là khó coi nhất. Cậu nín thở ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu, tóm chặt lấy bàn tay đang giữ Lạc Phán Phán.

"Bỏ Phán Phán ra!"

Cậu trừng mắt nhìn thẳng vào Hàn Thần Dật khiến cho người khác phải sợ hãi, gằn giọng và tức giận.

"A! Anh họ thân mến, việc của em và Lạc Phán Phán có liên quan đến anh sao?" Hàn Thần Dật cười, cúi đầu hỏi cô với giọng rất dịu dàng: "Phán Phán, cậu nói đi?".

Lạc Phán Phán cắn môi im lặng giây lát, nhẹ nhàng gỡ tay Hường Vũ Phàm ra, cúi đầu, giọng nói đầy lo lắng: "Hai người đừng cãi nhau nữa..."

"Phán Phán, cậu thích người này à?"

Hường Vũ Phàm thấy hành động thân mật của hai người trước mặt ngón tay dài nắm chặt lại, các đốt xương trở nên trắng bệch một cách đáng sợ!

"Không phải thế, bọn tôi..." Lạc Phán Phán đang định giải thích thì người bên cạnh lại lên tiếng.

"Anh họ thân mến, hình như điều này không liên quan đến anh?" Hàn Thần Dật nín thở cười, nói một câu chốt lại vấn đề, sau đó cúi đầu nhìn Lạc Phán Phán đang cố gắng thoát khỏi tay cậu, giọng nói rất dịu dàng: "Gấu nhỏ yêu quý, hôm trước cậu đi vội quá, làm rơi đồ ở chỗ tôi".

Hôm trước? Đi vội? Rơi đồ?

Mọi người xung quanh thấy chuyện tình cảm có vẻ phức tạp nên bắt đầu giơ mắt, lắng tai nghe ngóng.

"Hôm trước hai người gặp nhau rồi à?" Ánh mắt Hường Vũ Phàm như sắp bốc hỏa.

Lạc Phán Phán không trả lời, ngẩng đầu hoang mang nhìn Hàn Thần Dật, nghi hoặc, chau mày hỏi: "Đồ? Đồ gì?".

"Cậu nhắm mắt lại, đưa tay ra, tôi sẽ đưa cho cậu."

Lạc Phán Phán nhìn đám đông đang ầm ĩ xung quanh, rồi lại nhìn Hàn Thần Dật với vẻ khó xử.

"Không cần nhắm mắt được không? Ở đây nhiều người quá, không hay lắm..."

"Có gì không hay, đó là đồ của cậu, lẽ nào cậu không cần sao?"

"Nhưng..." Lạc Phán Phán đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng đành đồng ý, nghe lời cậu nhắm mắt lại và đưa tay ra. "Đồ gì thế? Cậu mau trả lại cho tôi."

Hàn Thần Dật cố nín cười, nhìn lướt qua mặt Hường Vũ Phàm, thấy cậu chăm chú nhìn nhất cử nhất động của mình rồi mới hài lòng lấy trong cặp ra một vật rất đáng yêu, đặt nhẹ nhàng vào tay cô gái.

"Được rồi, cậu có thể mở mắt ra rồi."

Lạc Phán Phán chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh lạnh, mở mắt ra, cô thấy một chiếc kẹp tóc bằng thạch anh rất đẹp, nhìn đơn giản nhưng vẫn không mất đi vẻ sang trọng, trên đó có một ký hiệu rất độc đáo, vừa giống chữ Hy Lạp, vừa giống những tờ tem thần bí trong thần thoại cổ, còn gắn những viên đá sáng lấp lánh.

Hường Vũ Phàm đứng bên cạnh cô. Nhìn thấy biểu tượng đó, mặt cậu biến sắc, ánh mắt nhìn Hàn Thần Dật trở nên sắc lẹm như dao.

Lạc Phán Phán không để ý thấy điều đó cô cảm thấy chiếc kẹp tóc rất đẹp, vì nhìn cô đã thích ngay, nhưng...

"Đây không phải là đồ của tôi, tôi không có chiếc kẹp tóc như thế này."

"Không, nó là của cậu." Hàn Thần Dật khẽ cười, cầm chiếc kẹp tóc trong tay cô lên, nhẹ nhàng giúp cô kẹp lên tóc mái. Màu tóc đen càng khiến những viên đá sáng lấp lánh. Cậu hài lòng cười, nói một cách thành thật: "Cậu quên rồi sao? Hôm trước tôi cứu cậu, cậu rất cảm kích, đồng ý thực hiện một nguyện vọng của tôi một cách vô điều kiện. Lẽ ra tôi hy vọng cậu có thể giống như các nhân vật nữ xinh đẹp trong truyện kiếm hiệp lấy thân đền đáp, nhưng chúng ta vẫn còn là học sinh, yêu cầu như vậy thì không thích hợp, vì thế, nguyện vọng mới của tôi là cậu hãy nhận chiếc kẹp tóc này. Gấu nhỏ yêu quý, cậu sẽ nhận chứ?".

"Đồng ý một chuyện vô điều kiện? Tôi... đã nói như vậy sao?"

Lạc Phán Phán chau mày vẻ đau khổ, nhưng không nhớ được gì. Cô chỉ nhớ đúng là hôm trước cô có đi tìm Hàn Thần Dật, họ chỉ nói với nhau vài câu khách sáo rồi đi, hình như cô đâu có hứa như vậy? Nhưng, hôm đó tâm trạng của cô không tốt, có lẽ đúng là có việc này, chỉ có điều cô quên mất mà thôi.

"Đương nhiên là có, cậu không thể nuốt lời được?" Lời nói chắc như đinh đóng cột của Hàn Thần Dật khiến cho Lạc Phán Phán tin là có chuyện đó. "Hay là cậu không muốn nhận chiếc kẹp tóc mà muốn lấy thân đền đáp?"

Những người tò mò theo dõi câu chuyện dồn ánh mắt vào Lạc Phán Phán, trên mặt họ đều hiện lên dòng chữ: "À, hóa ra là như vậy!".

Nét mặt Hường Vũ Phàm càng trở nên khó hiểu, sự tức giận sục sôi trong lòng, cậu nắm tay lại như muốn lao đến đâm vào mặt Hàn Thần Dật.

Lạc Phán Phán không biết phải làm sao, mặt đỏ bừng lên. Cô nhìn khắp bốn phía rồi hoang mang xua tay lấp bấp giải thích: "Tôi không hề có ý đó! Thật đấy! Tôi chỉ thấy chiếc kẹp tóc này rất đắt tiền, nên ngại không dám nhận".

"Nếu cảm thấy ngại, thì mời tôi một bữa cơm! Tan học là tôi vội vàng đến đây tìm cậu, vẫn chưa ăn, giờ đang đói đến chết đây."

"Điều này..."

Lạc Phán Phán thấy thái độ tha thiết của Hàn Thần Dật, rồi lại nhìn xung quanh. Mọi người vội vàng quay đi, tiếp tục ăn cơm và nói chuyện, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

"Gấu nhỏ yêu quý! Cậu không nỡ để tôi chết đói chứ?" Cậu cười khỏ sở tỏ vẻ đáng thương.

"Điều này... Được rồi! Cậu đợi một lát, tôi đi mua cơm cho cậu rồi quay lại ngay."

Nhìn thấy cô vội vàng đi mua cơm, Hàn Thần Dật không cười nữa, quay lại nhìn khuôn mặt khó coi của Hường Vũ Phàm, tỏ một vẻ bồn chồn: "Ồi, anh họ thân mến, lâu rồi không gặp, anh có khỏe không? Em nghe nói anh đã yêu người bạn thanh mai trúc mã của anh rồi! Nếu tin này là thật thì chân thành chúc mừng anh".

"Hàn Thần Dật, cậu làm quen với Phán Phán để làm gì? Chiếc kẹp tóc JINSUN vừa rồi là hàng mới có mùa thu năm nay, giá chắc không rẻ. Lại còn biểu tượng trên đó nữa, tôi nghĩ người bán hàng không thể không giải thích với cậu ý nghĩa của biểu tượng đó. Cậu tặng cho Phán Phán là có ý gì?" Hường Vũ Phàm cắn răng, trừng mắt nhìn, giờ nắm tay lên.

Cậu hiểu rõ về chiếc kẹp tóc này vì Diêu Nguyệt Thi đã đòi cậu mua tặng cô, nhưng nghĩ đến ý nghĩa của biểu tượng đó, cậu nhất quyết không đồng ý. Vì chuyện này mà Diêu Nguyệt Thi giận cậu mấy ngày trời. Bây giờ Hàn Thần Dật tặng cho Phán Phán chiếc kẹp tóc đó, làm sao cậu không tức giận được?

Rõ ràng là Hàn Thần Dật không thêm quan tâm đến sự tức giận của Hường Vũ Phàm, không thay đổi sắc mặt, giờ tay chặn nắm đấm của cậu, cười nói: "Anh họ thân mến, anh không cần quan tâm đến việc em tặng gì cho Phán Phán. Anh nên quan tâm nhiều hơn đến bạn gái của anh đi!".

Hường Vũ Phàm gạt tay cậu ra, tức giận cảnh cáo: "Hàn Thần Dật, tôi cảnh cáo cậu, cậu thích cô gái nào tôi cũng mặc kệ, nhưng không được thích Lạc Phán Phán".

"Được hay không, không phải do anh quyết định." Hàn Thần Dật nhếch môi, mặt tối sầm lại, ánh mắt lộ vẻ không chịu từ bỏ.

Khi Lạc Phán Phán quay lại, Hàn Thần Dật đang nói chuyện với Đoàn Khanh Nhi. Hường Vũ Phàm cầm đĩa thức ăn mới mua, ngồi ở bàn bên cạnh, mắt nhìn chằm chằm vào cậu.

"Phán Phán, cậu quay lại rồi." Đoàn Khanh Nhi thấy cô, vội vàng ngồi dịch sang bên cạnh, vẫy cô ngồi xuống. "Cậu ngồi đi, Thần Dật đang kể cho mình nghe về trường học của cậu ấy! Cậu ấy nói trường cậu ấy có một anh chàng trai đàn ghi ta rất giỏi, lại rất nam tính, quan hệ giữa cậu ấy và anh chàng kia rất tốt, cậu ấy nói sẽ giới thiệu cho mình!"

Con người này, trong mắt chỉ có những anh chàng đẹp trai...

Lạc Phán Phán lườm bạn một cái, đặt khay thức ăn xuống trước mặt Hàn Thần Dật rồi ngồi xuống chỗ của mình. "Đây là cơm của căng tin trường tôi, không ngon như đầu bếp nhà cậu nấu, nhưng thỉnh thoảng ăn một bữa có lẽ không sao."

"Cảm ơn." Hàn Thần Dật cầm đũa, gắp một miếng thịt gà lên, cắn một miếng, môi cong lại tỏ vẻ rất vui, nhận xét: "Cũng không tồi".

"Cậu thích là được." Lạc Phán Phán hồ hững đáp, sau đó cầm đũa tiếp tục gỡ sườn trong đĩa của mình.

Đoàn Khanh Nhi nhìn trộm hai người, nhanh nhẹn đứng dậy, cười nói: "Mình ăn no rồi, hai người cứ ăn đi nhé, mình về lớp trước. Phán Phán, cậu phải tiếp đãi bạn cậu từ tế đấy!".

Nói xong, cô quay đầu nhìn Hàn Thần Dật, nháy mắt với cậu. "Đừng có quên giới thiệu cho tôi anh chàng biết chơi ghi ta đó, tôi giao Phán Phán nhà tôi cho cậu."

Hàn Thần Dật cười gật đầu đồng ý. Thấy thế Hường Vũ Phàm đang ngồi gần đó không khỏi lo lắng, trợn mắt nhìn Đoàn Khanh Nhi.

"Này, sao cậu lại bỏ bạn mình ở lại một mình thế?"

Đoàn Khanh Nhi bực bội trừng mắt nhìn cậu.

"Có liên quan gì đến cậu? Cậu là kẻ bội bạc, không có tư cách quan tâm đến Phán Phán nhà tôi!"

Hương Vũ Phàm tức giận, không biết phải làm sao, chỉ biết trút hết giận dữ vào chiếc chân gà đang cầm trong tay.

Đoàn Khanh Nhi hài lòng định bước đi, nghĩ ra điều gì đó nên quay lại dặn dò người bạn thân.

"Phán Phán, có vẻ như Hàn Thần Dật có ý với cậu, mình thấy cậu ấy cũng không kém Hương Vũ Phàm, cậu phải biết nắm lấy cơ hội!"

"Con bé này, có muốn chết không?"

Lạc Phán Phán trừng mắt nhìn, làm động tác muốn đánh cô.

Đoàn Khanh Nhi vội vàng quay người, cười hi hi rồi chạy mất.

"Bạn của cậu thật thú vị."

"Tính cách của cô ấy luôn hấp tấp như thế nghĩ gì nói vậy, cậu đừng để tâm."

"Không." Hàn Thần Dật cười, ánh mắt vô tình nhìn vào đĩa thức ăn của cô. "Này, cơm của chúng ta không giống nhau à?"

"Ừ, phần của cậu là cơm gà, của tôi là cơm sườn."

"Thế này đi!" Cậu gấp miếng thịt gà trong bát mình vào đĩa của cô, rồi gấp một miếng sườn trong đĩa của cô sang đĩa cậu.

Lạc Phán Phán ngạc nhiên mở tròn mắt nhìn cậu.

"Cậu đang làm gì thế?"

"Tôi chưa được ăn sườn ở căng tin trường cậu nên muốn ăn thử."

"... Nhưng tôi đang ăn dở..."

"Không sao, tôi cũng đang ăn dở." Nói xong, cậu đưa miếng sườn vào miệng, thưởng thức vị của nó.

"... Tôi không có ý như thế..." Thấy cậu làm vậy, nhất thời cô không biết phải nói gì.

Hương Vũ Phàm ở bên cạnh thấy không vừa mắt, đặt bát đĩa xuống kêu "chát" một tiếng rồi

đứng dậy, chiếc ghế bị kéo mạnh đến nỗi tất cả mọi người trong căng tin đột nhiên im lặng.

Hàn Thần Dật nhìn sang. Cậu chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười mãn nguyện khi thấy sự tức giận của Hương Vũ Phàm.

Lạc Phán Phán cũng ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hương Vũ Phàm, không hiểu vì sao cậu ấy lại tức giận như thế càng không hiểu cậu ấy đang tức giận điều gì.

"Đi với tôi!"

Trong ánh mắt chăm chú nhìn của mọi người, Hương Vũ Phàm không giải thích gì, không do dự bước đến trước mặt cô, nắm chặt lấy tay cô kéo đi.

"Hương Vũ Phàm..."

Cô ngạc nhiên nhìn cậu, ánh mắt màu hổ phách khiến cô mềm lòng, đang định bước đi thì Hàn Thần Dật đột nhiên giữ tay kia của cô lại.

Quay đầu nhìn, ánh mắt của cô bắt gặp ánh mắt của Hàn Thần Dật.

"Việc xảy ra sáng hôm thứ Bảy, lẽ nào cậu quên rồi sao?" Cậu đứng dậy, giọng nói trầm trầm hơi căng thẳng. Cậu nhìn cô, nói nhỏ đủ cho ba người nghe, nhấn mạnh từng chữ: "Lẽ nào cậu muốn trở thành người thứ ba?"

Người thứ ba...

Lời nói của cậu khiến cho cô cảm thấy như sét đánh ngang tai, phá tan mọi hy vọng của cô. Người cô như lạnh đi, cô từ từ rút tay mình khỏi bàn tay của Hương Vũ Phàm.

"Phán Phán..." Hương Vũ Phàm với tay về trước như muốn cầm lấy tay cô.

Cô buồn bã lùi về phía sau, cúi đầu nói: "... Xin lỗi".

Hàn Thần Dật nhìn hai người, sau đó kéo tay cô, nói dịu dàng: "Gấu nhỏ yêu quý, chúng ta đi thôi!"

Lạc Phán Phán không từ chối, để cậu cầm tay cô kéo đi. Khoảng cách giữa cô và Hường Vũ Phàm xa dần.

Hường Vũ Phàm đứng yên tại chỗ, không nói gì, chỉ nhìn theo hai người, tay buông thõng. Tóc mai dài che mắt cậu, không ai nhìn thấy được nỗi đau trong đó...

Bên ngoài căng tin, bầu trời trong xanh.

Hàn Thần Dật hít thở thật sâu không khí trong lành, vui vẻ nói: "Gấu nhỏ yêu quý, đây là lần đầu tiên tôi đến trường cậu, hay là cậu dẫn tôi đi một vòng quanh trường nhé!"

Ngược lại với sự vui vẻ của Hàn Thần Dật, Lạc Phán Phán đang thấy chóng chệnh. Cô dường như không nghe thấy cậu nói gì, chỉ bước về phía trước theo thói quen, đầu cúi xuống, không biết là đang nghĩ gì.

Hàn Thần Dật chau mày, giữ cô đứng lại.

"Sao thế?" Cô ngẩng đầu nhìn cậu vẻ hoang mang.

"Gấu nhỏ yêu quý, có phải cậu đang nghĩ đến chuyện vừa xảy ra không?"

Lạc Phán Phán bặm môi, cúi đầu yên lặng không nói gì.

"Gấu nhỏ yêu quý, sự thực là cậu không nên đau lòng như thế anh họ tôi và Diệu Nguyệt Thi..."

Hàn Thần Dật chỉ nói nửa câu rồi dừng lại, bởi vì qua vai cô, cậu nhìn thấy Hường Vũ Phàm đang chạy theo họ. Thấy ánh mắt lo lắng của Hường Vũ Phàm, cậu nở một nụ cười gian xảo.

"Anh họ cậu với Diệu Nguyệt Thi làm sao?" Đợi hồi lâu không thấy cậu nói gì, Lạc Phán Phán không khỏi tò mò, ngẩng đầu hỏi. Đang định nhìn theo ánh mắt của cậu thì Hàn Thần Dật không để cô có cơ hội, ôm cô vào lòng.

Lạc Phán Phán sợ hãi ôm cái mũi bị đau, từ trong lòng cậu ngẩng đầu hỏi: "Này, cậu sao thế?"

Cậu học sinh ở phía xa dừng lại, ngạc nhiên nhìn hai người.

Ánh mắt của Hàn Thần Dật rất dịu dàng, trong như nước suối. Cậu cúi đầu nhìn cô trong lòng mình, khuôn mặt cậu rất đẹp.

"Gấu nhỏ yêu quý, tôi thích cậu, chúng ta đi chơi với nhau nhé!"

"Ồ! Cậu nói là Hàn Thần Dật đã ngỏ lời với cậu rồi sao? Thật là tuyệt!" Đoàn Khanh Nhi giơ tay lên tỏ vẻ ngưỡng mộ. "Mình vẫn nghĩ phải giới thiệu bạn trai cho cậu, giờ thì tốt rồi, chúng ta chưa kịp đi tìm thì đã có ngay một anh chàng đẹp trai chạy đến, hơn nữa, Hàn Thần Dật không kém Hường Vũ Phàm ở bất kỳ điểm nào! Phán Phán, cậu thật là hạnh phúc!"

"Hạnh phúc sao? Sao mình không thấy thế?"

Lạc Phán Phán buồn bã cúi đầu, nằm bò ra bàn.

"Con bé này thật là..." Đoàn Khanh Nhi lườm cô, không nén được tò mò. "Cậu đã nói đồng ý chưa?"

"Chưa."

"Giờ có? Cậu không đồng ý ư? Cậu đúng là đang hạnh phúc mà không biết! Cậu có biết chiếc kẹp tóc Hàn Thần Dật tặng cậu ở căng tin hôm qua bao nhiêu tiền không? Nói ra thì cậu ngạc nhiên đến chết ấy chứ! Cậu không biết là biết bao nữ sinh trong căng tin hôm qua bị choáng váng, ngay cả mình cũng thấy ghen tỵ với sự may mắn của cậu!"

"Cậu đừng nhắc đến chuyện xảy ra ở căng tin hôm qua nữa, nhắc đến chuyện đó làm mình phát điên!" Lạc Phán Phán ngồi dậy, tuôn một tràng: "Hôm qua không biết là ai kể chuyện này với mẹ mình. Tối về mẹ mình đã nói mình một trận! Mình giải thích đến khô cả cổ, mẹ mình mới miễn cưỡng tin giữa mình và Hàn Thần Dật không có gì!"

"À, đúng rồi! Suyt nữa thì quên, cô chú Lạc đều là giáo viên của trường mình, các thầy cô giáo cấm học sinh yêu sớm..." Nụ cười trên mặt Đoàn Khanh Nhi biến mất, cô nhìn Lạc Phán Phán với ánh mắt vô cùng lo lắng. "Phán Phán, sau này cậu và Hàn Thần Dật phải làm thế nào? Không phải sẽ giống như Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài hay Romeo và Juliet chứ?"

Lạc Phán Phán mím môi, không biết có nên nhắc nhở cô bạn nên thoát ra khỏi mộng tưởng không, so với việc quan tâm quá nhiều tới chuyện này thì lo cho bài kiểm tra trắc nghiệm lịch sử sắp tới còn tốt hơn. Cô nhớ ra vừa rồi Đoàn Khanh Nhi còn kêu rằng hôm qua quên không mang vở lịch sử về nhà ôn bài...

Đúng lúc đó, một bạn học nữ ngồi gần cửa lớp gọi cô: "Phán Phán, có người tìm cậu đây, một anh chàng rất đẹp trai!". Nói xong cô bạn đó nháy mắt với cô.

"Anh chàng đẹp trai? Anh chàng đẹp trai nào? Mình có quen không?" Nghe đến anh chàng đẹp trai nào đó, Đoàn Khanh Nhi rất háo hức, ánh mắt chăm chú nhìn Lạc Phán Phán, dò hỏi: "Phán Phán, mình phát hiện ra gần đây cậu quen rất nhiều anh chàng đẹp trai! Cậu đào hoa từ lúc nào thế? Cậu có giấu mình đi tham gia hội giao lưu nào không đây? Mau thú nhận đi!".

"Cậu đừng làm ầm ĩ lên nữa, người ta vẫn đang chờ mình mà!"

Lạc Phán Phán đứng dậy bước ra cửa lớp học.

Bước ra ngoài, cô vô cùng ngạc nhiên. Ở hành lang, một dáng người quen thuộc đang đứng dựa vào lan can đợi cô, ánh nắng mùa thu chiếu lên nửa khuôn mặt cậu.

Cổ họng cô chợt khô lại, đứng đó hồi lâu, cô mới có thể mở miệng nói một cách khó khăn: "Là cậu?".

Cậu học sinh nghe thấy tiếng cô lập tức quay người lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt để lộ sự vui mừng, môi mím lại thành một đường cong rất đẹp, khẽ gọi: "Phán Phán...".

Lạc Phán Phán cúi đầu tránh ánh mắt tha thiết của cậu, hỏi nhỏ: "Cậu tìm tôi có việc gì không?".

"Tôi..." Cậu bước lên một bước vì muốn gần cô hơn, thì cô lùi lại một bước.

Cậu ngạc nhiên nhìn vẻ lạnh lùng của cô, ánh mắt trở nên u buồn.

"Phán Phán, quan hệ giữa tôi và Tiểu Thi không như cậu nghĩ."

"Không giống như tôi nghĩ?" Cô không thể không cảm thấy buồn cười. "Ý cậu là Diêu Nguyệt Thi không phải là bạn gái của cậu?"

Hương Vũ Phàm yên lặng một lát.

"Tôi và cô ấy không phải là bạn nam nữ bình thường."

Cô cười lạnh lùng.

"Hương Vũ Phàm, cậu đang muốn khoe khoang với tôi là quan hệ của hai người thân mật hơn người yêu phải không?"

Ánh mắt cậu bất động, dường như không hiểu sao cô lại lạnh lùng đến thế.

Trong ánh nắng rạng rỡ đến chói mắt, hai người nhìn nhau rất lâu, cậu cúi đầu, tóc mai rủ xuống che đôi mắt buồn bã. Cậu không giải thích nữa, chỉ nhắc nhở cô: "Đừng qua lại với Hàn Thần Dật, cậu ta không thật lòng với cậu đâu. Theo như tôi hiểu, cậu ta tiếp cận cậu là vì mục đích khác".

"Hàn Thần Dật không thật lòng với Phán Phán, lẽ nào cậu thật lòng với Phán Phán? Hương Vũ Phàm, tôi thấy cậu là một người vô cùng đào hoa!" Một giọng nói khiêu khích xen ngang, Đoàn Khanh Nhi đứng ở cửa lớp, ánh mắt lạnh lùng nhìn về ả nữ của cậu.

Hương Vũ Phàm im lặng không nói gì, quay người bỏ đi.

"Á... Á!! Cậu ta không thèm để tâm đến mình! Đúng là mất lịch sự!" Đoàn Khanh Nhi trừng mắt nhìn theo, tức giận nhảy dựng lên.

Lạc Phán Phán không để ý đến thái độ của bạn mình. Cô vẫn đứng ở đó, yên lặng nhìn theo cậu. Bóng dáng cậu lạc lõng giữa ánh nắng rực rỡ.

Không ngờ cậu đã từng là một thiếu niên vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Nụ cười rạng rỡ, vui vẻ biến mất trên môi cậu từ bao giờ? Cậu trở thành người đa sầu đa cảm, buồn bã từ bao giờ?

Diêu Nguyệt Thi là lựa chọn của cậu ấy, vì sao cô không nhận thấy một chút hạnh phúc nào trên khuôn mặt cậu?

Cả buổi chiều, Lạc Phán Phán không thể tập trung làm bất kỳ việc gì.

Tan học, Lạc Phán Phán và Đoàn Khanh Nhi bước ra khỏi cổng trường như mọi ngày. Đoàn Khanh Nhi nói liên hồi bên cạnh cô. Trong lòng Lạc Phán Phán có nhiều tâm sự nên nghe tai này ra tai khác, không hiểu cô bạn đang nói gì, chỉ hình thoảng gật đầu lấy lệ mà thôi.

Hai người đang đi thì nghe thấy một tiếng gọi đột nhiên vang lên từ bên kia đường.

"Gấu nhỏ yêu quý!"

Hai người cùng ngẩng đầu lên, Đoàn Khanh Nhi nhận ra trước, vui mừng kéo tay áo cô nói: "Phán Phán, Hàn Thần Dật kia!".

Lạc Phán Phán nhìn sang, quả nhiên thấy Hàn Thần Dật đang đứng ở bên kia đường, dưới gốc cây cổ thụ, một tay đút túi quần, một tay vẫy họ, cười vui vẻ.

"Phán Phán, đúng là cậu ấy đến đón cậu rồi. Thật là lãng mạn! Mình rất ngưỡng mộ cậu!" Đoàn Khanh Nhi vỗ tay, ánh mắt lộ rõ vẻ thèm muốn.

Lạc Phán Phán không nén được tiếng thở dài. "Cậu ngưỡng mộ thì mình nhường cậu ta cho cậu."

Vừa lúc đó, Hàn Thần Dật đã kịp chạy đến chỗ hai người.

Rõ ràng cậu ấy nghe thấy câu nói của Lạc Phán Phán, tay phải ôm lấy tim, trách móc cô: "Gấu nhỏ yêu quý, sao cậu lại dễ dàng nhường tôi cho người khác thế? Lẽ nào tôi không có vị trí nào trong tim cậu?"

"...". Trán Lạc Phán Phán nhăn lại. Cô lau mồ hôi toát ra ở thái dương, hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì không?"

"Không có việc gì thì không được tìm gặp cậu sao?" Hàn Thần Dật ôm lấy vai cô, cười nói: "Không phải hôm qua tôi nói sẽ theo đuổi cậu sao? Mặc dù cậu chưa đồng ý nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Trường tôi vừa tan học là tôi chạy đến đây ngay! Tôi có thành ý như thế cậu có đi ăn tối cùng tôi không?"

"Hàn Thần Dật, cậu bỏ cuộc đi! Chúng ta không hợp nhau."

"Nói linh tinh, tôi thấy chúng ta rất hợp, không tin hỏi thử bạn cậu xem."

Nói xong, Hàn Thần Dật quay sang cười với Đoàn Khanh Nhi, nụ cười rạng rỡ hù hồn. "Cô bạn xinh xắn đáng yêu, cậu thấy tôi và Phán Phán có hợp nhau không?"

Đoàn Khanh Nhi nuốt nước bọt, vội vàng gật đầu: "Hợp, hợp!! Rõ ràng hai người là trai sắc gái tài!"

Trai sắc gái tài... Lạc Phán Phán miễn cưỡng nở một nụ cười, mềm mỏng nói: "Nhưng tôi còn phải về nhà ôn bài, e rằng không thể đi ăn cơm cùng cậu được".

Lần này chưa đợi Hàn Thần Dật mở miệng, Đoàn Khanh Nhi, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai của cậu ta, đã tự động mở miệng đỡ lời: "Thành tích của cậu tốt như thế rồi, một ngày không ôn bài cũng không chết được. Người ta từ xa đến tìm cậu, cậu nên đi với người ta chứ!".

Con bé này đúng là không ra sao... Lạc Phán Phán cắn răng, bực bội vì không làm gì được con người "trọng sắc khinh bạn" đó.

Hàn Thần Dật gượng cười, cố chớp chớp đôi mắt đẹp ra vẻ đáng thương nói: "Bạn của cậu đã nói vậy, cậu đồng ý nhé!".

"Nhưng..."

Đúng lúc Lạc Phán Phán đang khổ sở nghĩ cách để từ chối Hàn Thần Dật, một giọng nói kiên định vang lên từ phía sau cô.

"Cô ấy không thể đi cùng cậu được."

Ba người đồng loạt quay lại nhìn. Thấy Hường Vũ Phàm, Đoàn Khanh Nhi nổi giận.

"Lại là cậu? Phán Phán đi ăn với ai thì có liên quan gì đến cậu? Cậu dựa vào đâu mà không cho Phán Phán đi?"

Hường Vũ Phàm không buồn để ý đến cô, chăm chú nhìn Lạc Phán Phán, giọng nói không giấu được vẻ căng thẳng: "Cậu có đi không?". Ánh mắt cậu như van lơn.

Cậu ấy đã từng là người kiêu ngạo như thế, tại sao chỉ vì một chuyện nhỏ mà hạ mình cầu xin cô.

Lạc Phán Phán đứng trân trân nhìn cậu, không dám tin những gì mình đang thấy.

"Tất nhiên Phán Phán sẽ đi!" Không đợi Lạc Phán Phán trả lời, với tính cách nóng vội, Đoàn Khanh Nhi trả lời hộ cô. "Cậu đừng cho rằng trên đời này chỉ có cậu là con trai, cậu không thích Phán Phán nhà tôi, Phán Phán nhà tôi cũng không thêm thích cậu! Người theo đuổi cô ấy có thể dài từ đầu sông Trường Giang đến cuối sông Trường Giang!"

Im lặng nhìn ba người, Hường Vũ Phàm điềm đạm nói: "Tôi nhớ là trường mình cấm học sinh yêu sớm, đúng không?"

Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn cậu. "Cậu nói thế là có ý gì?"

Hàn Thần Dật cũng nhìn cậu, ánh mắt vừa thăm dò vừa lộ vẻ thích thú, cười không hiểu vì lý do gì.

"Nếu cậu đi với cậu ấy, tôi sẽ kể với mẹ cậu." Cậu nhìn cô, nói rõ ràng từng tiếng một, có vẻ như không hề nói đùa. "Tôi nghĩ là bố mẹ cậu không hy vọng là cậu sẽ yêu bây giờ."

"Cậu! Tại sao cậu lại có thể làm như vậy?" Đoàn Khanh Nhi phẫn nộ nhìn cậu, tức giận đến mức người run lên. "Không phải là cậu và Điều Nguyệt Thi yêu nhau sao? Cậu dựa vào đâu mà không cho Phán Phán hẹn hò với người khác?"

Mặc dù Lạc Phán Phán không hề có ý đi ăn với Hàn Thần Dật, nhưng câu nói của Đoàn Khanh Nhi rõ ràng là động chạm đến lòng tự ái. Cô cảm thấy bị tổn thương, cất lời bảo vệ mình theo một phản ứng vô điều kiện: "Nếu tôi nói tôi nhất định sẽ đi thì sao?"

"Cậu đi cũng được, nhưng phải cho tôi đi theo, nếu không tôi sẽ gọi điện cho cô giáo Lạc ngay."

"Cho cậu đi theo?" Đoàn Khanh Nhi ngạc nhiên nhìn cậu. "Người ta đi hẹn hò, cậu đi theo làm gì?"

Lạc Phán Phán không dám tin, nhìn cậu, thậm chí thoáng nghĩ rằng cậu bị điên. Cô không hiểu vì sao cậu lại có thái độ như vậy, rõ ràng là có Điều Nguyệt Thi rồi, visao còn không chịu buông tha cô?

Hương Vũ Phàm không giải thích, chỉ kiên định nhìn Lạc Phán Phán.

Hàn Thần Dật từ nãy đến giờ đứng cạnh không nói gì, đột nhiên bật cười. "Nếu anh ấy thích thì cho anh ấy đi theo!"

"Nhưng..."

Lạc Phán Phán chau mày, định từ chối nhưng Hàn Thần Dật xua tay, cười một cách rất kỳ lạ. "Không sao, tôi rất muốn xem anh ấy sẽ làm gì!"

Hàn Thần Dật không đưa Lạc Phán Phán tới một nhà hàng trang trọng, nơi họ đến là một quán trà sữa ấm cúng có tên Tình yêu. Nhìn từ bên ngoài, cửa hàng không có gì đặc biệt, nhưng bước vào trong, đó quả là một nơi tuyệt đẹp.

Mái nhà thấp hình tam giác màu trắng sữa, nền lát gỗ màu vàng nhạt, cửa sổ có ô màu đỏ, rèm cửa ca rô xanh lam, chiếc đèn treo ở giữa trần nhà tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo giống như ánh sáng của nến. Bốn mặt tường có trang trí các giá gỗ, trên đó đặt rất nhiều đồ mô phỏng các nhân vật hoạt hình như búp bê bằng sứ hiếm thấy, hoặc một số đạo cụ hoạt hình không thấy ngoài thị trường, cách bố trí độc đáo khiến cho khách đến cảm thấy như lạc vào thế giới cổ tích.

Quán này rất đông khách, nhìn cách ăn mặc và ngoại hình có thể thấy hầu hết đều là những đôi tình nhân trẻ và các nữ sinh, nhân viên phục vụ mặc những bộ đồ giống trong phim hoạt hình khiến không gian ở đây rất sinh động.

"Ở đây thật là thú vị. Hàn Thần Dật, sao cậu biết quán này?"

Lạc Phán Phán thích thú nhìn bốn phía, cách trang trí độc đáo khiến cho cô quên mất trước mặt mình là một người mà cô không muốn gặp.

"Tôi có một người bạn rất thích đến đây, anh họ tôi cũng quen người bạn này." Hàn Thần Dật nhìn Hương Vũ Phàm đầy ẩn ý, thái độ nửa như cười nửa như không. "Anh họ thân mến, có phải thế không?"

Khuôn mặt Hương Vũ Phàm hơi biến sắc, ánh mắt cũng trở nên khó hiểu.

Lạc Phán Phán không phát hiện ra sự khác lạ của hai người, vừa ngắm lọ hoa làm từ giấy bìa trên bàn, vừa hỏi: "Ồ, vậy sao? Người bạn đó là ai? Tôi có quen không?"

Hàn Thần Dật nhìn người ngồi đối diện rồi nói: "Người bạn đó chính là..."

"A! Đồ ăn đến rồi!" Hương Vũ Phàm đột ngột đứng dậy, vẫy tay gọi người phục vụ đứng gần đó, hành động bột phát khiến cho khách ngồi xung quanh ngạc nhiên ngước mắt nhìn.

"Này! Cậu làm gì thế? Mau ngồi xuống! Thật là mất mặt!" Lạc Phán Phán đỏ mặt, cười tỏ vẻ xin lỗi với khách ngồi xung quanh rồi vội vàng kéo Hương Vũ Phàm ngồi xuống. "Vừa rồi cậu đang ngồi yên, sao đột nhiên lại đứng dậy? Lẽ nào người phục vụ không biết chỗ chúng ta ngồi? Cần cậu phải vẫy tay dẫn đường sao?"

"Tôi đói bụng mà!" Hương Vũ Phàm xoa bụng, cúi đầu âm ỉ.

Lạc Phán Phán nhìn dáng vẻ đáng thương của cậu, trách cậu không biết chịu đựng còn nói ra miệng, cuối cùng đành miễn cưỡng nói một câu: "Đói bụng thì về nhà! Làm sao mà nhất định phải đi theo chứ!"

Hương Vũ Phàm mím môi, không nói gì nữa. Hàn Thần Dật ngồi bên cạnh không nói gì, nhìn Hương Vũ Phàm giả bộ, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường.

Mặc dù Tình yêu là một quán trà sữa nhưng đồ ăn rất phong phú, tài nghệ của đầu bếp cũng không tồi. Các món ăn đều rất ngon, màu sắc đẹp, được đặt trong những chiếc đĩa nhỏ xinh xắn, trông rất hấp dẫn.

"Gấu nhỏ yêu quý, món bánh cào ở đây rất ngon." Hàn Thần Dật gấp một miếng vào bát cô, cười nói. "Cậu thử xem."

Lạc Phán Phán đỏ mặt, gật đầu ngại ngùng đáp: "Cảm ơn".

Hương Vũ Phàm buồn bực ngồi ăn, nhìn hai người nói chuyện với nhau, khuôn mặt khô ngò, tuấn tú dài ra, thì thầm với cô: "Không phải là không có tay, việc gì phải cần người ta gấp thức ăn cho".

"...". Lạc Phán Phán bậm miệng, lườm cậu rồi đẩy đĩa cá tới trước mặt cậu. "Không phải cậu nói là đói bụng sao? Mau ăn đi!"

Hương Vũ Phàm chán ngán nhìn đĩa cá, không vui nói: "Tôi không thích ăn cá!"

"Nói linh tinh! Lần trước ăn cơm ở nhà cậu, rõ ràng cậu gấp cả con cá vào bát cậu, để lại xương cá cho tôi còn gì!"

Hương Vũ Phàm nhìn cô tỏ vẻ khinh thường. "Chuyện xảy ra lâu rồi mà cậu vẫn còn nhớ sao? Đúng là nhỏ nhen!"

Đây đâu phải là vấn đề nhỏ nhen hay không? Lạc Phán Phán nhìn cậu không nói gì, sau đó quyết định ăn chiếc bánh cải Hàn Thần Dật gấp cho cô, không thèm để ý đến tên gốc đó nữa.

Nhưng miếng bánh chưa kịp đưa lên miệng đã bị người ta cướp mất. Lạc Phán Phán trợn mắt ngẩng đầu nhìn, thấy Hương Vũ Phàm đang nhai miếng bánh cải, có vẻ khổ sở nói: "Bánh này nhiều thịt, ăn không tốt, hàm lượng nicotin cao!"

Hương Vũ Phàm, cậu là đồ trứng thối... Lạc Phán Phán cắn răng, nghĩ xem có nên mời nhân viên của quán đến đuổi tên trứng thối trước mặt đi không.

Hàn Thần Dật nhìn hai người, mỉm cười, gấp cho Lạc Phán Phán một miếng táo tía nói: "Ăn thịt không tốt thì ăn rau vậy!"

Lạc Phán Phán còn chưa kịp cảm ơn thì miếng táo cũng đã bay vào miệng Hương Vũ Phàm rồi. Lạc Phán Phán tức giận, bỏ đĩa xuống, túm lấy cổ áo cậu kêu lên: "Hương Vũ Phàm! Cậu..."

"Cẩn thận, cẩn thận nào, đừng trách tôi không nhắc cậu, đây là nơi công cộng đấy!" Hương Vũ Phàm cười rồi kéo tay cô ra, chỉnh lại cổ áo bị cô làm nhàu rồi gấp một cây cải ngọt vào bát cô. "Ăn nhiều các món ăn có dầu không tốt cho sức khỏe, tôi làm thế này cũng vì muốn tốt cho cậu. Cậu đừng giận. Nào, ăn nhiều rau một chút, rất có lợi cho sắc đẹp đấy."

Lạc Phán Phán tức giận trừng mắt nhìn cậu, gấp miếng rau đưa lên miệng, đáng về bức bối giống như là đang muốn nhai nát ai đó.

Bữa ăn này quả thật là rất vất vả, ba người diễn trò "gấp đồ ăn, cướp đồ ăn" cả buổi tối. Hương Vũ Phàm đầy một bụng thịt, Lạc Phán Phán đầy một bụng rau, Hàn Thần Dật hầu như không ăn gì. Sau bữa ăn, cả ba người đều thấy đau dạ dày.

Từ quán Tinh yêu bước ra, Hàn Thần Dật muốn đưa Lạc Phán Phán về nhưng cô không đồng ý.

"Giờ này chỗ nào cũng có xe buýt, rất an toàn, tôi về một mình là được rồi."

"Vây cũng được! Cậu cẩn thận nhé!"

Ánh mắt nhìn theo Lạc Phán Phán, cho đến khi bóng dáng cô khuất trong màn đêm, Hàn Thần Dật mới quay lại nhìn Hương Vũ Phàm đang đứng phía sau. Trong bóng tối, Hương Vũ Phàm căng thẳng, lạnh lùng nhìn cậu, không nén được tức giận.

Hàn Thần Dật cười nhạt, nhếch môi nói: "Người ta đi xa rồi, anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi".

"Vi sao cậu lại cố tình đưa cô ấy đến quán Tinh yêu? Rõ ràng cậu biết đó là nơi Tiểu Thi thích đến nhất!" Cậu mỉm môi, giọng nói lạnh lẽo hơn cả sương đêm.

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, bây giờ anh có bạn gái rồi, đừng đi theo tôi và Phán Phán. Anh biết thừa với hoàn cảnh hiện giờ của anh, anh không còn cơ hội đến với cô ấy nữa."

Hương Vũ Phàm im lặng giây lát rồi lạnh lùng nói: "Tôi không có cơ hội đến với cô ấy thì cậu có cơ hội sao? Cậu đừng có nói với tôi rằng cậu đến với cô ấy là vì thích cô ấy thật".

Hàn Thần Dật nhếch miệng cười, điềm nhiên trả lời: "Không sai, lúc đầu tôi tiếp cận cô ấy chẳng qua là vì tò mò. Tôi tò mò vì sao trên đời này lại có người ngốc nghếch như vậy, chơi cầu trượt mà cũng ngã, càng tò mò hơn vì không hiểu tại sao anh lại chơi với người như thế. Sau đó, tôi phát hiện ra, quan hệ giữa hai người không hề đơn giản nên muốn tiếp cận cô ấy để tìm câu trả lời. Tò tính với cô ấy chỉ là điều không định trước, mục đích là để dò xem ý của anh thế nào và tìm câu trả lời cho những phỏng đoán của tôi mà thôi. Sự thực chứng minh, điều tôi đoán là đúng, thật sự là anh thích cô ấy! Tôi nghĩ, chuyện giữa anh và Diêu Nguyệt Thi có uẩn khúc riêng, đúng không?"

"Chuyện này không liên quan đến cậu!"

"Đúng là Diêu Nguyệt Thi không liên quan đến tôi, vậy chúng ta nói chuyện liên quan đến Phán Phán! Đầu tiên tôi tiếp cận cô ấy là vì tò mò, nhưng..." Nói đến đây, Hàn Thần Dật dừng lại một lát rồi nháy mắt với cậu. "Sau một thời gian, tôi phát hiện ra cô ấy là con người rất thú vị, có thể tôi sẽ thích cô ấy thật!"

Hương Vũ Phàm nắm chặt tay lại, móng tay bấm vào lòng bàn tay, lạnh lùng nhìn người đối diện, ánh mắt rất kiên quyết.

"Tôi sẽ không cho cậu cơ hội đó."

"Vây sao?" Hàn Thần Dật cười. "Chúng ta cùng chờ xem!"

Chương 7: Quần sip màu đỏ

Hôm sau là một ngày đẹp trời hiếm có. Bầu trời trong xanh, mây trắng bay nhẹ nhàng, mặt trời như được treo giữa không trung. Dưới ánh nắng, khắp trường tràn ngập không khí ấm áp. Tuy nhiên, vẫn có những trường hợp ngoại lệ, mặt trời không thể chiếu đến đó, ví dụ như trong văn phòng của cô giáo Lạc, không khí âm ỉ như trời mưa.

"Phán Phán, có học sinh nói tối qua thấy con và một học sinh nam ở trường ngoài đến nhà hàng hẹn hò, có chuyện đó không?"

Lạc Phán Phán khỏ sở, giải thích tới lần thứ 101: "Mẹ, đó không phải là nhà hàng, chỉ là một quán trà sữa, hơn nữa, bọn con không hẹn hò..."

"Thế chuyện con đi với một bạn nam là sao? Phán Phán, con phải thành thật với mẹ, có phải là con yêu rồi không?" Bà Lạc đẩy gọng kính trên sống mũi, tay gõ lên mặt bàn nghiêm khắc hỏi.

"Mẹ, con không yêu! Con không hẹn hò với cậu ấy. Tối qua không chỉ có hai người bọn con, Hường Vũ Phàm cũng ở đó..." Cô đã giải thích rất nhiều lần rồi, visao mẹ cô lại không tin?

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa. Lạc Phán Phán ngừng nói, nhìn mẹ với vẻ khỏ sở.

"Lát nữa xử lý con tiếp!" Cô giáo Lạc trừng mắt nhìn cô, ra hiệu cho cô ra ngồi ở góc nào đó chờ rồi mới nói với người ngoài cửa: "Mời vào".

Cửa mở ra, một thanh niên khôi ngô, tuấn tú bước vào. Sau khi nhìn thấy người ngồi trong phòng, cậu hỏi về kinh ngạc: "Bạn Lạc cũng ở đây à?"

"Là cậu?" Vừa nhìn thấy cậu, Lạc Phán Phán tỏ ra xúc động. "Hường Vũ Phàm, cậu đến đúng lúc quá! Cậu mau giải thích cho mẹ tôi chuyện tối hôm qua đi!"

"Việc tối hôm qua?" Hường Vũ Phàm bị câu nói không đầu không cuối của cô làm cho bối rối.

Bà Lạc nhìn nét mặt lo lắng của con gái rồi quay sang hỏi Hường Vũ Phàm: "Vũ Phàm, Phán Phán nói tối hôm qua đi ăn cơm với em, đúng không?"

"Vâng, có chuyện gì vậy ạ?" Hường Vũ Phàm không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nghe thấy câu trả lời, nét mặt bà Lạc dịu đi, bà cười nói: "Không sao, hôm qua Phán Phán về hơi muộn, cô chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra mà thôi. À, em tìm cô có việc gì không?"

"Em thưa cô, là thế này. Gần đây, nhờ sự giúp đỡ của bạn Phán Phán, thành tích học tập của em tiến bộ nhiều, vì vậy em rất cảm ơn Phán Phán." Giọng điệu của Hường Vũ Phàm vô cùng chân thành, trong ánh mắt thể hiện một nguyện vọng tha thiết. "Em hy vọng trong những ngày tiếp theo, bạn Phán Phán sẽ tiếp tục kèm em học. Em biết như thế là làm phiền tới cô và bạn Phán Phán, nhưng thực sự là em muốn học tập tấm gương của bạn ấy, hy vọng cô đồng ý."

"Đương nhiên là được!" Bà Lạc không do dự trả lời, ánh mắt tỏ vẻ hài lòng. "Bây giờ em học hành tiến bộ như thế là giáo viên chủ nhiệm lớp, cô thấy rất vui. Trong học tập, có vấn đề gì không hiểu, em cứ hỏi Phán Phán, không phải ngại!"

"Khoan đã! Con không đồng ý!" Bị bỏ rơi ở một góc phòng, Lạc Phán Phán vội vàng gơ tay phản đối. "Trước con kèm học cho cậu ấy, nhưng cách đây hai tuần, cậu ấy đã nói không muốn gặp con nữa nên con mới biến mất trước mặt cậu ấy!"

Bà Lạc ngạc nhiên nhìn Hường Vũ Phàm. Cậu bèn giả bộ như bị oan ức: "Xin lỗi, tôi biết tôi sai rồi. Tôi không nên tức giận chỉ vì bị cậu cướp bánh ngọt, tôi cũng không nên nói những lời như vậy với cậu".

"Phán Phán, con cướp bánh của bạn Vũ Phàm à?" Bà Lạc giống như vừa nghe thấy một tin kinh thiên động địa, không dám tin, mắt mở to nhìn con gái của mình.

"Sự việc không phải như vậy, hôm đó con..."

Bà Lạc không kiên nhẫn được ngắt lời: "Con không cần giải thích, con chỉ cần nói cho mẹ biết, có phải là con đã cướp bánh của Vũ Phàm không là được!"

"Con có cướp bánh của bạn ấy, nhưng..."

"Con bé này, tự nhiên lại đi làm một việc đáng xấu hổ như thế!" Bà Lạc tức giận đứng dậy. "Còn không mau xin lỗi Vũ Phàm hả?"

Lạc Phán Phán rụt cổ lại, sợ hãi nhìn bàn tay đang gơ lên của mẹ, lo sợ chỉ một lát nữa thôi cô sẽ bị đánh.

Hương Vũ Phạm thấy phản ứng của cô, trong lòng rất buồn cười nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra một vẻ cầu toàn. "Cô giáo, không sao, là lỗi của em. Bạn Phán Phán vất vả kèm em học, lẽ ra em nên nhường bánh cho bạn ấy."

Bà Lạc nghe xong càng tức giận, kéo tay Lạc Phán Phán, đẩy cô đến trước mặt Hương Vũ Phạm nói: "Vũ Phạm, Phán Phán nhà cô không biết phải trái, mong em bỏ qua. Việc kèm học cho em thống nhất như thế thứ Bảy tuần này Phán Phán sẽ đến nhà em đúng giờ".

"Vâng, cảm ơn cô ạ."

Từ phòng làm việc của bà Lạc bước ra, Lạc Phán Phán vô cùng tức giận hỏi: "Tại sao cậu lại làm như thế?".

Hương Vũ Phạm dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, cười về bất hạnh. "Không phải tôi nói rồi sao, tôi cần có cậu giúp tôi ôn bài!"

"Bỏ nụ cười xấu xa của cậu đi! Tôi không tin cậu! Rõ ràng là cậu không có ý tốt!"

"Tùy cậu nghĩ, thế nào cũng được, nhưng cậu nhớ thứ Bảy đến nhà tôi đúng giờ đấy, cô gia sư thân yêu của tôi! Thôi, tôi về lớp học đây, lúc tan học đừng quên đợi tôi, tôi đưa cậu về nhà! Vậy nhé, tôi gặp nhau." Nói xong, cậu nháy mắt với cô rồi huýt sáo một điệu nhạc vui vẻ và quay người bỏ đi.

Nhìn thấy vẻ vui mừng của cậu, Lạc Phán Phán suýt phát điên. "Cút! Cút mau! Tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Tuy nhiên, hiện thực không giống như mong đợi!

Buổi chiều tan học, từ xa, Lạc Phán Phán đã nhìn thấy Hương Vũ Phạm đang đứng ở cổng trường. Cách cậu không xa còn có một nam sinh khôi ngô, tuấn tú, người này không hề lạ lắm với Lạc Phán Phán, đó chính là người nói sẽ theo đuổi cô - Hàn Thần Dật.

"Ái chà, Phán Phán, có hẳn hai anh chàng đẹp trai đang đợi cậu, cậu thấy thế nào?" Bước đi bên cạnh cô, Đoàn Khanh Nhi rất háo hức, mắt sáng lên.

"Cậu mà còn nói nữa mình sẽ nổi giận đấy." Lạc Phán Phán tỏ vẻ không vui, trừng mắt nhìn cô. "Rõ ràng cậu biết bây giờ mình không muốn gặp hai người đó mà!"

"Được rồi! Được rồi!" Đoàn Khanh Nhi vỗ vai cô rồi ngoắc đầu tới trước mặt cô hỏi dò: "Lát nữa, cậu định sẽ đi với anh chàng đẹp trai nào?".

"Đoàn Khanh Nhi!" Lạc Phán Phán tức giận, chau mày lại.

"Á... Á! Mình phát hiện ra hôm nay trời khó chịu quá!" Đoàn Khanh Nhi giả bộ nhìn trời, nhìn mây rồi nói.

Thấy thái độ khoa trương của cô, Lạc Phán Phán muốn phá lên cười. Tuy nhiên, nhìn hai người đang đứng trước cổng trường, cô thấy đau đầu, day day hai thái dương lấy lại tinh thần rồi bước tới chỗ họ.

Ngoài cổng trường, thái độ của hai người đó đều rất điềm tĩnh, nhưng thực ra đang đối đáp nhau từng câu từng chữ.

Hương Vũ Phạm nói: "Cậu có thể về rồi, Phán Phán sẽ không đi với cậu đâu!".

Hàn Thần Dật không phục, phản bác: "Cô ấy không đi với tôi, lẽ nào lại đi với anh?".

Hương Vũ Phạm vĩnh cảm, giọng điệu tỏ vẻ rất đắc ý: "Lẽ nào cậu không biết sao? Cô giáo Lạc, mẹ của Phán Phán, đã đồng ý để Phán Phán tiếp tục kèm tôi học! Từ giờ về sau, tất cả thời gian rảnh rỗi ngoài giờ học của cô ấy đều thuộc về tôi! Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cậu có cơ hội đâu!".

"Hừ, để rồi xem ai sẽ nắm được cơ hội!" Hàn Thần Dật phản đối.

Hai người đang cãi nhau kịch liệt thì một giọng nói lạnh lùng đột ngột cắt ngang.

"Hương Vũ Phạm, cậu nhân rồi thế cơ à? Thành tích đã kém lại còn khoe khoang với người khác, cậu có muốn giữ thể diện không thế?"

Vừa nghe thấy giọng nói của cô, Hương Vũ Phạm vội vàng quay lại, nở một nụ cười rạng rỡ.

"Phán Phán, cậu về rồi à? Tôi đợi cậu lâu lắm rồi!"

Hàn Thần Dật bước tới bên cô, buồn bã hỏi: "Gấu nhỏ yêu quý, anh ấy nói thật sao? Từ giờ về sau cậu đều phải ở với anh ấy?".

"... Sự thật không đến mức như thế, vẫn như trước, tôi chỉ dạy kèm cậu ấy vào thứ Bảy và Chủ nhật thôi."

"Có nghĩa là anh ấy nói thật sao?" Hàn Thần Dật không nén được cảm giác thất vọng.

"Đừng nói nhiều với cậu ta làm gì. Phán Phán, tôi đưa cậu về nhà." Hương Vũ Phạm kéo tay cô.

Cô gạt tay cậu ra. "Ai cần cậu đưa? Lẽ nào tôi không biết đường về nhà sao?"

Cô bực bội trừng mắt nhìn cậu rồi quay người bỏ đi. Hương Vũ Phạm không hề nản, cười vui vẻ đi theo cô.

Hàn Thần Dật vẫn đứng nguyên ở đó, nhìn theo hai người bước đi xa dần dưới hoàng hôn, cảnh tượng đẹp đến nỗi khiến cậu nhức mắt. Sao lại như thế? Cậu chỉ định trêu đùa với Lạc Phán Phán thôi. Vì sao bây giờ cậu lại có cảm giác như vậy?

Ánh mắt của cậu trở nên khó hiểu, mặt hồ yên lặng đã bắt đầu dậy sóng.

"Thấy Phán Phán và Hường Vũ Phàm đi với nhau, lòng cậu không thoải mái à?" Một giọng con gái vang lên sau lưng cậu. Quay người lại, cậu nhìn thấy một khuôn mặt bầu bĩnh đang cười vẻ thích thú.

"Khanh Nhi? Cậu không đi cùng họ sao?"

"Tôi muốn giúp cậu nên ở lại!" Đoàn Khanh Nhi tỏ vẻ bí mật nháy mắt, sau đó ra hiệu cho cậu ghé tai lại gần rồi nói: "Không phải là cậu muốn theo đuổi Phán Phán sao? Tôi có thể tiết lộ cho cậu một vài bí mật nhỏ nhỏ liên quan đến Phán Phán nhé! Nhưng cậu đừng hiểu nhầm, tôi nói cho cậu đơn giản vì Phán Phán là bạn thân của tôi, tôi mong cậu ấy hạnh phúc, không phải vì mục đích nào khác".

"Bí mật của Phán Phán?"

"Ừ, có những bí mật này, tỷ lệ thành công khi cậu theo đuổi Phán Phán sẽ cao hơn nhiều! Nào, ghé tai sát vào, tôi nói cho cậu nghe..."

Mặc dù không muốn, mặc dù luôn cầu mong cho ngày ấy lâu đến, nhưng ông trời không chiều lòng người, thứ Bảy đầu tiên Lạc Phán Phán tiếp tục là gia sư cho Hường Vũ Phàm vẫn đến.

Sáng hôm ấy, cô đến Cảnh Lam Viên như trước đây, người ra mở cửa vẫn là bà Hường. Bà đơn giản: "Phán Phán, chào cháu, cháu đã ăn sáng chưa?".

"Cháu chào cô, cháu ăn sáng rồi mới tới. Bạn Hường đâu rồi ạ?"

"Ồi, các cháu thân quen như thế rồi, gọi là bạn Hường nghe không thích hợp!" Bà Hường cười nháy mắt với cô, rồi chỉ lên tầng hai. "Tiểu Phàm đang ở trong phòng nó, cháu lên đó tìm nó nhé!"

"Vâng, cảm ơn cô, cháu lên đó đây ạ." Lạc Phán cười khan hai tiếng, không còn đủ sức để giải thích nữa, bước vào nhà. Cho dù đi một đoạn xa rồi cô vẫn cảm thấy ánh mắt nhìn đầy ẩn ý phía sau lưng mình. Cô ngại ngùng bước nhanh như chạy lên tầng hai.

Nhìn thấy bóng dáng cô nhanh chóng biến mất, bà Hường lắc đầu than: "Bọn trẻ bây giờ yêu nhau thật ngọt ngào, chỉ vài phút thôi cũng không chờ đợi được".

Đến trước cửa phòng ngủ của Hường Vũ Phàm, Lạc Phán Phán gõ cửa mãi mà không có ai ra mở, chạm vào nắm đấm cửa, cửa không khóa, cô bước thẳng vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, rèm cửa sổ dày và đóng kín nên hơi tối. Chiếc đèn thủy tinh trên bàn nhỏ đặt cạnh giường vẫn sáng, vì thế có thể nhìn thấy phòng rất rộng, có đầy đủ các đồ dùng cần thiết.

Đúng là con nhà giàu, khác quá xa so với hoàn cảnh của một gia đình thường dân như nhà cô. Lạc Phán Phán đang thầm than thở trong lòng thì đột nhiên có một âm thanh nhỏ phát ra từ giường ngủ.

Cô quay lại nhìn, thấy một chiếc giường gỗ rất to ở góc phía đông nam của phòng ngủ, ga trải giường màu trắng tinh chạm xuống đất. Ở giữa giường có một người đang thờ ơ đều đều.

Bỗng nhiên Lạc Phán Phán vô cùng tức giận. Tên tiểu tử này bảo cô đến sớm, vậy mà cậu ta lại đang ngủ nướng!

Cô tức giận bước về phía đó, không nghĩ ngợi gì lật chăn ra.

"Hường Vũ Phàm, cậu mà không dậy tôi sẽ về đây..."

Câu nói dừng lại ở đó, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cho Phán Phán cứng đờ người.

Cuối cùng thì người đang ngủ trên giường cũng tỉnh dậy.

Cậu mở to mắt về ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô rồi cười lười biếng nói: "Phán Phán thân yêu, cậu đến rồi à?".

Nghe thấy cậu ta nói, Phán Phán như tượng đá sống lại, tay run run chỉ vào cậu, thái độ vô cùng sợ hãi: "Cậu... cậu không mặc quần áo?".

Hường Vũ Phàm cúi đầu nhìn rồi bỏ chăn ra, thản nhiên trả lời: "Tôi có mặc quần".

Quần? Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn thứ đồ duy nhất mà cậu mặc - một chiếc quần sịp màu đỏ giống hệt lần trước...

Quần mà cậu ấy nói là chiếc quần màu đỏ này sao?

"Cậu là đồ biến thái!" Mặt Lạc Phán Phán đỏ bừng lên, cầm gối ném vào mặt cậu ta. "Hạ lưu! Vô liêm sỉ! Không biết giữ thể diện!"

Bà Hường ở tầng dưới nghe thấy tiếng ồn ào, nghĩ là có chuyện gì xảy ra vội vàng chạy lên, vô cùng ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mắt. Điều khiến cho bà sững sốt là cậu con trai đang mặc chiếc quần sịp bị gối ném vào mặt không chịu nổi, bỗng nhiên thốt ra một câu khiến người khác kinh hoàng: "Đây không phải lần đầu cậu nhìn thấy tôi như thế này, cậu còn giả bộ ngạc nhiên! Lần trước mệt tôi đi công tác, rõ ràng cậu còn rất vui vẻ nhìn..."

Không phải lần đầu? Lần trước? Rất vui vẻ nhìn?

"Trời ơi! Hai đứa... Hai đứa đã đến mức này rồi sao?" Bà Hường tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

Tiếng kêu đột ngột làm cho hai người kinh ngạc, dừng động tác, thẳng thốt quay lại nhìn bà Hường.

"... Cô, không giống như cô đang tưởng tượng đâu..." Lạc Phán Phán lấy lại bình tĩnh trước, giải thích bằng giọng yếu ớt. "Cô... Cô hiểu nhầm rồi..."

Bà Hường quá ngạc nhiên đến độ không thể lắng nghe bất kỳ lời giải thích nào, quay người bước đi, miệng than thở: "Có vẻ như phải dành thời gian gặp cô giáo Lạc nói chuyện của bọn trẻ..."

Lạc Phán Phán muốn khóc nhưng không thể nhả một nước mắt nào, cô nghĩ tất cả những điều này đều là do Hường Vũ Phàm gây ra, liền quay đầu lại mắng cậu: "Đều tại cậu! Lần này chúng ta nguy rồi!"

"Hừ... Đừng có trừng mắt nhìn tôi, tôi chỉ nói sự thật... Lần trước mẹ tôi không có nhà, khi vào nhà tôi, đúng là cậu nhìn thấy bộ dạng này của tôi mà, hơn nữa, lần đó, cậu và mọi người đều nhìn có vẻ rất vui..."

"Cậu còn nói được à?" Lạc Phán Phán nắm môi mím lại, ném cái gối trong tay vào cậu ta.

Hường Vũ Phàm vội vàng ôm đầu chạy vào phòng tắm. "Tôi đi rửa mặt!"

Những ngày ôn bài đối với Hường Vũ Phàm là những ngày khổ sở, nhưng chỉ cần ngăn cho Lạc Phán Phán không gặp Hàn Thần Dật thì cậu sẵn sàng chịu đựng. Tuy nhiên, nhiều khi, sự việc phát triển đến mức vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cậu. Cho dù lên kế hoạch tốt như thế nào thì cũng có lúc không thực hiện được. Ví dụ như buổi chiều nay, Hường Vũ Phàm phải nếm mùi thất bại.

"Các ion X, Y, Z của các nguyên tố có chu kỳ gần có số electron lớp ngoài cùng giống nhau,

bán kính của X lớn hơn Z, bán kính của Y lớn hơn Z, Y và Z có thể hình thành hợp chất ion thường gặp, nhưng nói như vậy không chính xác là vì... Đây, Hường Vũ Phàm, cậu có nghe tôi giảng không đấy?" Lạc Phán Phán chau mày, không vui cảm thấy đập vào đầu cậu.

Đang trong trạng thái gà gât, Hường Vũ Phàm tỉnh táo ngay lập tức: "À, cậu vừa nói gì?"

Nhìn thấy điệu bộ mơ màng của cậu, Lạc Phán Phán vô cùng tức giận. "Hường Vũ Phàm, cậu có thật sự cần tôi ôn bài cho không?"

"Tôi thì, tôi rất chăm chỉ!" Giọng nói của cậu vô cùng thành khẩn, nhưng chỉ một lát sau, cậu chán nản nói: "Nhưng cậu giảng X, Y, Z đúng là có hiệu quả ru ngủ".

"Hường Vũ Phàm, tôi thấy vẻ cơ bản là cậu..." Lạc Phán Phán thấy vô cùng tức giận.

"Gấu nhỏ yêu quý..."

Dưới nhà có tiếng gọi vui vẻ chen ngang câu trách mắng chưa kịp nói ra của Lạc Phán Phán.

Hàn Thần Dật? Ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên, cô bước về phía cửa sổ.

Giọng nói quen thuộc khiến Hường Vũ Phàm chau mày, nắm chặt tay lại, không nghĩ gì cả, cậu kéo tay cô giữ lại. "Đừng để ý đến cậu ta!"

"Sao cậu lại quản lý tôi?" Lạc Phán Phán quay đầu, cặp lông mày lá liễu chau lại, muốn nói với cậu như vậy. Tuy nhiên, khi nhìn thấy đôi mắt đẹp như sao đêm của cậu, cô ngỡ ngàng ngừng lại.

Ánh mặt trời đầu đông chiếu vào phòng ấm áp, cô nhìn thấy một sự khẩn cầu trong ánh mắt của cậu.

Cậu đang cầu xin cô? Cô nhớ cậu đã từng là người kiêu ngạo như thế nào, bây giờ lại hạ mình cầu xin cô vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy sao?

Nghĩ đến đó, lòng Lạc Phán Phán thất lại, một cảm giác đau đớn xuất hiện.

"Phán Phán, đừng để ý đến cậu ta, chúng ta tiếp tục ôn bài, được không?" Ánh mắt cậu dừng lại trên mặt cô, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay cô không chịu buông. Dường như cậu sợ nếu cậu thả lỏng tay ra thì cô sẽ đến một nơi mà tay cậu không thể với tới.

"Tôi..." Cô đang định đồng ý thì có một hồi chuông điện thoại vang lên từ túi áo khoác ngoài của cô...

Trên thảm cỏ của nhà họ Hường, Hàn Thần Dật ngẩng đầu nhìn lên phòng của Hường Vũ Phàm, gọi vài câu không được, nụ cười trên khuôn mặt cậu dần biến mất. Nhìn lên cánh cửa sổ im lìm, trong đầu cậu lóe lên câu nói của Đoàn Khanh Nhi ngày hôm đó.

"Điểm yếu lớn nhất của Phán Phán là Hường Vũ Phàm, điều cấm kỵ lớn nhất là Điều Nguyệt Thi. Cậu chỉ cần tận dụng hai điều này, muốn cướp được Lạc Phán Phán trong tay Hường Vũ Phàm không phải là điều quá khó."

Dù sao người đó cũng là điểm yếu của cô ấy, vậy thì việc này trở nên dễ dàng rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trong ánh nắng chói mắt, ngừng một lát, cậu rút điện thoại ra...

Điện thoại vẫn rung lên không ngừng như thúc giục Lạc Phán Phán nghe máy. Tuy nhiên, nhìn thấy tên người gọi hiện lên trên màn hình, cô lại do dự.

"Là Hàn Thần Dật?" Hường Vũ Phàm nghi ngại bước đến bên cạnh cô, định lấy điện thoại ra khỏi tay cô. Liếc nhìn màn hình điện thoại không ngừng lóe sáng, cậu giờ tay định vứt nó lên chiếc sofa thì cô giữ lại.

"Có lẽ là có việc gì đó quan trọng." Cô cắn môi, nói nhỏ, ánh mắt trong suốt thể hiện thái độ không chịu khuất phục.

Nhìn cô một lát, cậu miễn cưỡng bỏ tay ra.

Cầm điện thoại, Lạc Phán Phán bước về góc phòng mở máy nghe. "Xin chào, tôi là Lạc Phán Phán..."

"Gấu nhỏ yêu quý, tôi là Thần Dật." Trên bãi cỏ của nhà họ Hường, Hàn Thần Dật dựa vào một gốc cây to. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống khuôn mặt cậu, hai má lúm đồng tiền lấp lánh. "Lát nữa cậu kèm học cho Hường Vũ Phàm xong, chúng ta đến phố sách được không? Cô giáo chủ nhiệm cho chúng tôi bài tập ngoại khóa, tôi cần đến phố sách tìm một ít tài liệu."

Lạc Phán Phán nhìn Hường Vũ Phàm, giọng điệu có vẻ khó xử: "Hàn Thần Dật, xin lỗi, tôi không đi cùng cậu được. Kiến thức cơ bản môn hóa học của Hường Vũ Phàm không tốt, tôi nay có thể tôi sẽ về nhà muộn hơn".

Dường như sớm đoán trước được những gì cô nói, cậu chỉ điềm nhiên nhếch môi tỏ vẻ hơi lạnh lùng. "Phán Phán, lẽ nào cậu muốn mãi mãi như thế này sao?"

Cầm điện thoại chặt hơn, cô cắn môi, không nói gì. Người ở phía bên kia không hề ngạc nhiên, giọng nói trầm trầm tiếp tục vang lên: "Cậu đừng quên rằng, anh ấy đã có bạn gái rồi".

Anh ấy đã có bạn gái rồi..

Câu nói khiến cho Lạc Phán Phán cảm thấy đau đớn.

Cánh tay buông thõng xuống rồi bám lấy vạt áo, cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt trở nên u buồn. "Tôi biết, tôi ra đây."

"Ừ, tôi đợi cậu trước cửa nhà..."

Lạc Phán Phán không nghe thấy những câu tiếp theo nữa bởi cô không còn tâm trạng để lắng nghe. Cắt điện thoại, cô thở dài rồi thu dọn sách vở.

Thấy vẻ thất thường của cô, Hường Vũ Phàm cảm thấy vô cùng căng thẳng. "Phán Phán, cậu đi đâu đấy?"

Lạc Phán Phán không giải thích, thậm chí không nhìn cậu, chỉ thờ ơ nói: "Sắp năm giờ rồi, tôi phải về thôi. Nếu cậu không hiểu gì, có thể lên mạng hỏi cô giáo dạy hóa của cậu".

"Cậu đi với Hàn Thần Dật đúng không?" Hường Vũ Phàm lo lắng giữ lấy cánh tay cô. "Có phải là cậu đã đồng ý hẹn hò với cậu ta?"

Cô nhìn xuống, giấu đi tâm trạng thật sự của mình, nói nhỏ: "Hường Vũ Phàm, cậu can thiệp vào chuyện của tôi nhiều quá. Tôi làm bạn với ai là việc của tôi, cậu có tư cách gì để quản lý tôi?"

"Tôi không quan tâm! Dù sao thì tôi cũng không cho cậu đi với Hàn Thần Dật!" Cậu giống hệt như đứa trẻ sợ bị mất thứ đồ chơi yêu thích, cố gắng giữ tay cô chặt hơn, thậm chí không cần biết có làm cho cô bị đau hay không.

Lạc Phán Phán im lặng giây lát rồi quay đầu lại nhìn cậu. Gió thổi nhẹ nhàng làm rung tấm rèm cửa màu trắng tinh và mái tóc mềm mại của cô.

"Cậu đừng quên", cô nói, "là cậu đã có bạn gái".

Cậu đã có bạn gái... Những chữ đơn giản mà nặng như có ngàn vạn ngọn núi đè lên người Hường Vũ Phàm.

Cậu cứng đờ người, hai tay buông thõng về bất lực. Trong ánh nắng chiều, tay cô rời khỏi tay cậu...

Ánh mặt trời nhức mắt, những hạt bụi bay lơ lửng trong không khí. Cậu cúi đầu về phía trước, những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt trở nên mơ hồ.

Cô lặng im nhìn cậu, khẽ thở dài rồi cầm ba lô bỏ đi. Trong lúc quay người bước đi, rõ ràng có giọt nước mắt lăn trên gò má cô rồi nhanh chóng biến mất...

Bầu trời vẫn trong xanh, mây trắng mềm mại bay, gió se lạnh thổi.

Dưới bóng cây, Hàn Thần Dật im lặng nhìn lên cửa phòng Hường Vũ Phàm. Tim cậu thất lại, tâm trạng có vẻ rất căng thẳng.

Cuối cùng, cánh cửa gỗ cũng mở, một cô bé gầy nhỏ bước ra.

Cậu thờ phào nhẹ nhõm, khẽ nở một nụ cười, vội vàng bước tới đón cô. Tuy nhiên, nhìn thấy khuôn mặt cô hơi đỏ, cậu bất ngờ và lo lắng hỏi: "Cậu khóc à?"

Cô bé lắc đầu, ánh mắt nhìn xa xăm.

Hàn Thần Dật thờ dãi, nhẹ nhàng khoác vai cô, dịu dàng nói: "Chúng ta đi thôi!"

Cô bé không từ chối, ngoan ngoãn đi theo cậu. Trong ánh nắng chiều, bóng họ đổ dài trên con đường rải sỏi...

Sau cánh cửa sổ tầng hai, một bóng người đứng im lặng dõi theo hai người, ánh mắt như có lửa, thể hiện sự tức giận vô bờ.

Cậu đứng bất động ở đó. Cho đến khi bóng dáng hai người kia đã khuất từ lâu, mặt trời lặn ở phía tây, cậu mới hơi cử động, nét mặt đau khổ.

Một lát sau... Những ngón tay dài nắm chặt lại, bực bội đập mạnh vào cửa sổ trước mặt!

Lớp cửa kính yếu ớt vỡ ra, những miếng thủy tinh vỡ vụn. Từng giọt máu đỏ từ tay cậu nhỏ xuống song cửa sổ.

Cũng giống như trái tim cậu, đang rạn vỡ và chảy máu.

Thờ ơ đi cùng Hàn Thần Dật đến phố sách, ăn tối với cậu ta, Lạc Phán Phán về đến nhà thì trăng đã lên cao, trên trời lấp lánh những vì sao.

Cô đứng ngắm người ra một lát, chợt nhớ ra ngày mai có cuộc thi tiếng Anh, cần phải ôn lại từ mới, thì phát hiện ra mình đã quên quyển sách tiếng Anh ở nhà Hường Vũ Phàm. Đắn đo một hồi rồi cô quyết định cầm khóa bước ra khỏi cửa.

Khu Cảnh Lam Viên vào buổi tối đẹp lạ thường. Dưới ánh trăng mờ ảo, con đường với những viên sỏi tròn trông rất đáng yêu, ánh sáng từ chiếc đèn có hình hoa tỏa ra ấm áp. Tiếng nhạc nước du dương, hương hoa thơm ngát, chiếc xích đu màu trắng giống hệt như trong truyện cổ tích, có tiếng trẻ con nô đùa vọng lại.

Ngược lại với không gian sống động ở bên ngoài, nhà họ Hường đã tắt đèn, căn phòng tối om, ánh trăng chiếu qua tấm kính cửa sổ lạnh lẽo.

Lạc Phán Phán chau mày, đang nghĩ xem có phải là Hường Vũ Phàm đi vắng không thì nghe thấy có một âm thanh kỳ lạ phát ra từ bãi cỏ.

Quay lại nhìn, chỉ thấy trên bãi cỏ có một bóng đen, dưới ánh trăng mờ, có thể nhận ra đó là một người.

"Ai đấy?" Lạc Phán Phán bám chặt dây ba lô, cố gắng giữ bình tĩnh bước lại gần.

Đường nét của người đó dần dần trở nên rõ ràng. Dưới ánh đèn vàng, Lạc Phán Phán phát hiện ra đó chính là Hường Vũ Phàm! Cậu đang nằm thu người trên bãi cỏ, hai mắt nhắm chặt, miệng lẩm nhẩm gì đó, hai gò má đỏ ửng. Bên cạnh cậu là rất nhiều lon bia đã uống hết, thoạt nhìn phải đến hai mươi cái. Gió đêm nhẹ nhàng thổi, cô nghĩ thấy có mùi bia.

Người này uống bia, lại còn uống đến mức say xỉn!

Cô tròn mắt nhìn cậu rồi quyết định gọi điện cho bà Hường.

Điện thoại được kết nối, bà Hường nói bà đang đi công tác chưa về ngay được nên nhờ cô chăm sóc Hường Vũ Phàm.

"Nhưng, cô Hường..." Cô lo lắng gọi nhưng chỉ nghe thấy tiếng "tút, tut, tut" cho biết người ở đầu dây bên kia đã tắt máy.

Bây giờ phải làm thế nào? Lạc Phán Phán đau đầu nhìn người đang nằm trên thảm cỏ, say đến mức không biết gì nữa, than thở: "Đúng thật là... tự nhiên uống say làm gì! Lại gây thêm phiền phức cho người ta!"

Buồn bực nhìn cậu, Lạc Phán Phán tức giận không thể đá cậu ta lên hành tinh Pandora¹ cho khuất mắt. [*Pandora là hành tinh có thể sinh sống và con người đã định cư ở mặt trăng Pandora trong bộ phim Avatar.*]

Tuy nhiên, cô vẫn phải đau đầu vì không thể bỏ mặc cậu được. Phân vân một lát, cô lấy chìa khóa trên người cậu rồi mở cửa nhà, vừa lúi vừa kéo, cuối cùng cũng đưa được cậu nằm lên sofa trong phòng khách.

"Đáng chết! Bình thường cậu vẫn ăn sắt thép à? Sao mà nặng thế!"

Lạc Phán Phán thờ dốc, cho cậu nằm ngay ngắn, giúp cậu đắp chăn rồi đứng dậy chuẩn bị về thì đột nhiên bị giữ lại.

"Đừng đi... Phán Phán..."

Lạc Phán Phán ngạc nhiên, không phải là con người này đang giả vờ say đấy chứ?

Cô giật mình, tim như muốn rơi ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng tỏ vẻ giận dữ, quay người định mắng cho cậu một trận thì phát hiện ra cậu vẫn nằm ở đó mắt nhắm chặt hai má hồng như màu hoa đào, tóc hơi rối.

Hóa ra là nói mơ...

Lạc Phán Phán thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại, trong lòng tự nhiên có một cảm giác hụt hẫng như mất mát thứ gì đó.

Cầm lấy tay cậu, cô quỳ gối trước mặt cậu.

Khuôn mặt đang ngủ say, bình yên và thơ ngây như một thiên sứ, lông mày cậu rất dài và đẹp. Không biết từ lúc nào, trên môi cậu mất đi nụ cười vô tư, trong sáng, cậu hơi chau mày lại như đang lo lắng điều gì, ngay cả trong mơ cũng không thoát ra được.

"Rốt cuộc vì điều gì mà cậu lại trở nên như thế này? Con người vô lo vô nghĩ của cậu đâu mất rồi?" Cô thẫn thờ nhìn cậu, thầm than thở.

Có lẽ nghe thấy lời cô nói, khóe miệng cậu hơi động đậy như đang nói điều gì đó.

"Cậu đang nói gì? Cậu đang trả lời tôi à?"

Cô nhìn cậu giây lát rồi cúi người, ghé sát tai vào miệng cậu.

"Vừa rồi cậu nói nhỏ quá, tôi không nghe rõ, cậu nói một lần nữa được không?"

"... Phán Phán... Chuyện không như cậu nghĩ... Tôi chỉ coi Tiểu Thi như em gái... Phán Phán, người tôi thích là cậu..."

Tôi chỉ coi Tiểu Thi như em gái...

Phán Phán, người tôi thích là cậu...

Cậu ấy nói...

Phán Phán, người tôi thích là cậu?

Giống như bị điện giật, Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đẹp như thiên sứ của cậu, ngồi bệt xuống nền nhà. Cậu ấy nói...

Phán Phán, tôi thích cậu...

Mặt Lạc Phán Phán đỏ bừng lên. Cô không tin nổi, vội cấu vào bàn tay mình, rồi im lặng nhìn xuống nền nhà.

Trong lớp học, Lạc Phán Phán thẫn thờ nằm bò ra bàn. Đoàn Khanh Nhi ngồi bên cạnh, không nói được lời nào, cũng thẫn thờ hỏi: "Phán Phán, cậu ấy nói thế thật à?"

"Ừ", Lạc Phán Phán khẳng định.

"Điều Nguyệt Thi thì sao? Điều Nguyệt Thi là gì? Rõ ràng là coi người ta như em gái, vì sao hai người lại hẹn hò với nhau?"

Đoàn Khanh Nhi suy nghĩ, đặt ra các giả thiết nhưng đều thấy không hợp lý, cô lẳng thay cho bạn.

"Làm sao mình biết được, đừng hỏi mình! Mình nghĩ cả tối mà cũng không hiểu được, mình mệt đến chết mất!" Lạc Phán Phán buồn bã vò đầu, tựa cằm xuống bàn.

Trong lòng Đoàn Khanh Nhi cũng rối tung, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu buồn bực chau mày, có vẻ rất phiền muộn. "Trời ơi! Thế là mình trách nhầm hoàng tử Vũ Phạm rồi?... Trước đây mình còn nói lời quá đáng với cậu ấy... Còn kể cả điểm yếu của cậu với Hàn Thần Dật... Hoàng tử Vũ Phạm sẽ giận mình chết mất..."

Lạc Phán Phán ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn cô hỏi: "Điểm yếu? Cậu nói gì với Hàn Thần Dật thế?"

"Ừ... Mình nói Hoàng Vũ Phạm là điểm yếu của cậu, Điều Nguyệt Thi là điều cấm kỵ đối với cậu..." Đoàn Khanh Nhi nói nhỏ, trong lòng rất lo lắng.

Hóa ra là như vậy, chẳng trách hôm qua Hàn Thần Dật lại gọi điện nói như thế.

"Cậu là đồ ngốc!" Lạc Phán Phán tức giận nhìn bạn về trách móc, tự nhiên lại tùy tiện đi nói với người khác như thế.

"Mình không có ý mà!" Đoàn Khanh Nhi mím môi, sau đó không nén được tò mò hỏi: "Phán Phán, cậu định làm thế nào?"

Nhắc đến vấn đề này, Lạc Phán Phán nằm bò ra bàn, giả bộ như chết. "Mình cũng không biết, mình đang suy nghĩ xem có nên đi tìm Hường Vũ Phàm hỏi cho rõ ràng không. Nhưng mình lấy cớ gì mà đi hỏi người ta đây? Dù sao đó cũng chỉ là những lời cậu ấy nói mơ mà thôi! Nếu cậu ấy không thừa nhận thì không phải là mình sẽ mất mặt sao?"

"Cũng phải!" Đoàn Khanh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến: "Hay là cậu đi hỏi Hàn Thần Dật? Không phải cậu nói cậu ấy là em họ của Hường Vũ Phàm sao? Hai người lại sống cùng một khu, chắc chắn Hàn Thần Dật sẽ biết điều gì đó".

Lạc Phán Phán suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: "Được, tan học mình sẽ đi gặp Hàn Thần Dật hỏi cho rõ ràng". Nói đến đây, cô nhớ lại chuyện vừa rồi, tức giận tròn mắt nhìn Đoàn Khanh Nhi. "Còn chuyện điếm yếu của mình, về mình sẽ tính sổ với cậu!"

Đoàn Khanh Nhi mỉm cười lộ vẻ đáng thương, bắt gặp rụt cổ lại.

Hàn Thần Dật học ở trường cấp ba nổi tiếng nhất thành phố, học sinh trong trường đều là con nhà giàu, đi học bằng ô tô, mặc toàn hàng hiệu.

Kiến trúc của trường rất đẹp, cổng trường sơn màu xanh da trời, thiết bị cảm ứng tự động rất hiện đại; một bức tượng nữ thần Venus rất lớn sáng bừng dưới ánh nắng, xung quanh là đài phun nước; sân chạy điền kinh được thiết kế hoàn hảo, có vườn hoa và những thiết bị tiên tiến giống hệt một khu giải trí.

Lạc Phán Phán đứng đợi ở cổng trường. Cô mặc một bộ quần áo bình thường, không trang điểm, buộc tóc đơn giản. Những người đi qua đều trang điểm, ăn mặc theo một dạng thịnh hành. Họ nhìn cô với ánh mắt khác lạ khiến cho cô mất tự nhiên, đầu cúi xuống.

Hàn Thần Dật bước ra khỏi cổng trường và nhìn thấy cô đang ngượng ngịu, lo lắng đứng ở đó. Cậu ngạc nhiên rồi nở một nụ cười vui vẻ bước lại phía cô. "Gấu nhỏ yêu quý, tại sao cậu lại đến đây? Cậu đến để quản lý tôi sao? Không phải là nhớ tôi đây chứ?"

"Không, cậu đừng hiểu nhầm, tôi đến đây vì có việc muốn hỏi cậu." Lạc Phán Phán cắn

môi, lo lắng nhìn quanh. "Này... Ở đây nhiều người quá, hay là chúng ta đến đâu đó ngồi rồi nói chuyện?"

"Được, tôi biết gần đây có một quán đồ uống lạnh, hay là chúng ta đến đó?"

"Ừ."

Mười phút sau, hai người đã ngồi trong một quán nước đơn giản nhưng sạch sẽ.

Quán nước rất nhỏ, diện tích hơn năm mươi mét vuông, có tám bộ bàn ghế mọi người đã ngồi kín chỗ. Hai người phải đợi rất lâu mới tìm được chỗ ngồi.

Gọi đồ uống xong, Lạc Phán Phán không để mất thời gian, vào thẳng câu chuyện: "Cậu biết gì về chuyện của Hường Vũ Phàm và Diêu Nguyệt Thi?"

Hàn Thần Dật không ngờ cô lại hỏi thẳng thắn như thế ngạc nhiên mất hai giây rồi hỏi: "Vì sao cậu muốn biết chuyện của họ?"

Lạc Phán Phán cắn môi, im lặng một lát rồi ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt rất kiên định, nói: "Tôi thích Hường Vũ Phàm".

Nụ cười của cậu biến mất. Cậu im lặng nhìn cô rồi hỏi: "Có phải là cậu biết chuyện gì rồi không?"

"Tôi không biết gì cả, chỉ là trực giác mách bảo tôi là mọi người đang giấu tôi chuyện gì đó." Lạc Phán Phán không trốn tránh, nhìn thẳng vào mắt cậu hỏi: "Visao Hường Vũ Phàm đột nhiên hẹn hò với Diêu Nguyệt Thi? Rõ ràng có điều gì đó uẩn khúc. Tôi nghĩ là cậu biết".

"Vậy thì sao?" Cậu nheo mắt lại nhìn cô hỏi. "Cho dù tôi có biết sự thật, cậu lấy gì để tin tôi sẽ kể cho cậu nghe?"

"Hàn Thần Dật... Cậu..." Lạc Phán Phán tỏ ra vô cùng tức giận.

"Cậu không cần nói gì cả, tôi sẽ không kể cho cậu nghe chuyện gì hết." Cậu đứng dậy, đang quay người chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy giọng cô lạnh lùng như gió đông.

"Cậu không nói cho tôi cũng không sao, tôi sẽ trực tiếp đi hỏi cậu ấy. Nhưng tôi đến tìm cậu không chỉ vì việc này, tôi còn muốn nói với cậu..." Cô ngẩng mặt lên, điềm nhiên và lạnh lùng nhìn cậu nói tiếp: "Cho dù trước đây cậu tiếp cận tôi vì âm mưu cá nhân hay vì bất kỳ mục đích gì, từ sau đây bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa".

Cậu sững sờ, khi hiểu ra ý nghĩa câu nói của cô, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc. "Cậu nói thế là có ý gì?"

Cô không giải thích, đứng dậy bước ra khỏi quán nước, không thèm quay đầu nhìn lại.

Sau khi rời khỏi quán nước, không do dự, Lạc Phán Phán đến khu Cảnh Lam Viên tìm Hường Vũ Phàm.

Cửa mở ra, Hường Vũ Phàm ngạc nhiên nhìn người đứng trước cửa. "Là cậu?" Cậu hơi ngạc nhiên, cổ họng khô rát, giọng hơi khàn. "Sao cậu lại đến?"

"Tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Ánh chiều tà nhuộm hồng khuôn mặt trái xoan của cô, đôi mắt đẹp sáng bừng.

"Cậu muốn hỏi gì?"

Cô nhìn cậu một lát rồi hỏi nhỏ: "Cậu có thực sự thích Diêu Nguyệt Thi không?"

Cậu ngạc nhiên, rõ ràng là không ngờ cô lại hỏi như vậy. Cậu im lặng rất lâu, tránh ánh mắt của cô rồi trả lời: "Đây là chuyện của tôi và Diêu Nguyệt Thi".

"Không! Đây là chuyện của tôi!" Cô phản bác lời cậu, khẳng định chắc chắn. "Cậu không thích Diêu Nguyệt Thi, đúng không? Trong lòng cậu, Diêu Nguyệt Thi chỉ là em gái! Tình cảm giữa hai người là tình anh em chứ không phải tình yêu!"

"Ai nói cho cậu điều đó?" Hường Vũ Phàm ngạc nhiên, không hiểu vì sao cô biết được chuyện này.

"Không ai nói cả, là tôi tự phát hiện ra, nhưng cậu không thừa nhận thì cũng không sao. Hôm nay đến đây, tôi muốn hỏi cậu một câu: Cậu có thực sự muốn yêu Diêu Nguyệt Thi không?" Lạc Phán Phán dường như muốn ép cậu phải nói, không giống với con người luôn bị mê hoặc vì tình cảm của cô trước đây.

"Phán Phán, tôi..." Mắt cậu như phủ một lớp mây mù, chưa nói ra được đã bị cô ngắt lời.

"Cậu không nói? Không sao! Nếu cậu không trả lời có nghĩa là cậu thực sự thích Diêu Nguyệt Thi. Tôi, Lạc Phán Phán, không thể là người thứ ba, sau này không gặp cậu nữa, tôi hy vọng từ giờ cậu sẽ không đến tìm tôi. Về việc gia sư cho cậu, mong cậu tìm một người khác!" Nói xong, cô không do dự quay người bỏ đi, thái độ rất quả quyết.

Cô ấy nói...

Mãi mãi không gặp lại?

Lòng cậu như đóng băng, máu như ngừng chảy. Cậu thấy rõ mình đang sợ hãi, trong lòng rối loạn và đau đớn, dường như có một bàn tay nào đó đang bóp chặt trái tim cậu.

Cậu muốn khóc nhưng không khóc được, trong lòng thấy hụt hẫng vô cùng.

"Phán Phán, đừng đi." Giống như một phản ứng vô điều kiện, cậu nắm chặt tay cô.

Cô vẫn đứng ở đó, không quay đầu lại, cũng không giằng tay ra khỏi tay cậu, chỉ hỏi nhỏ: "Cậu muốn gì?"

"Phán Phán, tôi... Tôi chỉ coi Tiểu Thi là em gái. Về việc tôi hẹn hò với cô ấy, tôi rất khổ tâm. Cậu tin tôi đi, đợi cô ấy về tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ấy." Rốt cuộc, những tâm sự tận đáy lòng cũng được nói ra.

Lạc Phán Phán im lặng giây lát rồi quay đầu nhìn cậu hỏi: "Cậu khẳng định?"

"Tôi khẳng định!" Hường Vũ Phàm rút điện thoại trong túi ra, đặt vào tay Lạc Phán Phán, trịnh trọng nói: "Cậu cầm lấy, nếu Tiểu Thi gọi điện, cậu hãy nói với cô ấy, tôi luôn coi cô ấy là em gái, người tôi thích là Lạc Phán Phán, mãi mãi là như vậy!"

Sau đó cậu giơ tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa chỉ lên trời, tuyên bố: "Tôi xin thề những lời tôi nói là sự thật. Người tôi thích chỉ có Lạc Phán Phán..."

Thấy hành động trẻ con của cậu, Lạc Phán Phán thấy buồn cười, trong lòng trào dâng lên cảm giác vô cùng hạnh phúc. Cô đưa tay lên chặn miệng cậu, không cho cậu nói tiếp rồi đặt điện thoại vào tay cậu, giả bộ như không thêm đề ý: "Được rồi! Được rồi! Tôi tin cậu! Cậu cầm lấy điện thoại đi, nếu không cô Hường không tìm được cậu thì làm thế nào?"

Hường Vũ Phàm biết lần này cô thực sự tin cậu. Cậu thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy điện thoại từ tay cô, bất ngờ kéo cô vào lòng.

"Cậu làm gì thế?" Lạc Phán Phán bị hành động đột ngột của cậu làm cho giật mình, sợ hãi, muốn đẩy cậu ra.

Hường Vũ Phàm ôm chặt lấy cô, tựa cằm lên vai cô, hai mắt nhắm lại, dịu dàng nói: "Phán Phán, mình sẽ làm cho cậu hạnh phúc".

Lạc Phán Phán không đẩy cậu ra nữa, ngoan ngoãn dựa vào cậu, yên lặng lắng nghe và mỉm cười hạnh phúc...

Cạch...

Có tiếng vật gì rơi xuống đất, hai người ngạc nhiên vội vàng quay đầu lại. Dưới bậc thềm, trên con đường rải sỏi được ánh dương nhuộm hồng, một cô bé đang đứng ở đó, sắc mặt tái xanh.

Rõ ràng cô bé vừa xuống máy bay là về đây ngay, hành lý vẫn đặt bên cạnh. Chiếc túi đựng hành lý kẻ ca rô đen trắng rơi xuống đất, đồ đạc rơi cả ra ngoài.

Gió lạnh thổi rơi những giọt nước mắt của cô bé và làm cả ba người lúng túng.

"Tiểu Thi..."

Hương Vũ Phàm tiến lên một bước, cô bé như nhìn thấy một con thú dữ, bắt giấclùi lại một bước. Tiếng nức nờ không ngăn lại được, cô bé ôm mặt chạy đi.

Lạc Phán Phán kinh ngạc, vội vàng đẩy người Hương Vũ Phàm. "Cậu mau đuổitheo đi! Đừng để xảy ra chuyện gì với cô ấy!" Cậu do dự nhìn cô rồi vội vàng đuổitheo.

Nửa tiếng sau, Hương Vũ Phàm cúi đầu, chán nản trở về.

Lạc Phán Phán đứng chờ trước cửa nhà lo lắng, vội vàng chạy ra đón hỏi dồn dập:"Thế nào rồi? Thế nào rồi? Cậu đã đưa Diêu Nguyệt Thi về nhà chưa?".

"Cô ấy không chịu đi cùng mình."

"Vậy phải làm thế nào? Cô bé đang ở đâu? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cậu đừng lo lắng, mình đã gọi chú Diêu đến đưa cô ấy về nhà rồi."

"Tốt rồi." Lạc Phán Phán thờ phào, chợt nghĩ ra điều gì, cô hỏi: "Vì sao cậu không vui? Lẽ nào cậu không bỏ được cô ấy?".

"Không phải, mình chỉ thấy có lỗi với cô chú Diêu." Hương Vũ Phàm cúi đầu, giọngcó vẻ áy náy. "Trước đây hai nhà là hàng xóm, họ đã chăm sóc mình rất nhiều."

Lạc Phán Phán thờ dài, ôm lấy cậu. "Vũ Phàm, điều này không thể trách cậu, cậukhông nên tự trách mình, trong tình yêu không thể tùy tiện, gượng ép được."

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: MM bãi công

Mấy ngày tiếp theo trôi qua không yên ả, tâm trạng của Diêu Nguyệt Thi không ổn định, thỉnh thoảng lại đòi tuyệt thực. Hương Vũ Phàm và Lạc Phán Phán rất lo lắng nhưng không giúp được gì.

Hương Vũ Phàm vừa đi học, vừa quan tâm đến tình hình của cô bé, còn phải dànhthời gian để làm tác phẩm tham gia cuộc thi nhiếp ảnh, chưa đến hai tuần mà cậu gầy đi trông thấy, râu cũng không buồn cạo.

Lạc Phán Phán thấy vậy rất đau lòng, thỉnh thoảng lại đem canh, mua đồ ăn tẩm bổ ở siêu thị tới cho cậu.

Hơn mười ngày như vậy trôi qua, cuối cùng cũng có một tin vui.

Hôm đó về lớp học, Đoàn Khanh Nhi vui mừng thông báo với cô: "Phán Phán,Phán Phán, cậu biết không? Tác phẩm của Vũ Phàm đã được chọn vào vòng bán kết cuộc thi nhiếp ảnh dành cho thanh thiếu niên toàn quốc lần thứ mười hai rồi!".

Mắt Lạc Phán Phán sáng lên, cô vội vàng hỏi: "Thật không? Cậu chắc chứkhông?".

"Đương nhiên! Mình rất quan tâm đến hoàng tử Vũ Phàm!" Đoàn Khanh Nhi ghéech cằm, đắc ý nói, hoàn toàn quên mất một tháng trước đây cô ấy đã đối xửvới người ta như thế nào...

Lạc Phán Phán rất vui mừng, hôn má bạn, reo lên: "Thế thì tốt quá! Khanh Nhi, cảm ơn cậu!". Gần đây Hương Vũ Phàm luôn buồn bã, cô đang khổ sở nghĩ cách để giúp cậu vui hơn. Bây giờ tốt rồi, cô có thể nhân cơ hội này hẹn cậu đến khugiải trí chơi, tặng cho cậu một niềm vui bất ngờ!

"Này, này, này!!! Nước bọt của cậu!!!!" Đoàn Khanh Nhi đẩy cô ra, lau mặt mình,trong đấy mất lộ rõ tâm trạng vui vẻ.

Thời gian này, Hương Vũ Phàm luôn buồn bã khiến Lạc Phán Phán rất lo lắng. Cô không nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt Lạc Phán Phán. Bây giờ thấy bạn mình mừng vui như thế, cô không thể không mừng cho bạn.

Tối hôm đó, Lạc Phán Phán giả vờ như không biết chuyện gì, như mọi ngày, côcầm cặp lồng đến gặp Hương Vũ Phàm. Chưa bước vào cửa, cô đã gọi to: "Hương Vũ Phàm, hôm nay mẹ mình nấu canh đu đủ với mộc nhĩ trắng, cậu mau ăn đi cho nóng".

"Hằng ngày cậu đem canh ả nhà đi, không sợ cô Lạc nghi ngờ quan hệ của chúng ta sao?" Hương Vũ Phàm cầm máy ảnh từ phòng học bước ra, nhìn

thấy cô, cặp lông mày đang chau lại giãn dần ra. Gần đây, cậu luôn thấy buồn vì chuyện của Diêu Nguyệt Thi, chỉ lúc nhìn thấy Lạc Phán Phán, cậu mới cười nhiều hơn.

"Sợ gì, chúng ta đâu có làm gì sai." Cô vừa nói vừa bước vào phòng ăn. "Tình hình của Diêu Nguyệt Thi đã tốt hơn nhiều chưa?"

Hương Vũ Phàm không nén được tiếng thở dài.

"Cô Diêu nói cô ấy vẫn không chịu ăn cơm."

"Cô Hương vẫn chưa về à?"

"Mẹ mình nói tháng sau mới về, bà bận công việc nên quên mất con trai rồi." Hương Vũ Phàm nói, giọng không hài lòng.

"Có vẻ như cậu phải ăn bánh mỳ thêm vài ngày nữa rồi." Lạc Phán Phán lấy trong tủ tiêu độc ra một cái bát sứ rồi đổ canh trong cặp lông vào đó. "Nào, mau ăn đi! Canh này rất ngon, lại bổ dưỡng. Cậu phải ăn hết, nếu gầy hơn thì cậu sẽ thành xác ướp mất."

"Lạc Phán Phán, mình phát hiện ra cậu càng ngày càng giống một người vợ, một người mẹ đảm đang rồi." Hương Vũ Phàm cười vui vẻ nhận chiếc bát từ tay cô, cúi đầu ăn.

Nhìn cậu một lát, trong lòng thấy rất vui, Lạc Phán Phán cố ý nói với giọng bình thản: "Vũ Phàm, lát nữa chúng ta đi chơi, được không? Khanh Nhi nói ở đường Tây có một hàng kem mới, kem ốc quế ở đó rất ngon". Cô chưa nói cho cậu biết, cô đã dùng hết tiền tiết kiệm của tháng này mua cho cậu bộ ảnh của một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, số lượng bộ ảnh này có hạn. Cô định sau khi ra ngoài mới tặng cho cậu, nhận được quà chắc chắn cậu sẽ rất vui.

"Được." Hương Vũ Phàm âu yếm nhìn cô. Gần đây cậu có nhiều việc phải lo lắng nên không có thời gian dành cho cô. Cô không những không tức giận với cậu mà ngày ngày còn mang canh cho cậu, nghĩ cho cậu, cậu thực sự rất cảm động.

"Tốt rồi! Chúng ta..." Lạc Phán Phán chưa nói hết câu thì điện thoại trong phòng khách vang lên.

"Đề mình nghe." Thấy cậu định đứng dậy, Lạc Phán Phán ngăn lại, chạy ra phòng khách, nhắc điện thoại. "Xin chào, đây là nhà họ Hương, xin hỏi cần gặp ai ạ?"

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì, sắc mặt cô trở nên xanh tái, tay run run cầm ống nghe. Cô chỉ nói vài câu gì đó về rất lo lắng rồi cố gắng bình tĩnh nói: "... Vâng, cháu sẽ chuyển lời cho cậu ấy, chào chú".

Đặt ống nghe xuống, cô sững sờ mất hai giây rồi quay người lo lắng nhìn Hương Vũ Phàm. Cảm thấy tâm trạng cô không tốt, cậu vội vàng đặt bát canh xuống hỏi: "Có chuyện gì vậy? Sao sắc mặt cậu xấu thế?"

"... Diêu Nguyệt Thi bị ngắt, đang ở viện Ké Nhân..." Lạc Phán Phán nói nhỏ.

"Sao lại như vậy?" Hương Vũ Phàm cúi đầu than thở rồi vội vàng ngẩng đầu, cầm lấy ví tiền và chìa khóa chạy ra ngoài. "Phán Phán, mình phải đến đó, cậu về nhà đi nhé. Khi nào về mình sẽ liên lạc với cậu!"

"Ừ, mình hiểu, cậu mau đi đi!" Lạc Phán Phán gật đầu.

Bóng cậu mau chóng biến mất sau cánh cửa. Lạc Phán Phán vô cùng lo lắng. Hy vọng là Diêu Nguyệt Thi không sao, mong ông trời phù hộ!

Hương Vũ Phàm vội vàng đến bệnh viện, mồ hôi lấm tấm trên trán, cậu thở dốc, chạy vào phòng bệnh thì bị bà Diêu đứng chặn ở cửa.

"Tiểu Phàm, xin lỗi cháu, Tiểu Thi nói bây giờ không muốn gặp cháu." Cô Diêu áy náy nhìn cậu. "Con bé vừa mới tỉnh, tâm trạng không ổn định. Hay là cháu về trước đi, hai ngày nữa đến thăm nó vậy."

"Em ấy không muốn gặp cháu ạ?" Hương Vũ Phàm ngạc nhiên, cúi đầu xuống, chợt nhớ ra điều gì, vội vàng ngẩng đầu hỏi: "Cô Diêu, tình hình của Tiểu Thi thế nào?"

"Nó tuyệt thực mấy ngày nay, bác sĩ nói do bị thiếu chất và thiếu nước nên mới bịn rịn, truyền một lát là tỉnh lại. Bây giờ ngoài tinh thần nó không ổn định, mọi thứ cũng tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt." Hương Vũ Phàm cảm thấy nhẹ nhõm. "Cháu ngồi ngoài chờ một lát rồi cô cho cháu vào thăm Tiểu Thi nhé!"

Bà Diêu nhìn cậu giây lát rồi thở dài, đẩy cửa bước vào phòng bệnh.

Trong phòng, Diêu Nguyệt Thi, mặc quần áo của bệnh nhân, đang ngồi dựa vào gối. Tay trái đang truyền nước, tay phải giờ xem một cuốn ảnh tự làm rất đẹp. Những bức ảnh được chụp rất công phu, nhân vật chính trong ảnh đều là một người.

Mỗi bức ảnh đều có hình cô, khung cảnh trong ảnh cô nhớ rất rõ ràng, nhưng giờ đây nhớ những điều đó đâu có ích gì? Người giúp cô chụp những bức ảnh đẹp để ấy không còn để ý đến cô nữa. Diêu Nguyệt Thi tự cười mình, ánh mắt như có lửa.

Bà Diêu không nói gì, thờ dài, ngồi xuống giường cạnh con gái. "Tiểu Thi, Vũ Phàm đến rồi."

Diêu Nguyệt Thi im lặng một lát rồi chậm rãi gật đầu nói: "Con biết, con nghe thấy hai người nói chuyện".

"Hai tuần không gặp, cậu bé gầy đi rất nhiều, mẹ suýt nữa không nhận ra. Mẹ bảo cậu ấy về nhưng cậu ấy không đồng ý."

Lần này, Diêu Nguyệt Thi im lặng rất lâu mới nói, nhỏ tới mức gần như không nghe rõ: "Thế thì để cho anh ấy ngồi! Một rồi anh ấy cũng phải về thôi".

Nửa đêm, Diêu Nguyệt Thi tỉnh giấc bởi tiếng ho của ai đó. Người ho ở ngoài cửa, dường như đang cố gắng kìm nén nên tiếng ho bị ngắt quãng và trầm trầm.

Diêu Nguyệt Thi ngồi dậy, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Khẽ mở cửa, dưới bóng đèn ngoài hành lang, cô nhìn thấy có một cậu thiếu niên ngồi trên chiếc ghế dài nửa mét. Mặc dù tháng Mười một chưa được coi là lạnh nhưng không khí ban đêm đủ khiến người ta run người. Cậu chỉ mặc một chiếc áo cộc tay mỏng nên không chịu được lạnh. Cậu ôm đầu gối ngồi trên ghế thu người lại cho ấm hơn. Thình thoảng cậu lại ho, đưa tay lên giữ miệng, dường như sợ tiếng ho có thể làm người khác tỉnh giấc. Con người cao gần một mét tám không ngừng run rẩy vì ho. Tâm lưng vốn dĩ rất rộng và mạnh mẽ giờ trở nên yếu ớt.

Diêu Nguyệt Thi im lặng nhìn cậu rất lâu, khóe mắt đỏ hoe. Bịt lấy miệng, cô nén tiếng nức nở rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bước về phòng, ôm lấy tập ảnh, trong ánh mắt của cô có điều gì đó kỳ lạ.

Cô nói khẽ như nhủ nhủ với cậu: "Anh Vũ Phàm, anh cố gắng chịu đựng, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, chúng ta sẽ không còn đau khổ nữa...".

Đèn phòng bệnh không bật, tiếng nói nhỏ trong đêm lạnh nghe vô cùng mơ hồ, giống như được vọng đến từ một nơi nào đó rất xa...

Hương Vũ Phàm bị ốm.

Cậu vẫn không chịu về, tan học là chạy đến bệnh viện, rồi lại ngồi suốt đêm ở đó. Do không ngủ và không ăn uống được nên chưa đến hai ngày cậu đã bị sốt. Bỏ mẹ Diêu Nguyệt Thi và Lạc Phán Phán khuyên nhủ thế nào cũng không được, mãi đến khi Lạc Phán Phán dọa sẽ tuyệt giao với cậu, cậu mới ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi.

Hương Vũ Phàm từ nhỏ luôn được chăm sóc, không biết sắc thuốc. Bà Hương đi công tác vẫn chưa về nên hằng ngày, sau khi tan học, Lạc Phán Phán đành phải đến nhà chăm sóc cậu.

"Uống thuốc thôi." Hôm đó, như những ngày khác, Lạc Phán Phán bưng bát thuốc nóng bốc hơi nghi ngút vào phòng ngủ của cậu.

Hương Vũ Phàm chau mày nhìn bát thuốc, khuôn mặt đẹp nhăn nhó. "Thuốc đắng lắm, mình không muốn uống."

"Không uống cũng phải uống, ai bảo cậu bị nhiễm phong hàn, nhất thiết phải uống mới khỏi!"

"Hay là cậu bón cho mình?" Hương Vũ Phàm nháy mắt với cô. "Cậu bón cho mình có lẽ thuốc sẽ đỡ đắng."

"Đừng mơ!" Lạc Phán Phán, tay trái chống nạnh, tay phải gõ vào trán cậu. "Mau uống thuốc, nhân lúc tinh thần của cậu tốt, mình sẽ giúp cậu ôn bài! Cậu xin nghỉ học mấy ngày, nếu không ôn bài sẽ bị hỏng kiến thức!"

"Ngoài thuốc ra chỉ có học bài, thật là nhàm chán! Cậu không nói được chuyện gì khác sao?" Hương Vũ Phàm mím môi, rồi háo hức đề nghị cô: "Hay là mình nói chuyện bao giờ cậu đồng ý là bạn gái của mình?"

Lạc Phán Phán lườm cậu, vênh cằm lên nói: "Đội bao giờ thành tích các môn của cậu đều được trên 80 điểm thi hãy nói đến chuyện hẹn hò với mình!"

"80 điểm? Làm sao thể được!" Hương Vũ Phàm than thở rồi bực bội phản đối: "Bạn của mình không đẹp trai bằng mình, thành tích học tập cũng không bằng mình, vậy mà có hẳn ba cô bạn gái. Mình không cần có ba cô, chỉ cần có mỗi cậu, cậu còn làm khó mình sao?"

"Vậy thì cậu đi tìm cô gái khác mà hẹn hò! Không phải là cậu rất đẹp trai, rất có tài, có sức hút với con gái sao? Tôi nhớ trước đây cậu còn nói, những người theo đuổi cậu dài từ đầu sông Trường Giang đến cuối sông Trường Giang mà!"

"Đừng... "Bạn gái đại nhân" tương lai... Mình biết mình sai rồi..." Hương Vũ Phàm rụt cổ lại, cười nói: "Đội bao giờ mình khỏi ốm, mình sẽ đưa cậu đi công viên nước chơi nhé!"

Lạc Phán Phán "hừ" hai tiếng, đưa bát thuốc đến trước mặt cậu ra lệnh: "Mau uống đi!"

"Vâng, thưa "bạn gái đại nhân" tương lai..." Hương Vũ Phàm nhăn nhó đồng ý, cầm lấy bát thuốc, bịt mũi rồi uống về khổ sở.

Nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của cậu, Lạc Phán Phán cười đắc ý.

Con người này trước đây làm cho cô đau khổ, giờ đến lượt cô hành hạ cậu rồi! Nếu không sau này trở thành bạn gái của cậu, liệu cậu có bắt nạt cô giống như bắt nạt một con thỏ trắng?

Đang nghĩ thế thì chuông của nhà họ Hường reo lên.

"Mình xuống nhà mở cửa, cậu ngoan ngoãn uống hết thuốc đấy! Nếu mình mà phát hiện ra cậu đổ thuốc đi, lúc mình quay lại, cậu biết tay mình!" Lạc Phán Phán dặn dò cậu rồi mới xuống nhà mở cửa.

Cửa mở ra, một cô gái với khuôn mặt tròn trĩnh, đáng yêu ôm bó hoa lao vào. Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn, lạc cả giọng, "Khanh Nhi? Sao cậu biết mình ở đây?"

"Những việc liên quan đến hoàng tử Vũ Phàm mình đều biết!" Đoàn Khanh Nhi dẩu miệng nói với cô rồi nhảy chân sáo bước vào nhà.

Lạc Phán Phán đóng cửa, vừa đi theo sau vừa hỏi: "Cậu đến đây làm gì?".

Đoàn Khanh Nhi giơ bó hoa trong tay, cười nói: "Tất nhiên là đến thăm hoàng tử Vũ Phàm thân yêu rồi!".

Lạc Phán Phán lườm bạn, không vui nói: "Cứ mở miệng ra là hoàng tử Vũ Phàm, lẽ nào cậu không thấy buồn cười sao?".

"Không phải là cậu đang ghen đấy chứ? Cậu yên tâm, mình không có ý gì với anh Vũ Phàm nhà cậu! Mình không phải là Diêu Nguyệt Thi, mình rất lý trí!" Nói xong, cô dừng bước, tò mò hỏi: "Diêu Nguyệt Thi bây giờ vẫn tuyệt thực à?".

Nhắc đến cô bé cố chấp đó, nụ cười trên khuôn mặt Lạc Phán Phán biến mất. Cô thở dài, gật đầu: "Ừ, nghe nói mấy ngày nay đều phải dùng thuốc trợ lực".

"Như vậy không được! Phán Phán, hay là cậu đi gặp cô bé ấy nói chuyện! Nếu không cô bé ấy cứ ngốc nghếch thế, Vũ Phàm nhà cậu sẽ bị giày vò, khổ sở đến mức tiêu diệt mất."

Lạc Phán Phán suy nghĩ rồi thấy lời khuyên của bạn rất hợp lý nên gật đầu đồng tình: "Được, ngày mai tan học mình sẽ đi gặp cô bé đó".

"Tốt, không nhắc tới chuyện Diêu Nguyệt Thi nữa, nghĩ đến đã thấy mất vui! Đi thôi, đưa mình đi gặp hoàng tử Vũ Phàm. Trước đây mình đối xử với cậu ấy không tốt nên mình muốn tới để xin lỗi!"

"Được, cầu thang phía bên này."

Buổi chiều hôm sau, tiết trời rất đẹp. Chuông tan học vừa vang lên, Lạc Phán Phán vội vàng bắt xe đến bệnh viện thăm Diêu Nguyệt Thi. Sau khi hỏi thăm số phòng ở quầy lễ tân, một người hay lạc đường như Lạc Phán Phán phải vất vả vòng đi vòng lại mới tới nơi, nhưng cô bị chặn lại ở cửa phòng.

Đó là một phụ nữ trung niên mặc chiếc áo khoác ngoài màu trắng, bên trong là một chiếc váy liền thân bằng lụa, nhìn chất liệu, một người không sánh hàng hiệu như Lạc Phán Phán cũng biết giá của bộ quần áo đó không nhỏ. Lông mày lá liễu, mắt to, khuôn mặt trái xoan thanh tú, nước da trắng ngần. Đó quả là một người phụ nữ rất đẹp, đặc biệt là cặp mắt to, giống hệt mắt Diêu Nguyệt Thi nên Lạc Phán Phán có thể dễ dàng đoán được bà là ai.

Lúc này, đôi mắt đẹp đó có vẻ vô cùng mệt mỏi, tuy nhiên, dáng vẻ của bà vẫn rất cao quý và đài các.

Lạc Phán Phán thấy rõ trong đôi mắt bà có sự kinh ngạc và áy náy, rõ ràng bà đã biết chuyện của ba người.

"Cháu Lạc, xin lỗi cháu, bây giờ cháu không vào được." Người phụ nữ xin lỗi cô. "Tâm trạng của Tiểu Thi không ổn định, e rằng không thể gặp cháu."

Lạc Phán Phán lo lắng, ôm giỏ hoa quả xin bà: "Thưa cô, cháu chỉ vào thăm và nói với Nguyệt Thi vài câu, cháu sẽ không làm ảnh hưởng đến tinh thần của em ấy, cô để cháu vào được không?".

Bà Diêu tỏ vẻ khó xử: "Nhưng...".

"Mẹ, để chị ấy vào!" Trong phòng vọng ra giọng nói yếu ớt.

Lạc Phán Phán mở to mắt, nhìn bà thỉnh cầu. Bà Diêu do dự giây lát rồi mở cửa phòng. "... Cháu Diêu, cháu vào đi! Cô đợi ở ngoài, nếu có chuyện gì cháu gọi cô nhé."

"Vâng, cháu cảm ơn cô." Lạc Phán Phán sợ bà đổi ý, vội vàng cúi đầu nói rồi bước vội vào phòng.

Cách bài trí phòng bệnh xa hoa ngoài sức tưởng tượng của Lạc Phán Phán. Trong phòng có phòng vệ sinh rộng rãi, ti vi, tủ lạnh, máy tính, sofa, giường trải đệm cao cấp. Nếu đầu giường không treo những thiết bị y tế thì có thể tưởng nhầm đây là một phòng sang trọng trong khách sạn năm sao.

Cửa sổ phòng mở, rèm cửa màu xanh lam rung nhẹ trong gió, không khí thoang thoảng mùi thuốc sát trùng.

Diêu Nguyệt Thi đang nằm nghỉ trong phòng, thấy cô vào bèn kéo chăn ngồi dậy.

Lạc Phán Phán đặt giỏ hoa quả lên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường.

Diêu Nguyệt Thi gầy hơn tháng trước rất nhiều, sắc mặt xanh tái không làm cho cô bé bớt phần xinh đẹp, ở cô toát lên vẻ mềm yếu đến tội nghiệp.

Hai người yên lặng nhìn nhau giây lát, Lạc Phán Phán mở lời trước: "Em vẫn không chịu ăn sao?"

Điều Nguyệt Thi hồ hững hờ trả lời: "Nếu anh Vũ Phàm không quay lại với tôi thì tôi sẽ không ăn".

"Sao em lại phải khổ thế? Dưa chín ép sẽ không ngọt."

"Chị không cần nói ra về tử tế đằng hoàng như vậy. Tôi biết chị muốn nói gì. Thật sự là nếu hôm nay chị không đến gặp tôi, vài ngày nữa tôi cũng đi tìm chị."

"Em cần gặp chị? Em có điều gì muốn nói với chị?"

"Chị đừng giả vờ nữa, chị biết rõ ràng là tôi muốn gì. Điều chị muốn nói với tôi hôm nay cũng chính là điều tôi muốn nói với chị. Lạc Phán Phán, chị hãy rời xa anh Vũ Phàm!"

"Cho dù em biết rõ là người cậu ấy thích không phải là em, em vẫn muốn như vậy sao?"

"Không! Anh Vũ Phàm thích tôi!" Điều Nguyệt Thi nói to có vẻ tức giận. "Chỉ cần không có chị thì anh Vũ Phàm sẽ yêu tôi."

"Điều Nguyệt Thi, em cố chấp quá! Em làm như thế thì Vũ Phàm sẽ càng khổ sở hơn thôi."

"Chị nhầm rồi! Người làm cho anh Vũ Phàm khổ sở không phải là tôi mà là chị! Lạc Phán Phán, trước khi chị xuất hiện, trong lòng anh Vũ Phàm chỉ có tôi, chúng tôi đã rất vui vẻ. Sự xuất hiện của chị đã làm đảo lộn tất cả! Người nên lùi bước là chị!"

Sự cố chấp quá đáng của Điều Nguyệt Thi khiến cho Lạc Phán Phán chau mày, lời lẽ trở nên sắc nhọn hơn: "Điều Nguyệt Thi, em thật là u mê không chịu tỉnh ngộ! Vũ Phàm luôn coi em là em gái, về điều này, chị nghĩ em là người biết rõ hơn ai hết. Còn nữa, chị có thể khẳng định với em, chị sẽ không rời xa Hường Vũ Phàm!"

"Không rời xa?" Điều Nguyệt Thi nhướn mày, cười một cách kỳ lạ, "Chị khẳng định?"

Lạc Phán Phán nhìn nụ cười của cô bé, thấy hơi run nhưng nét mặt vẫn kiên định như trước. "Chị khẳng định!"

"Vậy sao? Vậy thì chị đừng có hối hận!"

Lạc Phán Phán hồ nghi nhìn cô bé, nụ cười kỳ lạ khiến cho cô cảm thấy bất an, cô cố gắng dồn nén sự lo lắng xuống tận đáy lòng rồi hỏi: "Em nói thế là có ý gì?"

"Tác phẩm của anh Vũ Phàm được vào vòng bán kết cuộc thi nhiếp ảnh, chị biết chuyện đó chứ?"

"Thế thì sao?"

"Có lẽ chị cũng biết, người mẫu trong các tác phẩm của anh Vũ Phàm là tôi?" Điều Nguyệt Thi đắc ý vênh mặt lên, nói với vẻ kiêu ngạo. "Tác phẩm lần này không phải là ngoại lệ. Nếu bây giờ tôi đi tố cáo anh ấy vi phạm bản quyền, anh ấy sẽ không có quyền tham gia cuộc thi, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự nghiệp nhiếp ảnh của anh ấy sau này."

"Điều Nguyệt Thi, em làm vậy thật quá đáng!"

Điều Nguyệt Thi cười đắc thắng, tiếp tục nói: "Nếu chị hiểu anh Vũ Phàm, chị cũng biết nhiếp ảnh cũng quan trọng như sinh mạng của anh ấy. Tôi nghĩ, chị sẽ không muốn con đường sự nghiệp sáng lạn của anh ấy có một vết đen, đúng không?"

Lạc Phán Phán hiểu ra mọi chuyện. Cô nhắm mắt lại, cố gắng không nổi giận, cắn răng nói: "Em muốn lợi dụng điều này để uy hiếp chị rời xa Hường Vũ Phàm?"

"Không sai, chị cũng không đến nỗi ngốc!" Điều Nguyệt Thi cười vui vẻ, tiện tay cầm tập ảnh trên giường, vuốt ve nó. "Mặc dù cách uy hiếp người này hơi thô bỉ, nhưng chỉ cần được ở bên anh Vũ Phàm, tôi không quan tâm đến điều đó."

"Điều Nguyệt Thi, em điên rồi! Nếu Vũ Phàm biết được, chắc chắn sẽ không tha thứ cho em!"

"Không sao, chỉ cần chị không nói, tôi không nói, sao anh ấy có thể biết được?"

"Em!"

"Thế nào? Chị có chấp nhận không? Đừng bảo tôi không nhắc nhở. Sự lựa chọn của chị sẽ quyết định tiền đồ của anh Vũ Phàm. Tôi nghĩ chị sẽ không vì tình cảm riêng mà phá vỡ mơ ước của anh ấy?"

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đó, Lạc Phán Phán bỗng run rẩy.

Cô bé này chỉ mới mười lăm tuổi thật sao? Ít tuổi thế sao có thể nghĩ ra cách ác độc như vậy để uy hiếp người khác? Đầu tiên là Hường Vũ Phàm rồi đến cô. Lẽ nào cô bé này có thể bất chấp mọi thủ đoạn để có được thứ mình muốn?

Đợi hồi lâu, Diêu Nguyệt Thi bắt đầu sốt ruột. "Này! Rốt cuộc chị có chấp nhận không? Nếu chị không chấp nhận, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện cho ban giám khảo cuộc thi nhiếp ảnh."

Lạc Phán Phán hít một hơi thật sâu, kìm nén những tình cảm phức tạp trong lòng, cố gắng không khóc, cứng rắn nói: "Được! Chị chấp nhận!"

"Tốt! Tôi thích người khẳng khái như vậy!" Diêu Nguyệt Thi cười, hai gò má xanh tái hồng

lên vì vui mừng, ánh mắt lấy lại được thần sắc. "Tôi bảo đảm sau này không nhắc đến chuyện vi phạm bản quyền, tôi cũng hy vọng chị sẽ không xuất hiện trước mặt anh Vũ Phàm nữa!"

Sau hôm đó, Lạc Phán Phán giữ lời hứa, không đến nhà họ Hường, cũng không tìm gặp Hường Vũ Phàm nữa. Về việc gia sư, cô cũng lấy lý do bận học mà từ chối yêu cầu của mẹ mình.

Hường Vũ Phàm vừa khỏi ốm, cả ngày bận học ở trường rồi đến bệnh viện, Diêu Nguyệt Thi luôn quấy rầy cậu nên cậu càng bận hơn. Mấy ngày đầu không gặp Lạc Phán Phán, cậu nghĩ cô có việc bận. Nhưng một tuần trôi qua, không thấy cô đâu, cậu bắt đầu lo lắng.

Cậu nhớ lại xem mình có làm gì khiến cô tức giận không mà cô không muốn gặp cậu. Nhưng những ngày gần đây, cậu luôn ngoan ngoãn nghe lời cô, uống thuốc, học bù, làm bài tập. Rõ ràng vấn đề không phải là từ phía cậu. Vậy lý do là gì? Lẽ nào xảy ra chuyện gì với cô sao?

"Anh Vũ Phàm, anh đang nghĩ gì thế? Sao cứ ngồi yên không nói gì?" Diêu Nguyệt Thi ngồi trên giường bệnh, đang ăn từng thìa nhỏ, nhìn thấy cậu ngồi ngẩn người nên tò mò hỏi.

Hường Vũ Phàm miễn cưỡng nở một nụ cười. "Không có gì, chỉ là anh nhớ tới một người bạn lâu rồi không gặp, không biết bây giờ cậu ấy thế nào?"

Diêu Nguyệt Thi ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn cậu, thái độ bình tĩnh lạ thường. "Là gia sư họ Lạc đó phải không?"

"Đúng." Hường Vũ Phàm thờ dãi gật đầu.

"Anh Vũ Phàm, người ta đã cố ý tránh mặt anh, anh cũng không cần tìm chị ấy nữa."

"Cố ý tránh mặt anh?" Hường Vũ Phàm ngạc nhiên hỏi. "Em nói Phán Phán cố tình không xuất hiện trước mặt anh nữa?"

"Lẽ nào không phải vậy? Nếu không tại sao một người tự nhiên lại biến mất? Rõ ràng chị ấy đã làm gì có lỗi với anh nên mới cố ý tránh mặt anh!"

Vậy sao? Phán Phán có thể đối xử với cậu như vậy không? Hường Vũ Phàm im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên mơ màng.

Hôm sau đi học, Hường Vũ Phàm tranh thủ thời gian nghỉ giữa các tiết học đến lớp của Lạc Phán Phán tìm cô. Bạn cô nói cô không muốn gặp ai, bảo cậu đi về.

Không muốn gặp ai? Lẽ nào những điều Tiểu Thi nói là thật, cô đang trốn tránh cậu?

Hường Vũ Phàm thấy lo lắng không yên. Tan học, cậu đứng ở ngoài cổng trường đợi Đoàn Khanh Nhi.

"Ồi, hoàng tử Vũ Phàm, cậu tìm tôi à? Có phải là muốn tặng tôi bộ ảnh mới không?" Đoàn Khanh Nhi xúc động nhìn cậu, mắt sáng như sao. Hường Vũ Phàm là thần tượng của cô, từ trước đến giờ chỉ có fan tìm gặp thần tượng, chưa có trường hợp thần tượng tìm fan. Bây giờ Hường Vũ Phàm chủ động tìm gặp cô, chẳng trách Đoàn Khanh Nhi vui mừng như thế.

"Cậu muốn có bộ ảnh đó à? Ngày mai tôi sẽ mang cho cậu, được không?" Hường Vũ Phàm hơi bối rối sờ trán. "Thực ra tôi tìm gặp cậu là muốn hỏi tình hình của Phán Phán. Hai tuần rồi chúng tôi không gặp nhau, tôi đến tìm tới lớp cô ấy, cô ấy cũng không muốn gặp. Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì với cô ấy không?"

Nhắc đến Phán Phán, Đoàn Khanh Nhi chau mày. "Nói đến việc này, tôi cũng thấy gần đây Phán Phán rất lạ! Kể từ hôm cậu ấy từ bệnh viện về, học hành không tập trung, cả ngày ngẩn ngơ, kết quả kỳ thi tháng tuần trước đã bị tụt xuống vị trí thứ hai rồi! Đây là điều chưa bao giờ xảy ra!"

Hỏi cậu ấy có tâm sự gì không, cậu ấy cũng không nói! Đúng là làm tôi tức chết được! Tôi vẫn nghĩ là hai người cãi nhau!"

"Bệnh viện? Cậu nói Phán Phán đến bệnh viện?" Hường Vũ Phàm nghe nói đến bệnh viện, bất giác chau mày lại.

"Ừ, cậu ấy nói đến bệnh viện gặp Diêu Nguyệt Thi, giỏ hoa quả cũng là tôi với cậu ấy chọn mua." Đoàn Khanh Nhi không hiểu chuyện gì, thật thà trả lời.

Phán Phán, Tiểu Thi,... Nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, Hường Vũ Phàm chau mày, một ý nghĩ mơ hồ xuất hiện trong đầu cậu. Lẽ nào...

"Khanh Nhi, cảm ơn cậu, ngày mai tôi sẽ đem ảnh cho cậu! Bây giờ tôi có việc phải đi trước, tạm biệt!" Hường Vũ Phàm xúc động đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô rồi vội vàng chạy về phía bệnh viện.

"Ừ." Đoàn Khanh Nhi xúc động gật đầu, cố gắng vẫy vẫy tay. "Hoàng tử Vũ Phàm, cậu nhớ đấy nhé! Đừng quên ký tên lên trang bìa. Mai gặp lại!"

Sau khi rời khỏi trường học, Hương Vũ Phàm đến thẳng bệnh viện. Diêu Nguyệt Thi thấy cậu đến rất ngạc nhiên hỏi: "Anh Vũ Phàm, hôm nay anh đến sớm thế? Anh ăn cơm chưa?".

Hương Vũ Phàm không trả lời câu hỏi của cô vội vàng chạy đến bên giường, cầm tay cô hỏi: "Tiểu Thi, em nói thật cho anh biết, có phải Phán Phán đã đến tìm em không?".

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trong mắt cô rồi nhanh chóng biến mất, không ai có thể nhận ra được. Diêu Nguyệt Thi nhìn xuống, giấu đi cảm xúc của mình, thản nhiên hỏi: "Lạc Phán Phán nói với anh à?".

"Em không cần quan tâm ai nói cho anh, chỉ cần em trả lời anh Phán Phán có đến tìm em không là được rồi!"

Diêu Nguyệt Thi im lặng một lát rồi gật đầu nói: "Đúng, chị ấy đã đến đây".

"Cô ấy nói gì với em?" Hương Vũ Phàm vô cùng lo lắng, bất giác nắm chặt lấy tay cô.

Diêu Nguyệt Thi cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang siết chặt lấy tay cô, cảm giác đau nhói khiến cô bất giác trở nên lạnh lùng. Cô cười chua chát, ngẩng đầu, khóe mắt hơi đỏ, đầu óc cô rối tung.

"Anh Vũ Phàm, nhất định anh phải biết sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi, giọng nói yếu ớt có vẻ đáng thương.

Hương Vũ Phàm không do dự gật đầu. "Em nói đi!"

"Lạc Phán Phán, chị ấy... Chị ấy nhờ em chăm sóc anh..."

"Chăm sóc anh?" Hương Vũ Phàm ngạc nhiên. "Nghĩa là sao?"

"Chị ấy nói... Chị ấy đã thích người khác rồi..."

Phán Phán thích người khác?

"Không thể! Tuyệt đối không thể!" Hương Vũ Phàm buông tay cô ra, lao đảo lù lại hai bước, đầu óc trở nên trống rỗng.

Phán Phán không thể thích người khác được! Hai tuần trước hai người vẫn thân thiết bên nhau, vì sao cô ấy có thể thích người khác được? Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

"Là thật mà!" Diêu Nguyệt Thi thấy cậu không tin, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng. "Chị ấy bảo không biết nên nói chuyện với anh thế nào nên đến nhờ em nói giúp!"

"Không thể... Không thể như vậy..." Thái độ của Hương Vũ Phàm vô cùng bối rối, chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt cậu đầy hy vọng, vội vàng quay người chạy ra ngoài. "Anh đi tìm Phán Phán hỏi cho rõ ràng! Anh không tin cô ấy có thể đối xử với anh như vậy!"

Nhìn cánh cửa đóng sập lại, Diêu Nguyệt Thi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Trầm tư giây lát, cô cầm chiếc điện thoại bên cạnh gối lên...

"Cấu trúc câu thời quá khứ đơn giản: Chủ ngữ cộng động từ thường hoặc động từ to be thời quá khứ. Cấu trúc câu nghi vấn: was hoặc were đặt ở đầu câu; dạng quá khứ của động từ to be là did, đồng thời đưa động từ về dạng nguyên thể. Ví dụ: She often came to..."

Lạc Phán Phán đang ngồi trước bàn chăm chú nghe giải thích ngữ pháp tiếng Anh, nhưng nếu để ý, có thể thấy cô không hề giờ trang sách.

Cô ngồi yên lặng như thế cho đến khi điện thoại trên bàn rung lên một hồi chuông chói tai. Liếc nhìn số điện thoại lạ trên màn hình, cô vội ấn nút để chế độ im lặng. Tiếng chuông điện thoại ngừng kêu rồi lại vang lên một lần nữa. Lạc Phán Phán chau mày, lại ấn nút để chế độ im lặng. Cứ như vậy vài lần, cuối cùng không chịu được nữa, cô cầm điện thoại lên nghe. "A lô, tìm ai?"

"Lạc Phán Phán phải không?" Có một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên. "Tôi là Diêu Nguyệt Thi."

Diêu Nguyệt Thi? Lạc Phán Phán sửng sốt, hỏi với giọng lạnh nhạt: "Có việc gì không?".

"Hôm nay anh Vũ Phàm đến bệnh viện, hỏi tôi việc của chị, có phải là chị đã nói gì với anh ấy không?"

"Lâu rồi chị không gặp cậu ấy, làm sao có thể nói gì với cậu ấy được?" Dừng một lát, cô tò mò hỏi: "Vũ Phàm nói gì với em à?".

"Anh ấy không gặp được chị nên rất lo lắng. Sau đó không biết nghe được từ đâu chuyện chị đến bệnh viện gặp tôi nên nghi ngờ tôi nói điều gì đó với chị. Tôi nói chị đã thích người khác rồi, bảo anh ấy không cần quan tâm đến chị nữa."

Mặt Lạc Phán Phán biến sắc, cô tức giận nói to: "Diêu Nguyệt Thi, em thật là quá đáng! Sao em có thể nói như thế?".

"Không thể thì sao?" Diêu Nguyệt Thi không tỏ thái độ gì trước sự tức giận của cô, nói nhạt nhẽo: "Bảo anh ấy tiếp tục thích chị? Bảo anh ấy tiếp tục nhớ chị sao?".

"Nhưng... Nhưng em không thể bịa đặt cho chị như vậy được!"

"Không có gì là có thể với không thể. Lạc Phán Phán, tôi chỉ muốn nói với chị, anh Vũ Phàm đi tìm chị, chị hãy tự nghĩ cách để anh ấy nản lòng. Còn nữa, chị đừng quên giao kèo giữa chúng ta, chị biết, tôi không phải là người nói mà không làm. Như vậy nhé, sau này tốt nhất là không gặp nhau nữa!"

"A lô! Đợi đã! Chị phải nói thế nào với Vũ Phàm? A lô! Diêu Nguyệt Thi!" Lạc Phán Phán không kịp nói xong thì đã nghe thấy tiếng "tút, tut, tut".

Đáng chết! Lạc Phán Phán nhìn điện thoại, suýt chút nữa thì phát điên. Cô nên làm thế nào? Một lát nữa cô phải đối mặt với Hường Vũ Phàm thế nào đây?

Lạc Phán Phán đang khổ sở thì nghe thấy tiếng bà Lạc gọi từ tầng một. "Phán Phán, có bạn đến tìm con này!"

Bạn? Có thể là ai? Có lẽ không phải là Hường Vũ Phàm rồi?

Lạc Phán Phán lo lắng, đang phân vân xem nên xuống nhà gặp hay trèo qua cửa sổ chạy trốn thì có một tiếng gọi vui vẻ từ cửa nhà vọng lên. "Gấu nhỏ yêu quý, cậu có ghét tôi cũng đừng trốn tôi mà nhảy cửa sổ tự sát chứ?"

Lạc Phán Phán ngừng lại, quay đầu nhìn thấy cậu thiếu niên đang đứng dựa vào khung cửa, vô cùng ngạc nhiên. "Là cậu à?"

"Không phải tôi thì cậu nghĩ là ai? Là ông anh họ ngọc ngà của tôi sao?" Hàn Thần Dật cười, hai tay rút túi quần, tự nhiên bước vào phòng. Vừa đi vừa nhìn quanh rồi kết luận một câu khiến người khác bức mình. "Gấu nhỏ yêu quý, phòng cậu bé thật."

"Có liên quan gì đến cậu!" Lạc Phán Phán trừng mắt nhìn, nói với vị khách không mời mà đến.

"Có vẻ như cậu thật sự rất ghét tôi." Hàn Thần Dật nhún vai tỏ vẻ không thèm quan tâm, tự ý ngồi xuống giường, tự nhiên như đang ở nhà vậy.

"Rốt cuộc là cậu đến đây làm gì?" Lạc Phán Phán cố gắng nhẫn nại nhìn cậu ta. "Tôi nhớ là tôi đã nói với cậu rằng, tôi không có cảm xúc gì với cậu."

Hàn Thần Dật nhếch môi cười, nói nửa đùa nửa thật: "Tôi biết cậu không có cảm xúc gì với tôi, nhưng tôi lại có cảm xúc với cậu, vậy phải làm sao đây?"

Được! Rõ ràng là con người này muốn dên gây sự, đã thế cô cũng không khách sáo với cậu ta nữa! Cô chỉ tay ra cửa lạnh lùng nói: "Cậu muốn tự mình cút đi hay cần tôi phải cầm chổi tiễn cậu?"

"Tôi không cần gì cả." Một chút mây mù thoáng qua ánh mắt của cậu, đôi mắt đẹp như ánh nắng mùa xuân. "Phán Phán, tôi đến đây để nói với cậu, có thể ban đầu mục đích tiếp cận cậu của tôi không đơn giản, nhưng về sau tôi lại thích cậu. Chodù cậu tin hay không thì bây giờ tôi thật sự thích cậu."

Thái độ của cậu rất nghiêm túc, ánh mắt kiên định, giọng nói có vẻ rất thành thật.

Ánh nắng tươi đẹp xuyên qua cửa sổ vuốt nhẹ lên người cậu, khuôn mặt cậu trong sáng và ấm áp.

Lạc Phán Phán ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn cậu, đôi mắt đẹp của cậu đang dậy sóng, bao trùm lấy cô.

"Phán Phán..." Cậu nhẹ nhàng nói, giọng điệu rất tha thiết.. "Cho tôi một cơ hội được không? Để chúng ta có thể chứng minh hạnh phúc đang hiện hữu, có được không?"

"Tôi..." Lạc Phán Phán thấy mềm lòng, tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng lên.

"Phán Phán, Không được đồng ý với cậu ta!" Một giọng nói gấp gáp vang lên ở cửa phòng.

Hai người trong phòng ngạc nhiên, cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Ở cửa phòng, Hường Vũ Phàm đang vịn tay vào khung cửa thờ đốc, tóc mai rủ xuống che mắt nửa đôi mắt.

"Phán Phán, không được đồng ý với cậu ta!" Cậu lặp lại câu nói vừa rồi, ánh mắt nhìn cô với vẻ van xin.

Cô nhìn cậu một lát rồi tránh ánh mắt của cậu, nói băng quơ: "Sao cậu vào được? Mẹ mình đâu?"

"Mình không gặp cô giáo Lạc, thấy cửa khép hờ nên tự vào." Cậu vội vàng giải thích, bước nhanh về phía cô, cầm lấy tay cô. "Phán Phán, mình đã nói rõ ràng với Tiểu Thi rồi, mình và cô ấy không còn quan hệ tình cảm khác giới nữa. Phán Phán, chúng ta có thể ở bên nhau rồi, cậu đừng rời xa mình vào lúc này, được không?"

Cô không ngần đầu, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay cậu, giọng nói trở nên mơ hồ trong gió lạnh. "Xin lỗi."

Hường Vũ Phàm ngạc nhiên nhìn cô, bàn tay chơi vơi giữa không trung buông thõng xuống. Máu trong người cậu như ngừng chảy, cảm giác như vừa rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Cả ba người đều không nói gì, căn phòng nhỏ tĩnh lặng như cõi âm. Lạc Phán Phán cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn bộ dạng đầy tâm trạng của cậu.

Thời gian lặng lẽ trôi. Đường như rất lâu, rất lâu sau, mãi đến khi Lạc Phán Phán thấy tim mình như ngừng đập thì có một giọng nói khô khốc vang lên. "Lẽ nào cậu thực sự thích con người này?"

Cô cúi đầu, im lặng rất lâu rồi gật đầu.

Tay Hường Vũ Phàm nắm chặt lại, lòng cậu hoàn toàn trống rỗng.

Hàn Thần Dật đứng bên cạnh từ nãy đến giờ không nói gì, ngẩng đầu ngạc nhiên, đôi mắt đẹp nhìn cô như thể không tin vào điều mình nghe thấy, sau đó cậu vô cùng vui mừng và xúc động.

"Phán Phán, cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội này!" Cậu xúc động ôm cô vào lòng, thề thốt: "Nhất định tôi sẽ làm cho cậu hạnh phúc! Nhất định thế".

Hường Vũ Phàm mím môi lại, mắt không chớp nhìn hai người, trong lòng như nổi phong ba. Một lúc lâu sau, cậu bỏ đi lặng lẽ, lòng kiêu ngạo không cho phép cậu quay đầu lại.

Cuối cùng, có tiếng cửa nhà đóng mạnh, mạnh đến nỗi dường như có thể làm vỡ tan cả căn phòng.

Lạc Phán Phán không nghe thấy gì, im lặng dựa vào cậu thiếu niên kia. Không nói gì, không làm gì. Chỉ có nước mắt tuôn rơi, trong chốc lát làm ướt cả vạt áo của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Từ bỏ sai lầm mới có thể tương phùng

Từ hôm đó, Lạc Phán Phán không gặp Hường Vũ Phàm nữa. Cô cũng không tìm cách nghe ngóng tin tức của cậu, hằng ngày vui đầu vào sách vở, không quan tâm đến bất kỳ việc gì khác.

Đoàn Khanh Nhi rất lo lắng cho hai người, ngày ngày than thở bên tai cô chuyện của cậu. "Phán Phán, hoàng tử Vũ Phàm không đi học bốn ngày rồi, không phải là đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Lạc Phán Phán đang học thuộc từ mới, nghe thấy câu hỏi của bạn, cô hơi ngạc nhiên rồi trả lời vẻ không quan tâm "Không biết".

"Phán Phán, giữa cậu và hoàng tử Vũ Phàm không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không."

"Vì sao cậu ấy không đến trường?" Đoàn Khanh Nhi muốn hỏi tới cùng.

Lòng Lạc Phán Phán rối tung, cô bất giác to tiếng: "Không phải là mình đã nói là không biết rồi sao?".

Giọng nói bức bối vang lên trong lớp học, các bạn xung quanh quay lại nhìn họ. Đoàn Khanh Nhi cũng sững sờ nhìn cô.

Đoàn Khanh Nhi và Lạc Phán Phán chơi với nhau đã lâu, hai người giống như chị em ruột, chưa từng xảy ra tranh cãi, có việc gì vui cũng nghĩ tới nhau trước tiên.

Bây giờ vì tâm trạng không vui mà cô to tiếng với người bạn thân, cô vô cùng hối hận.

"Khanh Nhi, mình xin lỗi." Lạc Phán Phán buồn bã kéo tay bạn, giọng nói đầy vẻ ân hận. "Mình không cố ý, cậu bỏ qua cho mình nhé!"

Đoàn Khanh Nhi bình tĩnh trở lại, thân mật vỗ vỗ tay cô. "Không sao, mình biết là cậu có tâm sự."

"Cảm ơn cậu." Lạc Phán Phán cắn môi, do dự giây lát rồi quyết định kể cho bạn nghe chuyện của mình và Hường Vũ Phàm. "Khanh Nhi, thực sự là mình..."

... Càng trưởng thành càng cô đơn, càng trưởng thành càng thấy bất an. Cũng không thể không thấy thấy giấc mộng bị vỡ tan. Cũng không thể không rút lại những lời mình đã nói, tự hỏi mình. Đôi mắt trong sáng ngày thơ đâu mất rồi...

Một hồi chuông điện thoại vang lên trong túi ngắt lời Lạc Phán Phán. Rút điện thoại ra, nhìn cái tên quen thuộc hiện lên trên màn hình, lòng cô bối rối.

“Phán Phán, cậu không nghe điện thoại à?” Đoàn Khanh Nhi nghi ngờ nhìn cô hỏi.

Lạc Phán Phán do dự một lát rồi lắc đầu. "Không, không phải là cuộc gọi quan trọng."

Đang nói thì tiếng chuông dừng lại. Nhưng rất nhanh, điện thoại kêu "tít tít tít" báo hiệu có tin nhắn. Mở ra xem, người gửi tin là số điện thoại vừa gọi đến, nội dung chỉ ngắn gọn vài câu.

"Phán Phán, vì sao không nghe điện thoại của tôi? Tôi nay cậu có rỗi không? Chúng ta đi chơi nhé! Tôi có vài thứ cho cậu. Thần Dật."

Tên người nhắn tin là Hàn Thần Dật...

Từ hôm đó, cậu thiếu niên này lấy danh nghĩa là bạn trai hằng ngày gọi điện cho cô, nội dung là những lời hỏi thăm rất thân mật. Nếu cô không nghe điện thoại, cậu sẽ nhắn tin, không có ngày nào không liên lạc.

Lạc Phán Phán biết rằng thực sự cô không có cảm xúc với cậu thiếu niên này, mặc dù cậu không kém gì Hường Vũ Phạm, về những lời hôm đó, chẳng qua là cô nói với Hường Vũ Phạm để cậu nản lòng. Không ngờ, Hàn Thần Dật lại coi những lời đó là thật và chăm chỉ thực hiện nghĩa vụ của một người bạn trai. Mỗi ngày nay cô rất muốn nói rõ với cậu nhưng chưa có cơ hội. Có lẽ, cô nên mượn cơ hội hôm nay để nói chuyện.

Nghĩ đến đó, chần chừ một lát, cuối cùng cô cũng trả lời bằng một chữ: "Ừ".

Tối hôm đó thời tiết âm áp hiem có. Trời cao rộng, vầng trăng cao treo lơ lửng giữa bầu trời. Sao sáng lấp lánh xung quanh mặt trăng như những viên đá quý khiến cho màn đêm đẹp diệu lệ. Ánh sáng dịu dàng đó bao trùm lấy thành phố hoa lệ.

Thị trấn Hạnh Phúc đẹp dịu dàng trong màn đêm, đặc biệt là ở ngoài khu vực trung tâm.

Ở đó có sự yên tĩnh mà khu vực trung tâm không có, dưới ánh trăng, con đường lớn dài và

mềm mại như một dải lụa. Hai bên đường là hai hàng cây ngô đồng của Pháp, lá đã rụng nhiều nhưng thân vẫn vươn thẳng trong gió lạnh. Phía xa là cánh đồng hoa rộng ngút tầm mắt với rất nhiều loài hoa mà Lạc Phán Phán không biết tên, những cánh hoa màu vàng mềm mại, xinh đẹp. Không khí ngát hương hoa.

Đã là giữa đông, người đi trên đường không nhiều, chỉ có vài đôi tình nhân tản bộ dưới ánh đèn, ánh sáng âm áp của đèn đường ôm lấy họ.

Lạc Phán Phán khoác một cái áo bông dày, lưng thường đi trên đường, bên cạnh cô là Hàn Thần Dật. Không giống với tâm trạng nặng nề của cô, Hàn Thần Dật rất vui vẻ, hai tay đút túi quần, miệng nở một nụ cười âm áp.

“Ở đây đẹp thật. Gấu nhỏ yêu quý, cậu thấy thế nào?”

"Ừ, đúng!" Lạc Phán Phán hồ hững trả lời.

"Đến mùa xuân, cảnh vật ở đây còn đẹp hơn! Lúc đó mình lại đến đây, được không?"

"Điều này..." Lạc Phán Phán cắn môi, do dự một lát, cuối cùng cô cũng lấy can đảm để nói: "Hàn Thần Dật, thật ra hôm nay, tôi muốn nói với cậu..."

"À, đúng rồi, suýt chút nữa tôi quên mất!" Hàn Thần Dật chợt nhớ ra điều gì, vội vàng ngắt lời cô, vui vẻ lấy từ trong ba lô ra một hộp quà. "Tặng cậu."

"Đây là cái gì thế?" Lạc Phán Phán nghi ngờ nhìn cậu, nhận hộp quà và mở ra, bên trong là một quyển bách khoa toàn thư mới cứng! Cô hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu hỏi: "Món quà này nghĩa là sao?"

"Đây là quà tặng cậu." Cậu vui vẻ cười, má lúm đồng tiền lộ rõ vẻ ngây thơ, trong sáng. Đôi mắt đẹp sáng như sao. "Hôm trước đến phố sách, không phải cậu nói là thích có một quyển bách khoa toàn thư sao? Tôi bảo bố tôi mua từ Thượng Hải về đây, nghe nói đây là bản tốt nhất."

"Thế thì đắt lắm nhì?"

"Không." Cậu thấy thái độ ngạc nhiên của cô liền cười vui vẻ hài lòng. "Chỉ cần cậu thích thì không đắt."

Lạc Phán Phán vuốt vuốt bìa sách bóng bẩy, đẹp đẽ rồi đặt vào lòng cậu. "Món quà này đắt quá, tôi không nhận được."

"Đây là món quà đặc biệt tôi chuẩn bị cho cậu mà! Cậu không nhận tôi cũng không dùng, vậy không phải là lãng phí sao?" Nói xong, cậu lại nhét quyển sách vào tay cô.

"Này..." Lạc Phán Phán nhìn quyển sách trong tay, khổ sở suy nghĩ rồi mắt cô chợt sáng

lên. "Hay là cậu nói cho tôi biết giá tiền, tôi sẽ trả lại tiền cho cậu!"

Hàn Thần Dật chau mày, bức bối nhìn cô. "Gấu nhỏ yêu quý, cậu mà còn nói như vậy nữa tôi sẽ tức giận đấy!"

"... Được rồi! Hàn Thần Dật, cảm ơn cậu!"

"Cảm ơn cái gì! Tôi là bạn trai của cậu mà! Tôi nên chiều cậu mà!" Cậu vuốt tóc cô, nét mặt đầy vẻ yêu thương.

Nhắc đến chuyện này, tâm trạng vui vẻ của Lạc Phán Phán bỗng nhiên chùng xuống, về việc hiểu nhầm, cô nên nói như thế nào để cậu không bị tổn thương? Bây giờ cậu đang rất vui vẻ coi cô là bạn gái, cô nói sự thật với cậu thì có tàn nhẫn quá không? Nhưng cũng không thể tiếp tục như thế này mãi, nếu để lâu cậu sẽ càng đau khổ vì tình cảm sẽ ngày càng sâu đậm, tốt nhất là nên nói với cậu ngay bây giờ.

Nghĩ đến đây, Lạc Phán Phán mở miệng nói: "Hàn Thần Dật, thực sự là tôi..."

Tuy nhiên, cô chưa kịp nói vào chuyện chính thì cậu đã hét lên ngắt lời cô: "Ồi, đã mười giờ rồi!". Cậu nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay BOGVKU và lo lắng.

"Cậu vội à?" Cô nghiêng đầu nhìn cậu, cặp lông mày thanh tú chau lại. "Nhưng tôi có chuyện muốn nói với cậu! Hay là cậu đợi thêm năm phút? À, không, ba phút là đủ rồi, được không?"

Hàn Thần Dật có vẻ khó xử, chau mày lại. "Nhưng bố tôi từ Thượng Hải về rồi, tôi đã hứa sẽ về nhà sớm. Gấu nhỏ yêu quý, hay là ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp nhé!"

"Vội à? Thôi được!" Mặc dù trong lòng không muốn nhưng sự việc đã như thế Lạc Phán Phán đành miễn cưỡng gật đầu. "Cậu mau về nhà đi, chú Hàn nhất định đang lo lắng cho cậu đấy."

"Ừ, để tôi báo chú Triệu đưa cậu về nhà."

"Không cần!" Lạc Phán Phán xua tay nói. "Cậu đang vội, cậu đi xe về đi! Nhà tôi cách đây không xa, đi bộ không đến hai mươi phút là về đến nhà rồi."

"Cậu là con gái, về một mình tôi không yên tâm, hay là để chú Triệu đưa cậu về! Tôi sẽ gọi lái xe của bố tôi đến đón."

"Như vậy thì có phiền phức không?"

"Không."

"Vậy thì được! Tạm biệt!" Lạc Phán Phán vẫy tay chào cậu rồi bước về phía chiếc BMW.

Hàn Thần Dật vẫn đứng ở đó, nhìn theo bóng dáng cô khuất dần vào bóng tối, nét mặt lo lắng dần dần giãn ra, đôi mắt đầy suy tư.

Cậu đoán được cô muốn nói gì, nhưng bây giờ cậu chưa chuẩn bị tâm lý để chấp nhận điều đó, cậu đang cố gắng duy trì mối quan hệ này.

Nhà Lạc Phán Phán rất gần cánh đồng hoa, chưa mất năm phút xe đã chạy tới nơi. Lạc Phán Phán chỉ dám nhờ chú Triệu đưa đến đầu ngõ, dù sao cô cũng rất sợ con tức giận của bà Lạc...

Con ngõ rất yên tĩnh, hơn mười giờ tối mà không có người ai đi. Chỉ có vài ngọn đèn nhỏ hai bên ngõ tỏa ra một thứ ánh sáng yếu ớt.

Lạc Phán Phán kéo áo cho kín hơn, bước về phía cửa nhà. Cô đang định rút chìa khóa mở cửa thì bị một đôi bàn tay bịt chặt lấy miệng và mắt, kéo sang phía cạnh nhà.

"U... u..." Cô xoay người cố gắng gỡ giữa. Người đó rất khỏe, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

"Cậu không kêu lên thì mình sẽ thả cậu ra." Giọng nói nghe vô cùng quen thuộc. Lẽ nào... Người đó là... Không thể nào! Không thể nào! Sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây giờ này?

Sao có thể làm một việc điên rồ như thế này với cô được?

Để kiểm tra phỏng đoán của mình, Lạc Phán Phán liền linh gạt đầu, mình chứng cho việc mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Rõ ràng thái độ của cô khiến cho người đó hài lòng nên người đó buông cô ra. Lạc Phán Phán vội vàng quay đầu lại nhìn xem là ai. Cô vô cùng ngạc nhiên.

Khuôn mặt tuần tú đó... Đôi mắt to màu hồ phách đó... Khóe miệng mím chặt lạnh lùng... Không phải là Hường Vũ Phàm thì là ai!

"Tại sao lại là cậu? Cậu đến đây làm gì?" Lạc Phán Phán chau mày vẻ không vui nhìn cậu.

Nếu Diêu Nguyệt Thi biết cậu đến tìm cô, lại còn mượn thế này thì cậu sẽ gặp phiền phức mất.

"Sao cậu về nhà muộn thế?" Hường Vũ Phàm không trả lời mà hỏi cô, nhún mày vẻ tức giận. "Không phải là cậu đi với Hàn Thần Dật sao?"

Lạc Phán Phán không chịu nhún, bực bội nói: "Mình đi với ai, không liên quan gì đến cậu!"

"Ai bảo là không liên quan đến mình?" Cậu nheo mắt, tay trái cầm lấy cổ cô, ánh mắt rất dữ dội. "Lạc Phán Phán, mình đến đây để nói với cậu, tình"

cảm của mình dành cho cậu sẽ không bao giờ thay đổi! Cho dù cậu thích ai mình cũng sẽ không từ bỏ!"

"Hương Vũ Phàm! Cậu điên rồi!" Cô cố thoát khỏi bàn tay cậu nhưng cậu càng giữ chặt hơn, cho đến khi năm đầu ngón tay hằn đỏ lên cằm cô.

Cuối cùng, Lạc Phán Phán phát hiện ra tâm trạng cậu không bình thường. Tối nay cậu không dịu dàng như những ngày trước, nụ cười trẻ con cũng biến mất, ngay cả đôi mắt trong veo cũng trở nên trầm tư.

"Đúng! Mình điên rồi!" Giọng cậu vang lên trong đêm tối, khuôn mặt bị ánh đèn che khuất khiến cô không nhận ra cảm xúc trên mặt cậu.

"Hương Vũ Phàm..."

Cô không nén được sự sợ hãi, cúi đầu gọi cậu, muốn được nhìn thấy cậu dịu dàng như trước đây.

Dường như cậu không nghe thấy gì, cậu giống một con thú bị thương.

"Lạc Phán Phán, cho dù mình có điên thì cũng là điên vì cậu!"

Cô cắn môi, cảm hơi đau, mở to cặp mắt trong veo không biết đã lấp lánh những giọt nước mắt từ lúc nào nhìn cậu. Dưới ánh đèn mờ ảo, những giọt nước mắt sắc như dao cứa vào lòng cậu.

"Phán Phán..." Tiếng gọi đau đớn thốt lên từ đáy lòng, cậu bỏ tay ra, ôm cô vào lòng, liên tục gọi tên cô. "Phán Phán, Phán Phán, Phán Phán... mình biết phải làm gì với cậu đây?"

"Vũ Phàm, đừng như vậy được không?" Cô ngẩng đầu van xin cậu. "Cậu về nhà đi! Đừng để cô Hương lo lắng, cũng đừng để... người yêu cậu lo lắng..."

"Không! Mình không về!" Cậu ôm chặt lấy cô không rời. "Phán Phán, mình không thể bỏ cuộc! Mình sẽ làm tốt hơn Hàn Thần Dật, mình sẽ mang cậu trở lại với mình!"

"Hương Vũ Phàm, lúc nào thì cậu mới trưởng thành được đây?" Cô bám vào áo cậu, nét mặt đau khổ nhìn cậu về một mối. "Bao giờ cậu mới không làm những người bên cạnh cậu phải lo lắng? Cậu có biết cậu như thế này khiến mình thấy rất mệt mỏi không?"

"Phán Phán..."

"Hương Vũ Phàm, cậu đi đi!" Cô đẩy cậu ra, cúi đầu ừ ừ. "Mình không hợp với cậu. Cậu đến với Diêu Nguyệt Thi đi, cô ấy mới là người hợp với cậu!"

"Không!" Cậu mím chặt môi, đẩy cô vào bức tường phía sau, khuôn mặt tuấn tú đầy tâm trạng cúi sát xuống.

Thấy vậy, cô kinh ngạc mở to mắt, tiếng kêu ngạc nhiên chưa kịp thốt lên thì môi cô đã bị cậu chặn lại!

Môi cậu hơi lạnh, có vị bạc hà thoang thoang cùng cái lạnh của mùa đông. Hơi thở của cậu rất ấm, nhẹ nhàng phả hơi rượu lên da cô. Người cậu áp sát vào người cô, hơi lạnh xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng truyền vào tim cô...

Áo sơ mi?

Lạc Phán Phán nhận ra cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng! Một ngày lạnh như thế này mà chỉ mặc áo sơ mi, cậu ấy có điên không?

Lạc Phán Phán muốn thoát ra, cậu lại nghĩ là cô ghét cậu nên giữ cô chặt hơn, mồm miệng cắn môi cô như muốn trả thù!

Con người điên khùng này! Mặt Lạc Phán Phán đỏ lên vì xấu hổ và tức giận.

Cô cố gắng thoát ra khỏi cánh tay cậu nhưng không được, tức giận cắn lại môi cậu, mạnh đến nỗi chảy máu, cậu cũng không thèm để ý.

Người Lạc Phán Phán mềm nhũn, cô như ngạt thở, đến khi cảm thấy không thở được nữa cậu mới bỏ cô ra.

Chân cô gần như khụy xuống đất nhưng cậu đã đỡ kịp.

Đôi môi lạnh áp sát vào tai cô, giọng cậu dịu dàng nhưng lời lẽ rất thô bạo. "Lạc Phán Phán, mình nói là mình sẽ không bỏ cuộc! Sau này đừng tìm cách trốn tránh mình, nếu không mình sẽ có ngàn vạn cách khiến cho cậu phải hối hận! Tốt nhất là cậu nên nhớ những lời mình nói!"

Nói xong, cậu mới ngẩng đầu lên. Đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, vết máu đỏ trên môi cậu trong màn đêm trông rất kỳ dị.

Không đợi cô trả lời, cậu buông cô ra, quay người bước đi không do dự. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô cảm thấy như có một đôi cánh lớn màu đen sau lưng cậu...

Trong gió rét, cô cảm thấy không khí có mùi máu và mùi bạc hà mát lạnh...

Hôm đó, Lạc Phán Phán trầm trọc cả đêm, trong đầu cô luôn hiện lên khuôn mặt của cậu. Dù cô đã đánh răng hơn chục lần nhưng trong miệng vẫn còn lưu lại hơi thở của cậu. Đôi môi cậu... và mùi bạc hà thoang thoang...

Lạc Phán Phán cảm thấy mình như sắp phát điên.

Hôm sau, cô đến trường với cặp mắt quầng thâm. Vừa bước vào lớp, cô đã bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của mọi người. Có phải là cô nhìn nhầm không? Cô thấy trong ánh mắt bạn bè cùng lớp có sự nghi ngờ mờ ám?

Lẽ nào... Họ biết chuyện tối qua giữa cô và Hương Vũ Phàm? Không thể như vậy được! Ai lại nhàn rỗi mà đến hóng gió ở đó trong một ngày đông gió rét như thế?

Lạc Phán Phán còn đang ngạc nhiên thì thấy Đoàn Khanh Nhi vui vẻ chạy lại, kéo cô lại phía bục giảng.

Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy một rừng hoa được giấu dưới đó.

Rất nhiều... Toàn là hoa hồng, bông màu đỏ, bông màu hồng, bông màu xanh, bông màu tím... Hương hoa thơm ngát lan khắp phòng...

Lạc Phán Phán ngỡ sỡ không hiểu chuyện gì đang diễn ra cho đến khi Đoàn Khanh Nhi chạm vào tay cô.

"Phán Phán, người tặng hoa nói tất cả chỗ hoa này là dành cho cậu! Cậu có vui không?"

"Vui..." Lạc Phán Phán đáp rồi vô cùng tức giận. "Vui cái gì? Ai có thể nói cho mình biết, chuyện gì đang diễn ra không?"

"Mình cũng không biết! Mình đến trường thì đã nhìn thấy rồi! Có bạn đến sớm hơn nói không có danh thiếp, người ở cửa hàng hoa nói là tặng cho Lạc Phán Phán. Haha! Cậu không phải là Lạc Phán Phán sao?" Đoàn Khanh Nhi cười vui đến nỗi nói không nghĩ trước nghĩ sau nữa. "Phán Phán, gần đây cậu đúng là đào hoa! Người theo đuổi cậu rất lãng mạn, rất giàu có! Mình đã quan sát kỹ những đóa hoa này, hoa rất tươi, vẫn còn đọng sương, chắc chắn là vừa ngắt. Nhiều hoa thế này không biết là tốn bao nhiêu tiền!"

"Lãng mạn, lãng mạn cái gì! Việc này mà lộ ra, mẹ mình biết được thì mình tiêu mất!" Lạc Phán Phán tỏ vẻ không vui. Cô vừa dứt lời thì có một học sinh lớp bên cạnh đứng ngoài cửa gọi cô: "Lạc Phán Phán, cô giáo Lạc bảo cậu đến văn phòng cô ngay lập tức".

Thấy chưa? Cô đã bảo việc này không tốt lành gì mà! Lần này thì cô bị người tặng hoa hại chết rồi! Phí nhiều tiền như thế vào những bông hoa ngốc nghếch không bằng đem đi ủng hộ người nghèo có phải tốt hơn không!

Lạc Phán Phán khổ sở nhìn đống hoa hồng, muốn khóc mà nước mắt không chảy ra được.

Đoàn Khanh Nhi âu yếm vỗ vai cô an ủi: "Không sao, dù sao đó cũng là mẹ cậu, cô ấy sẽ không làm gì cậu đâu!".

"Người bị nói không phải là cậu, tất nhiên là không sao rồi!" Lạc Phán Phán không vui, trừng mắt nhìn bạn, lo lắng bước ra khỏi lớp học.

Đoàn Khanh Nhi nghịch ngợm lè lưỡi trêu, vừa tỏ ra thông cảm vừa ngưỡng mộ bạn mình.

Nếu là cô, có người tình nguyện tặng nhiều hoa như thế thì cô có bị giáo huấn cả trăm lần cũng không sao! Đúng là ngưỡng mộ Phán Phán, không biết người tặng hoa là ai?

So với thái độ lạc quan của Đoàn Khanh Nhi, Lạc Phán Phán đang vô cùng lo lắng và buồn bã. Bước vào văn phòng của mẹ, cô nhìn thấy một quyển sách ngữ văn và một đôi giày cao gót màu trắng.

"Mẹ! Mẹ muốn mưu sát con gái à?" Lạc Phán Phán quỳ trên nền nhà, một tay cầm vở, một tay cầm giày kêu than.

"Con còn biết mẹ là mẹ con à?" Bà Lạc đứng sau bàn làm việc, tức giận trừng mắt nhìn cô. "Con có còn coi mẹ là mẹ không? Không phải là không biết trường học cấm học sinh yêu sớm, con là con gái của giáo viên trong trường mà dám vi phạm, lại còn gây ra chuyện âm ỉ ai cũng biết. Như vậy có ra thể thống gì không?"

"Con xin thề! Việc này không liên quan đến con!" Lạc Phán Phán vội vàng đặt đồ trên tay xuống, hai tay giơ cao lên làm điệu bộ đang thề, nói một cách thành khẩn: "Con không biết người tặng hoa là ai, làm sao mà yêu được? Chuyện này không phải là buồn cười sao?"

"Con bé này, người ta mang hoa đến tận lớp học, còn chỉ đích danh người nhận là Lạc Phán Phán. Con còn muốn lừa mẹ sao?" Nói xong, không suy nghĩ gì bà Lạc tức giận cầm chiếc giày còn lại ném về phía Lạc Phán Phán.

"Á..." Lạc Phán Phán không kịp tránh, chiếc giày đập vào trán cô, trán sưng vù lên. Ôm lấy trán, cô tức giận nhảy dựng lên. "Mẹ! Mẹ ném thật à? Lẽ nào mẹ không sợ làm con bị chấn động à?"

"Trước khi mẹ ném con, không phải con đã chấn động rồi sao? Nếu không, sao con có thể quên nội quy của trường? Nghĩ đến năm đó..."

Thật không dễ dàng đợi cho bà Lạc than vãn xong, Lạc Phán Phán đã thấy hoa mắt, chóng mặt, vô cùng mệt mỏi...

Bước ra khỏi văn phòng, nhìn thấy ánh nắng rọi rờ bên ngoài, hít thở bầu không khí trong lành, Lạc Phán Phán có cảm giác mình như người chết được sống lại.

Ông mặt trời thân yêu... Chị mây trắng thân yêu... Tôi cứ nghĩ mình không được gặp lại mọi người nữa...

Lạc Phán Phán suýt phát khóc, đang nghĩ xem có nên làm thành một bài thơ về cuộc sống tươi đẹp không thì một giọng nói vang lên sau lưng cô.

"Hoa hồng được vận chuyển bằng máy bay từ Úc về đây, cậu có thích không?"

Giọng nói này...

Mặt Lạc Phán Phán đỏ lên, cô quay người lại, quả nhiên là người mà cô dự đoán.

"Hương Vũ Phàm? Chỗ hoa đó là cậu tặng mình à?"

Hương Vũ Phàm đút hai tay vào túi quần, lười biếng đứng dựa vào bức tường đá màu trắng, thờ ơ nói: "Nghe nói con gái thích hoa hồng, nhưng mình không biết lậu thích loại nào nên bảo cửa hàng hoa chọn tất cả các loại".

Lạc Phán Phán trừng mắt nhìn cậu, lông mày lá liễu dựng lên, tức giận trách móc: "Cậu điên rồi! Không có việc gì tự nhiên lại tặng hoa làm gì? Cậu có biết mình suýt nữa thì bị đồng hoa nát của cậu hại chết không?"

Hương Vũ Phàm nhếch môi cười, khuôn mặt tuấn tú ghé sát vào mặt cô.

"Mình nói cậu sẽ không trốn được mình mà. Lần này thì cậu đã tin chưa?" Cậu thân nhiên nói, hơi thở nóng bỏng phả lên môi cô.

Lạc Phán Phán đỏ mặt, vội vàng lùi hai bước, tức giận nắc: "Cậu nói thì cứ nói! Ghé sát mặt vào tôi làm gì?"

Cậu mỉm môi cười, ngẩng đầu lên. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá khiến đôi mắt sâu thẳm sáng bừng.

Cậu nói: "Phán Phán, mình chỉ muốn cậu biết rằng, sau này đừng có tình trốn mình nữa. Chỉ cần mình muốn, cậu có trốn đi đâu mình cũng vẫn tìm thấy cậu. Mình đã nói rồi, mình sẽ không từ bỏ. Một ngày nào đó cậu sẽ quay lại bên mình".

Lần này rõ ràng là Hương Vũ Phàm thực hiện những lời đã nói, không chỉ đi theo cô hằng ngày lúc ở trường, khi tan học cậu cũng không tha. Trước khi cô bước vào nhà, cậu nhất quyết không rời cô nửa bước.

Hành động của Hương Vũ Phàm làm cho Diêu Nguyệt Thi vô cùng buồn bã. Thời gian này, cô bé gây không ít áp lực cho Lạc Phán Phán, Lạc Phán Phán chán nản không buồn nghe điện thoại của cô nữa. Hàn Thần Dật vẫn gọi điện, nhắn tin cho cô mỗi ngày nhưng bị Hương Vũ Phàm ngăn cản, cô không dám ra ngoài gặp cậu ta nên cũng không có cơ hội giải thích chuyện hiểu lầm lẫn trước. Người vui nhất là Đoàn Khanh Nhi, cô đi đi về về với Lạc Phán Phán nên có nhiều cơ hội gặp thân tượng của mình. Trước đây không có nhiều cơ hội đến gần, bây giờ không chỉ gặp mặt hằng ngày mà còn được tặng bộ ảnh có chữ ký và được nói chuyện, chẳng trách gì cô vui mừng như vậy.

"Phán Phán, hôm nay hoàng tử Vũ Phàm vẫn đi cùng chúng ta chứ?"

Tan học, Đoàn Khanh Nhi nhảy tung tăng trước mặt cô như mọi hôm, đôi mắt to tròn sáng lên đầy hy vọng.

"Không biết, có lẽ thế!" Lạc Phán Phán thờ ơ đáp rồi thu dọn sách vở trên bàn.

Đoàn Khanh Nhi nhìn đồng hồ đeo tay, ngó đầu ra ngoài hành lang, không có một bóng người, chớp chớp mắt nghi ngờ.

"Đã muộn mười phút rồi. Sao hoàng tử Vũ Phàm vẫn chưa đến? Mọi hôm tan học là cậu đến đến đợi cậu ở cửa lớp mà."

"Cậu ấy không đến càng tốt, không đến mình càng vui!" Lạc Phán Phán nói vậy nhưng động tác thu đồ của cô ngày càng chậm, thỉnh thoảng cô lại nhìn ra ngoài hành lang lớp học.

Mười phút trôi qua, Lạc Phán Phán đã thu dọn đồ xong mà bên ngoài hành lang vẫn không có ai. Trong lớp học vắng lặng, mọi người đã về hết, chỉ còn lại hai cô bé.

Lạc Phán Phán cắn môi, khoác ba lô lên vai, kéo tay bạn nói: "Khanh Nhi, đi thôi!".

"Nhưng hoàng tử Vũ Phàm vẫn chưa đến, chúng ta không đợi cậu ấy sao?"

"Chúng ta không hẹn với cậu ấy mà, thực ra không cần đợi cậu ấy! Đi thôi! Mọi người về hết rồi, không nhanh là trường đóng cửa đấy." Giọng nói của Lạc Phán Phán có vẻ thờ ơ, nhưng nếu để ý sẽ thấy trong đó có sự giận dữ. Đoàn Khanh Nhi vốn là người vô tâm nên không phát hiện ra.

Đi qua lớp của Hương Vũ Phàm, Lạc Phán Phán đấu tranh tư tưởng một hồi rồi nhìn qua cửa sổ. Lớp vắng tanh, không có một ai, chỉ có chiếc đồng hồ treo phía trên tấm bảng đen kêu tích tắc.

Hương Vũ Phàm không ở đó...

Có phải là cậu ấy đã về trước không? Có phải là cậu ấy đã hết kiên nhẫn rồi không?

Trong lòng cô có cái gì đó vỡ vụn ra, cảm giác trống rỗng xâm chiếm lấy cô. Lạc Phán Phán thoáng ngạc nhiên rồi tự vỗ vào trán mình. Lạc Phán Phán! Mây điên rồi! Mây đang mong đợi điều gì? Đây không phải là kết quả mây mong muốn sao? Chỉ có rời xa mây, Hường Vũ Phàm mới có thể tiếp tục theo đuổi mơ ước của mình! Cuối cùng cậu ấy cũng bỏ cuộc rồi, đây không phải là điều rất tốt sao?

Đúng rồi, mọi thứ đều rất tốt... Nhưng vì sao cô lại muốn khóc, vì sao sống mãi cô cay cay, vì sao cô thấy buồn bã?

"Phán Phán, cậu đang làm gì đây?" Đoàn Khanh Nhi giật mình, vội vàng nắm lấy tay cô. "Sao cậu lại tự đánh mình? Cậu bị điên à?"

"Không... Mình chỉ thấy hơi mệt..." Lạc Phán Phán miễn cưỡng cười, khoác tay bạn tiếp tục bước về phía trước. "Đi thôi! Mình mời cậu đi ăn, nghe nói ở Tâm tình tháng 7 gần đây có nhiều đồ ăn ngon, chúng ta đi ăn thử."

"Hào phóng thế? Tối nay mình có thể ăn một bữa ngon rồi! Ha ha!" Đoàn Khanh Nhi vui vẻ bước nhanh về phía trước.

Tuy nhiên, kế hoạch thay đổi, hai người không thể đi ăn với nhau. Trước cổng trường, Lạc Phán Phán gặp một người cô không thể ngờ tới.

"Cô bé kia không phải là Diêu Nguyệt Thi sao? Cô ta đến trường mình làm gì?" Đoàn Khanh Nhi dừng bước, ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ bé đứng cách đó không xa. Lạc Phán Phán nhìn theo hướng cô chỉ, vô cùng ngạc nhiên.

Người đó rõ ràng đã nhìn thấy hai người, đang bước về phía họ.

Đoàn Khanh Nhi chau mày.

"Phán Phán, cô ta đang đi về phía chúng ta đây! Không phải cô ta đến gây sự đây chứ?"

Lạc Phán Phán cắn môi, nói: "Có lẽ là không".

Họ đang nói chuyện thì mùi hoa hồng dịu dàng bay đến, Diêu Nguyệt Thi đã đứng trước mặt họ.

"Lạc Phán Phán, chúng ta lại gặp nhau rồi." Cô ta nhếch miệng cười, môi cong lại trông rất xinh đẹp.

Đoàn Khanh Nhi không bị sắc đẹp đó làm cho lóa mắt, nhìn cô ta về đề phòng, đứng chắn trước mặt Lạc Phán Phán hỏi: "Cô tìm Phán Phán nhà tôi làm gì?".

"Phán Phán nhà chị?" Diêu Nguyệt Thi hừ một tiếng, khóe miệng có vẻ giễu cợt. "Lạc Phán Phán, lẽ nào bây giờ chị nhát gan đến mức phải trốn sau lưng người khác, là một con sâu đáng thương không dám đối diện với hiện thực?"

Đoàn Khanh Nhi trừng mắt, nét mặt lộ rõ vẻ tức giận. "Không được nói Phán Phán như thế!"

"Lẽ nào không đúng sao?" Diêu Nguyệt Thi không nao núng, kiêu ngạo vênh mặt nhìn hai người.

"Cô!" Đoàn Khanh Nhi tức giận bước lên một bước, hận không thể róc thịt cô ta.

Lạc Phán Phán vội vàng giữ cô lại, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Khanh Nhi, cậu về nhà trước đi, mình sẽ nói chuyện với Nguyệt Thi".

"Nhưng rõ ràng là cô ta đến gây sự!" Đoàn Khanh Nhi trừng mắt nhìn Diêu Nguyệt Thi rồi lo lắng nói với cô: "Phán Phán, mình rất lo cho cậu. Con bé điên rồ này bị hoảng từ Vũ Phàm bỏ rơi, chắc chắn là đến gây rắc rối cho cậu!".

"Không sợ, đây là cổng trường, mình hét to lên sẽ có bảo vệ ra giúp." Lạc Phán Phán vỗ vai bạn, nở một nụ cười tự tin. "Có nhiều người ở đây, cô ấy không thể làm gì mình được. Khanh Nhi, cậu về nhà trước, một lát nữa mình sẽ gọi điện cho cậu, được chứ?"

Đoàn Khanh Nhi nhìn cô, thấy thái độ tự tin không sợ hãi mới yên tâm gật đầu nói: "Được! Cậu cẩn thận, nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho mình ngay".

"Ừ." Lạc Phán Phán gật đầu để bạn yên tâm.

Thấy thế Đoàn Khanh Nhi mới quay người đi về nhà. Trước khi đi còn không quên giơ nắm đấm, làm động tác cảnh cáo Diêu Nguyệt Thi.

Đi được một đoạn, Đoàn Khanh Nhi vẫn thấy không yên tâm. Nghĩ đi nghĩ lại, cô rút điện thoại gọi điện cho Hường Vũ Phàm, gọi vài lần nhưng chỉ nghe thấy tín hiệu tắt máy.

Đáng chết! Vì sao lại tắt máy vào lúc này?

Đoàn Khanh Nhi chau mày suy tư rồi chợt nhớ ra điều gì, mắt cô sáng lên. Cô rút điện thoại ấn nút gọi cho một số khác...

Trước cổng trường, mọi người đi lại rất đông. Từng nhóm học sinh tíu tít ra về, khắp nơi vang lên tiếng cười nói ầm ĩ.

Lá vàng bay trong gió lạnh của tháng Mười hai. Hai cô gái vẫn đứng ở chỗ cũ, yên lặng nhìn nhau.

Hồi lâu, Diêu Nguyệt Thi chau mày nói: "Lạc Phán Phán, có vẻ như chị rất có duyên! Có một người bạn quan tâm đến chị như vậy".

Lạc Phán Phán không tỏ thái độ gì, hồ hững hờ: "Em muốn nói gì?"

"Việc của chúng ta, chị có nói cho bạn chị không?"

"Không!"

"Thật sao? Vậy thì tốt! Tôi biết chị không phải là người hay buồn chuyện."

"Nói thẳng vào vấn đề đi, chị còn phải về nhà ôn bài."

"Cứ mở miệng ra là ôn bài. Anh Vũ Phàm lại đi thích một con một sách như chị sao?" Cô ta liếc nhìn Lạc Phán Phán, giọng điệu giễu cợt nhạo, khuôn mặt ngây thơ trông già hơn so với tuổi.

Lạc Phán Phán túm chặt lấy dây đeo ba lô trước ngực, kìm nén cảm giác mệt mỏi: "Rốt cuộc là em muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói gì lẽ nào chị không biết?" Thái độ nửa như cười nửa như không trên mặt Diêu Nguyệt Thi biến mất, ánh mắt lộ vẻ căm hờn. "Cam kết giữa chúng ta, lẽ nào chị quên mất rồi?"

Tay Lạc Phán Phán nắm chặt hơn, vết thương trong lòng như bị phơi ra dưới ánh sáng mặt trời, rướm máu.

Cô hít một hơi thật sâu, kìm nén sự đau khổ trong lòng, thản nhiên đối mặt với cô bé đang hăm dọa cô.

"Chị không quên, chị luôn giữ lời hứa của mình."

"Giữ lời hứa?" Diêu Nguyệt Thi cười giễu cợt, trong lòng như có lửa đốt. "Chị nói chị sẽ không gặp anh Vũ Phàm nữa, thật ra hằng ngày hai người vẫn gặp nhau sau lưng tôi! Chị đồng ý với tôi sẽ làm cho anh Vũ Phàm không còn tình cảm với chị, vậy mà chị đã làm gì? Để ngày ngày anh Vũ Phàm đưa chị về nhà à? Đây là cách chị làm để anh Vũ Phàm quên chị sao? Lạc Phán Phán, bây giờ chị có còn đủ lý lẽ ra về cây ngay không sợ chết đứng để nói với tôi chị giữ đúng lời hứa nữa không?"

Lạc Phán Phán vô cùng tức giận, lớn tiếng nói: "Bọn chị không giấu giếm gặp nhau sau lưng em! Chị đã đồng ý là chị không tìm gặp Hường Vũ Phàm nữa, chị thực hiện rồi!"

Cuộc nói chuyện gay gắt giữa hai người khiến cho mọi người xung quanh chú ý, vài học sinh đi qua nhìn về phía họ nghe ngóng.

Lạc Phán Phán lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu để kiềm chế cơn tức giận, cố gắng nói nhỏ: "Mỗi lần cậu ấy đến tìm chị, chị đều báo cậu ấy đi. Nhưng chân ở trên người cậu ấy, cậu ấy không đi thì chị biết làm thế nào? Chị lừa cậu ấy là chị thích Hàn Thần Dật để cậu ấy nản lòng, cậu ấy vẫn không nản lòng, chị biết phải làm sao? Diêu Nguyệt Thi, chị đã làm hết trách nhiệm của chị rồi, em còn muốn chị làm thế nào nữa?"

"Chị đừng để anh ấy tìm thấy chị!" Diêu Nguyệt Thi dường như mất hết lý trí, run người nói.

"Bọn chị học chung một trường, làm sao không gặp được?" Con bé này đúng là không thể chịu được!

"Chị có thể chuyển trường!" Diêu Nguyệt Thi vênh mặt như ra mệnh lệnh. "Chị làm thế nào tôi cũng không quan tâm, tôi không cho hai người gặp nhau!"

Chuyển trường vì chuyện này sao? Cô không làm được. Cuối cùng, Lạc Phán Phán hiểu ra một điều, tư duy của cô bé trước mặt không dễ hiểu như những người bình thường!

Cô quyết định không nói lý lẽ nữa mà phản bác lại: "Diêu Nguyệt Thi, chị nói cho em biết, chị sẽ không chuyển trường! Thay vì mất thời gian với chị, chị bằng em hãy theo sát Hường Vũ Phàm! Nếu em làm cho chị mệt mỏi thêm, chị sẽ nói tất cả sự thật cho cậu ấy biết! Diêu Nguyệt Thi, chị nghĩ Hường Vũ Phàm vẫn chưa biết chuyện này, đúng không? Nếu cậu ấy biết được em gái Tiểu Thi đáng thương thực ra lại là một người có nhiều mưu kế như thế không biết cậu ấy sẽ thế nào?"

"Chị đang uy hiếp tôi à?" Diêu Nguyệt Thi tức giận nhìn cô, đôi mắt đẹp như tóe lửa.

Lạc Phán Phán nhún vai, xua tay nói: "Chị chỉ dùng cách của người khác áp dụng với chính người đó thôi".

"Chị!"

"O? Tiểu Thi? Phán Phán? Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Một giọng con trai vang lên phía sau hai người. Diêu Nguyệt Thi ngạc nhiên rồi im bặt. Khi quay lại, nét mặt cô trở nên dịu dàng, giọng nói ngọt như mật: "Anh Vũ Phàm, người ta chờ anh lâu lắm rồi!"

"Xin lỗi, cô giáo chủ nhiệm tìm anh có việc nên mất chút thời gian." Nói xong, cậu ấy náy nhìn sang Lạc Phán Phán, nói về hồi lỗi: "Phán Phán, xin lỗi, để cậu phải đợi lâu thế".

"Mình không đợi cậu!" Lạc Phán Phán quay đầu đi không nhìn cậu, giọng nói nhõnhe khiến cho người bên cạnh nghĩ cô đang làm nũng.

Diêu Nguyệt Thi bị bỏ rơi, lạnh lùng nhìn hai người, trong lòng thấy chua xót.

Tuy nhiên, cô vẫn tỏ ra vui vẻ, nở một nụ cười xinh đẹp, xen vào giữa hai người nói: "Anh Vũ Phàm, anh để Tiểu Thi phải đợi lâu thế có nên mời Tiểu Thi ăn một bữa tối để xin lỗi không?".

Hương Vũ Phàm quay sang như cô mong đợi. "Tiểu Thi muốn ăn tối?"

"Ừ, lâu rồi hai người chúng ta không đi ăn tối với nhau mà!" Cô nhấn mạnh vào hai chữ "hai người" rồi tỏ vẻ đáng yêu. "Em muốn đi ăn ở Tâm tình tháng 7, em thích ăn cơm tôm hùm ở đó."

Hương Vũ Phàm không hiểu điều cô ám chỉ, vuốt tóc cô thân mật rồi quay sang Lạc Phán Phán nói: "Phán Phán, cậu đói chưa? Chúng ta đi ăn cơm ở Tâm tình tháng 7 nhé! Mình nhớ là cậu rất thích ăn đồ ngọt ở đó".

"Mình..." Lạc Phán Phán đang định từ chối thì có một giọng con trai vang lên bên cạnh cô.

"Gấu nhỏ yêu quý!"

Hàn Thần Dật?

Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn cậu thiếu niên trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Sao cậu lại đến đây?".

"Khanh Nhi gọi điện cho tôi, nói là cậu gặp chuyện phiền phức nên tôi đến." Hàn Thần Dật bước lại, thấy cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm. "Gấu nhỏ yêu quý, tôi rất lo cho cậu."

"Con bé Khanh Nhi này đúng là kỳ lạ." Lạc Phán Phán không nén được than một câu rồi ngại ngùng nhìn cậu. "Thần Dật, xin lỗi đã làm phiền cậu."

"Sao lại thế? Cậu là bạn gái của tôi mà, việc liên quan đến cậu thì không có gì phiền phức hết." Hàn Thần Dật đưa tay ôm lấy vai cô, nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương. "Đồ ngốc, lần sau không được khách sáo thế. Có việc gì thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu."

Giọng nói vừa phải, đủ để cả ba người ở đó nghe rõ.

Diêu Nguyệt Thi lo lắng nhìn Hương Vũ Phàm, sợ hãi khi thấy ánh mắt tóe lửa của cậu. Trong lòng thấy bất an, cô cẩn thận, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu: "Anh Vũ Phàm, chúng ta đi ăn tối được không?".

"O? Hai người đang định đi ăn tối sao? Tôi và Phán Phán làm phiền hai người rồi!" Hàn Thần Dật mỉm cười nói vài câu khách sáo, rồi cúi đầu dịu dàng nói: "Gấu nhỏ yêu quý, chúng ta đi xem kịch nhé! Hôm nay chiếu vở kịch mới có diễn viên hài mà cậu thích nhất đấy!". "Ừ." Lạc Phán Phán ngoan ngoãn gật đầu. Chỉ cần rời xa Hương Vũ Phàm và Diêu Nguyệt Thi, cho dù đi đâu cô cũng đồng ý.

Hương Vũ Phàm không cho cô được toại nguyện, nghĩ thế nào, cậu nói với Diêu Nguyệt Thi: "Tiểu Thi, chúng ta không đi ăn tối nữa mà đi xem kịch nhé!".

"Nhưng, anh Vũ Phàm, em rất đói..." Diêu Nguyệt Thi nhăn nhó tỏ vẻ đáng thương, đôi môi xinh đẹp mím lại. "Hay là chúng ta đi ăn tối trước rồi đi xem kịch, được không?"

Hương Vũ Phàm nhìn Lạc Phán Phán đang cúi đầu, giọng nói chẳng có chút cảm xúc. "Anh muốn đi xem kịch trước."

Diêu Nguyệt Thi cắn môi không nói gì nữa, cảm giận nhìn Lạc Phán Phán, hận là không làm gì được cô.

Hàn Thần Dật nhìn lướt qua ba người rồi mỉm cười nói: "Đã như vậy thì chúng ta cùng đi thôi!".

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cùng nhau viết kết cục cho chúng ta

Đó là một vở kịch rất hay kể về chuyện tình của một đôi nam nữ thuộc hai gia đình có mối thù với nhau, vì cơ duyên nên linh hồn của hai người đổi vị trí cho nhau và yêu nhau. Tình tiết thú vị, diễn viên diễn rất sinh động khiến cho mọi người cười rất nhiều, không khí trong rạp vô cùng vui vẻ.

Đáng tiếc là không khí đó không thể khiến cho bốn người trẻ tuổi vui hơn được.

Diễn viên chính là người Lạc Phán Phán thích nhất, cô cũng rất thích nội dung vở kịch này nên khi vở kịch đang trong thời gian quảng cáo, cô nói sẽ đi xem ngay khi mới công chiếu. Tuy nhiên, lúc này cô không sao tập trung được. Không thể trách cô vì trong hoàn cảnh đó, không ai có thể vui vẻ mà xem kịch.

Ngồi bên trái là Diêu Nguyệt Thi, lúc này đang nhìn cô về trách móc khiến cô sồn gai ốc. Bên Diêu Nguyệt Thi là Hường Vũ Phàm, tâm trạng không thoải mái, ánh mắt nhìn viên đạn nhìn Hàn Thần Dật ngồi bên phải Lạc Phán Phán. Tâm trạng của hai người có vẻ còn phong phú hơn cả nhân vật trên bục diễn.

Lạc Phán Phán ngồi ở giữa, vừa chịu đựng ánh mắt công kích của Diêu Nguyệt Thi vừa chịu đựng cuộc giao chiến bằng ánh mắt giữa hai cậu bạn. Cô đặt tay trên đùi, ngồi thẳng người, không động đậy, sợ nếu mình không cẩn thận sẽ làm bùng phát cơn giận dữ của ba người. Cô ngồi trong tư thế đó đến nửa giờ đồng hồ, cuối cùng không chịu nổi nữa, cô nói nhỏ: "Tôi vào phòng vệ sinh một lát", rồi vội vàng bỏ đi.

Diêu Nguyệt Thi không tha cho cô, vội vàng đi theo.

Bước vào phòng vệ sinh, vịn vào nước mức mạnh nhất, nước lạnh thấm vào da mặt khiến cho Lạc Phán Phán có cảm giác tỉnh cả người.

Cảm giác đó lập tức bị Diêu Nguyệt Thi phá vỡ.

"Vì sao chị lại bắt chúng tôi đi cùng?"

"Chân là của hai người, chị có cầm súng bắt đi đâu, vì sao lại nói là chị bắt hai người đi cùng?" Lạc Phán Phán tiếp tục vỗ nước lạnh vào mặt để giữ tỉnh táo. "Nếu chị nhớ không nhầm, rõ ràng là hai người đẩy mặt đi cùng đây chứ?"

"Chị nói lung tung! Rõ ràng là chị cố ý!" Diêu Nguyệt Thi vô cùng bức bối, không chịu được vẻ điềm nhiên của cô, đưa tay đóng mạnh vào nước. "Nếu không phải thế vì sao chị không ngăn anh Vũ Phàm khi anh ấy nói muốn đi xem kịch?"

Lạc Phán Phán ngẩng đầu lườm cô, lấy khăn trong túi ra lau mặt, giọng mệt mỏi. "Chị lấy tư cách gì để ngăn cậu ấy? Chị có là gì của cậu ấy đâu."

"Rõ ràng là chị viện cớ!" Diêu Nguyệt Thi đổ hết tội lên đầu cô, cho dù cô giải thích thế nào cũng không nghe, luôn cho rằng cô là người có lỗi.

"Có phải chị viện cớ hay không, em là người rõ hơn ai hết. Những gì em muốn chị làm, chị đã làm rồi, Hường Vũ Phàm có vẻ với em hay không là chuyện của em, em đừng đến gây rắc rối cho chị nữa. Biết em một thời gian, chị tặng em một câu: *Tình yêu phải xuất phát từ hai phía, yêu đơn phương chỉ làm hại người khác và làm hại chính mình.* Diêu Nguyệt Thi, em là người thông minh, chị nghĩ em có thể hiểu được câu nói đó, có thể giúp đỡ được em hay không còn phải xem nhận thức của em thế nào."

"Rõ ràng là chị đồ kỵ với tôi và anh Vũ Phàm! Tôi không thèm nghe những lời vớ vẩn của chị!" Diêu Nguyệt Thi phản bác lại lời cô, sắc mặt tái xanh.

Lạc Phán Phán không muốn tiếp tục tranh luận nữa, lau sạch nước trên mặt rồi cất khăn vào túi, tự tin bước ra ngoài. Diêu Nguyệt Thi đứng sững người một lát rồi hậm hực ra theo.

Lúc hai cô gái tranh cãi trong nhà vệ sinh, hai cậu thiếu niên ngồi trong rạp cũng không yên. Không có người nào chắn ngang, hai người không chiến đấu bằng mắt nữa mà chuyển sang khẩu chiến.

"Hàn Thần Dật, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất là cậu tránh xa Phán Phán ra! Nếu không tôi sẽ nói với chú Hàn chuyện con chó Tibetan Mastiff của cậu làm vỡ đồ gốm sứ trên Cảnh Đức mà chú ấy phải rất khó khăn mới mua được!"

"Mấy ngày không gặp, đúng là phải rửa mắt để nhìn. Hường Vũ Phàm, anh thông minh ra rồi đấy! Đã biết cách tìm điểm yếu của em để uy hiếp. Nhưng em phải nói rõ ràng với anh rằng, cho dù bố em có đánh chết em thì em cũng không rời xa gấu nhỏ yêu quý!"

"Vậy sao? Nhưng có những chuyện cậu vẫn chưa biết." Hường Vũ Phàm tỏ vẻ đắc ý nhìn Hàn Thần Dật. "Quan hệ giữa tôi và Phán Phán bây giờ cậu không thể so bì được!"

"Anh nói thế nghĩa là sao?" Hàn Thần Dật nhìn cậu vẻ hoài nghi, có linh cảm không hay.

Hường Vũ Phàm nghĩ đến nụ hôn hôm đó, ánh mắt dịu dàng, miệng cười đắc ý. "Quan hệ giữa tôi và Phán Phán đã thân mật hơn so với cậu tưởng tượng nhiều!"

Thân mật... Hàn Thần Dật nhanh chóng hiểu ra, lời nói của đối phương khiến cậu không thể không tưởng tượng ra nhiều điều hơn thực tế.

Một cơn tức giận nổi lên trong lòng, Hàn Thần Dật mất hết lý trí. Không kịp suy nghĩ gì, cậu đã giơ nắm tay lên. "Anh là đồ hạ lưu! Nhất định là anh ép cô ấy, đúng không?"

Lời trách móc và tiếng chửi nhau trong không gian yên tĩnh nghe rất rõ ràng, mọi người đều quay về phía họ. Những người xung quanh sợ hãi ngồi dạt sang hai bên.

Hành động đó không thể khiến cho hai người lấy lại bình tĩnh. Họ tiếp tục tranh cãi.

"Đúng! Là tôi ép cô ấy, thế thì sao?" Hường Vũ Phàm lau vết máu trên miệng, những bức

bội trong lòng đột nhiên bùng phát, cậu giơ nắm đấm về phía đôi phương. "Dù sao việc cũng xảy ra rồi! Cậu muốn ngăn cũng không kịp!"

"Anh là đồ trúng thối!"

Hai người không thèm quan tâm xem đây có phải là nơi công cộng không, cũng không thèm để ý hành động của mình có ảnh hưởng tới người khác không, lao vào đánh nhau trong ánh mắt sợ hãi của mọi người.

Không khí trong rạp trở nên âm ỉ, tiếng khóc, tiếng xì xào bàn tán, tiếng ghế bị đập đổ... Âm thanh hỗn loạn khiến cho diễn viên ngừng diễn...

Khi Lạc Phán Phán và Điều Nguyệt Thi quay lại, hai người chỉ thấy một cảnh hỗn độn, vô cùng ngạc nhiên trước những gì đang diễn ra trước mắt.

Lạc Phán Phán nghe thấy mọi người nói có đánh nhau, là hai thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, trông rất đẹp trai... Trong lòng cô có linh cảm không hay, trung tâm của cuộc hỗn loạn chính là chỗ ngồi của Hường Vũ Phàm. Cô vội vàng chen vào giữa đám đông.

Mãi mới chen được vào đến nơi, mặc dù mặt mũi hai người sưng đỏ nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó là Hường Vũ Phàm và Hàn Thần Dật.

Đúng là hai tên ngốc! Lạc Phán Phán suýt phát điên, vội vào kéo hai người ra. Nhưng một mình cô bé nhỏ, yếu ớt không đủ sức ngăn họ.

Bỗng nhiên có hai nhân viên bảo vệ bước vào đám đông, dễ dàng tách hai cậu thiếu niên ra. Sau đó, mỗi người áp tải một người đến phòng bảo vệ của rạp.

Lạc Phán Phán vội vàng chạy theo.

Khi đi qua Điều Nguyệt Thi, cô dừng lại một lát, nói nhỏ đủ để cho hai người nghe thấy: "Kết quả này là điều em muốn sao?"

Điều Nguyệt Thi vô cùng căng thẳng, nhìn theo bóng Lạc Phán Phán khuất dần vào trong đám đông. Có gì đó vỡ vụn trong lòng cô, cô chỉ cảm thấy trống rỗng.

Giám đốc của rạp quen mẹ của Hường Vũ Phàm, cậu gọi điện thoại cho mẹ, ông giám đốc không nói gì, nhanh chóng thả họ ra, còn cười vui vẻ tặng họ vài tấm thẻ xem phim, nói rằng lần sau đến xem không những được ngồi ở khu vực dành cho khách VIP có tầm nhìn rất tốt mà còn được giảm giá năm mươi phần trăm.

Khi họ bước ra khỏi phòng bảo vệ thì trời đã tối rồi.

Trời tối đen không có một vì sao. Gió thổi rất lạnh, chỉ có vài người đi trên đường. Ánh đèn mờ mờ hai bên đường không đủ sức làm ấm lòng người.

Lạc Phán Phán kéo áo cho kín hơn, đỡ Hàn Thần Dật bị thương lên ngồi nghỉ ở ghế bên đường. Hàn Thần Dật vừa gọi điện cho lái xe đưa xe đến đón cậu, vài phút nữa là lái xe tới.

Hường Vũ Phàm cũng bị thương, mặt mũi thâm tím, khóe miệng chảy máu, chân bị sưng, bước đi tập tễnh. Điều Nguyệt Thi muốn đỡ cậu nhưng cậu gạt tay cô ra.

"Phán Phán..." Cậu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phán Phán kể từ khi bước ra khỏi rạp, tỏ vẻ đáng thương giống như bị bỏ rơi. "Mình không cố ý..."

Dường như Lạc Phán Phán không nghe thấy lời cậu nói, nhẹ nhàng lấy khăn lau máu trên khóe mắt Hàn Thần Dật, động tác rất ân cần.

"Phán Phán..." Giọng Hường Vũ Phàm trở nên lo lắng, cậu bám vào lan can gỗ bên đường bước lại gần cô.

Điều Nguyệt Thi nhìn dáng đi khó khăn của cậu, trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ, thấy cậu sắp ngã, cô đành gọi Lạc Phán Phán: "Lạc Phán Phán, Chị mù sao? Chị không thấy anh Vũ Phàm có điều muốn nói với chị à? Sao chị không đến đỡ anh ấy?"

"Đã dám gây chuyện còn không dám nhận hậu quả sao?" Lạc Phán Phán vẫn tiến về phía trước, không thèm để ý đến cậu.

"Là do Hàn Thần Dật gây chuyện trước! Chị lấy cớ gì mà trách móc anh Vũ Phàm? Không phải là bảo chị đến đỡ anh Vũ Phàm một lát sao? Có bảo là chị đi chết đâu! Sao chị có thể lạnh lùng như thế? Anh Vũ Phàm là học sinh của mẹ chị cơ mà!"

"Không phải còn có em sao?" Lạc Phán Phán trả lời nhạt nhẽo, giọng nói vô cùng lạnh lùng vang lên giữa màn đêm.

Chỉ một câu nói nhưng đủ khiến sắc mặt Điều Nguyệt Thi trở nên xanh tái, có cảm giác không thể thở được nữa.

Hường Vũ Phàm không hiểu câu chuyện giữa hai người, vẫn cố gắng bước về phía Lạc Phán Phán, chỉ còn cách hai mét, bỗng nhiên có một chiếc xe BMW đen bóng chạy tới. Chiếc xe lao nhanh như một mũi tên rồi dừng lại trước mặt Lạc Phán Phán.

Cửa xe mở ra, chú Triệu vội vàng xuống xe giúp Lạc Phán Phán đỡ thiếu gia nhà họ lên xe.

"Gấu nhỏ yêu quý, cậu đi cùng tôi được không?" Hàn Thần Dật kéo tay cô, nhìn cô chờ đợi.

"Phán Phán, dừng đi!" Hường Vũ Phàm vội vàng ngăn lại, muốn tiến lên giữ cô nhưng cảm giác đau ở chân khiến cho cậu lực bất tòng tâm.

Lạc Phán Phán cắn môi, đứng quay lưng lại phía Hường Vũ Phàm, nghe thấy tiếng cậu, cô cảm thấy đau lòng.

Cho dù có đau hơn nữa thì làm được gì? Chỉ cần Diêu Nguyệt Thi không từ bỏ thì cô và Hường Vũ Phàm không có hy vọng ở bên nhau. So với việc chịu đau khổ mãi không bằng nhanh chóng cắt đứt mối quan hệ giữa họ.

Nghĩ đến đó, sống mũi cô cay cay. Do dự một giây, cô ngồi vào trong xe. Cửa xe đóng lại, nhanh chóng ngăn cách hai người.

Hường Vũ Phàm vẫn đứng đó, ngạc nhiên nhìn chiếc xe biến mất vào màn đêm, vô cùng tuyệt vọng. Quan hệ giữa họ hóa ra thật mong manh, chỉ một giây mà đủ cắt đứt tất cả.

"Anh Vũ Phàm, anh ổn chứ?" Diêu Nguyệt Thi tới bên cậu từ lúc nào, lo lắng nhìn cậu.

"Ổn hay không thì sao? Cô ấy đã không thèm quan tâm đến anh nữa." Hường Vũ Phàm nhắm mắt lại, giống như vừa bị mất một món đồ chơi vô cùng quý giá, khuyu xuống đất.

"Anh Vũ Phàm!" Cậu làm cho Diêu Nguyệt Thi vô cùng sợ hãi, cô vội vàng quỳ xuống bên đỡ lấy cậu.

"Tiểu Thi, anh phải làm gì?" Cậu cầm chặt lấy tay cô, giống như cầm lấy ngọn cỏ may mắn cuối cùng, ánh mắt vô cùng đau khổ. "Tiểu Thi, anh cảm thấy anh sắp mất cô ấy rồi. Em giúp anh được không? Em giúp anh nghĩ cách để Lạc Phán Phán quay về với anh được không?"

"Anh Vũ Phàm..." Diêu Nguyệt Thi đau đớn nhìn cậu, nước mắt chảy làm mờ mắt cô.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy cậu như vậy.

Trong lòng cô, cậu luôn giống một anh hùng đội trời đạp đất. Cho dù cô gặp phiền phức gì cậu cũng có thể giúp cô. Lúc cô không vui, cậu trêu đùa cho cô vui vẻ. Lúc cô bị người khác bắt nạt, cậu luôn xuất hiện trước tiên. Cậu là người bảo vệ cô suốt thời niên thiếu.

Nhưng bây giờ... Cậu vô cùng yếu đuối, nỗi đau trong lòng cậu khiến cô có cảm giác, nếu không cẩn thận, linh hồn cậu sẽ vỡ vụn.

Vì sao anh Vũ Phàm mạnh mẽ như thần tiên của cô lại trở nên như vậy? Cô làm như thế này

có đúng không? Diêu Nguyệt Thi bật khóc nhận ra quan niệm bấy lâu của cô đã sụp đổ hoàn toàn.

"Tình yêu phải xuất phát từ hai phía, yêu đơn phương chỉ làm hại người khác và làm hại chính mình." Câu nói của Lạc Phán Phán vang lên trong đầu cô. Sự cố chấp của cô đã làm hại anh Vũ Phàm sao? Có phải chính cô đã khiến anh trở nên như thế này?

"Kết quả này là điều em muốn sao?"

Sự đau khổ của Hường Vũ Phàm, sự mất phương hướng của cậu có thực sự là điều cô mong muốn?

Bên ngoài cửa là màn đêm yên tĩnh và lạnh lẽo, mây đen che kín bầu trời, không có lấy một ánh sao. Gió lạnh thổi xuyên thấu vào lòng người. Cách đó không xa là trung tâm thành phố ánh đèn sáng lấp lánh như dải Ngân Hà.

Diêu Nguyệt Thi ngồi trên bậc cửa sổ, yên lặng nhìn thành phố phồn hoa.

Sau khi đưa Hường Vũ Phàm về nhà, cô nhốt mình trong phòng. Cô không bật đèn nên phòng tối om, ánh đèn của nhà đối diện chiếu lên cửa sổ, chiếu sáng một nửa khuôn mặt cô, đôi mắt ánh lên vài tia sáng yếu ớt.

Cộc... Cộc... Bỗng ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa rồi cánh cửa được mở ra. Bà Diêu từ ngoài cửa bước vào.

"Tiểu Thi, mẹ nấu chè hoa bách hợp và hạt sen đây. Con có muốn ăn không?"

"Không ạ, con không đói."

Diêu Nguyệt Thi không quay đầu lại, căn phòng tối om nên mẹ không thể nhận ra tâm trạng của cô. Cô trả lời mẹ mà không thay đổi tư thế.

Bà Diêu lặng lẽ nhìn cô một lát, rồi bước tới, ngồi xuống cạnh cô, không bật đèn, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh cóng của cô, dịu dàng hỏi: "Tiểu Thi, con có tâm sự gì à?"

Diêu Nguyệt Thi không trả lời câu hỏi của mẹ, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, im lặng hồi lâu rồi nói, nghe như sắp khóc: "Mẹ, mẹ có tin vào duyên phận không?"

"Ừ." Bà Diêu gật đầu, dường như nhớ lại chuyện vui gì đó, khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng. "Mẹ và bố con quen nhau hồi học đại học, học cùng trường bốn năm nhưng không hề gặp nhau. Cho đến hôm tốt nghiệp, bố mẹ ngồi chung trên một toa tàu, bố con cầm nhầm hành lý của mẹ... Mẹ tin, duyên phận đã đưa bố mẹ đến với nhau."

"Mẹ, có phải nếu là duyên phận thì luôn luôn có kết cục tốt đẹp?"

"Không nhất thiết phải thế con ạ." Bà Diêu cười hiền dịu, đôi mắt sáng thể hiện sự thông minh, nhẹ nhàng an ủi cô: "Có rất nhiều kiểu duyên phận, có lúc là tình bạn, có lúc là tình thân, có lúc là tình yêu. Tiểu Thi, con và Tiểu Phàm là kiểu thứ nhất".

Diêu Nguyệt Thi mở to đôi mắt sưng húp, quay đầu nhìn mẹ, ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, mẹ biết rồi à?"

Bà Diêu cười dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ vào đôi tay đã ấm hơn của cô.

"Tiểu Thi, con là con gái yêu của mẹ. Tâm sự của con, sao mẹ lại không biết?"

"Mẹ, vậy con phải làm thế nào?" Sóng mũi Diêu Nguyệt Thi cay cay, cô dựa đầu vào lòng mẹ khóc. "Con muốn ở bên anh Vũ Phàm, nhưng con không muốn thấy anh ấy khổ sở, anh ấy khổ sở, con sẽ rất buồn. Nhưng con lại không muốn từ bỏ, con không muốn nhìn thấy anh Vũ Phàm của con trở thành anh Vũ Phàm của người khác. Mẹ, con phải làm gì?"

Bà Diêu nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ánh mắt chan chứa yêu thương.

"Con bé ngọc ngà, có rất nhiều cách để ở bên nhau, không nhất thiết phải là tình yêu. Cho dù Tiểu Phàm ở bên cô gái khác, con vẫn là cô em gái yêu quý của cậu ấy, không phải sao? Nếu không trở thành người yêu, hãy là em gái ngoan của cậu ấy, như vậy không tốt sao? Tiểu Thi, mỗi người đều có duyên phận của mình, quá cố chấp sẽ không có được tình yêu mà bỏ lỡ mất hạnh phúc. Từ bỏ sai lầm mới có thể tương phùng. Con gái, con có hiểu không?"

Diêu Nguyệt Thi nghĩ một lát, không khóc nữa, ngẩng đầu nhìn mẹ.

"Nhưng con đã phạm sai lầm. Nếu anh Vũ Phàm biết, anh ấy có bỏ qua cho con không?"

"Dừng cảm thừa nhận sai lầm của mình thì mới có thể có được sự tha thứ của người khác. Tiểu Thi, con là một cô bé thông minh, không thể cố chấp như vậy mãi được. Hãy dừng cảm đứng dậy, sửa chữa mọi sai lầm! Rồi có ngày con sẽ gặp một người chỉ thuộc về con."

Năm ngày sau, Diêu Nguyệt Thi đến gặp Lạc Phán Phán.

Đứng ở cổng trường cấp ba Trí Hiền, Diêu Nguyệt Thi lo lắng không yên, ôm chặt lấy ba lô, đôi mắt cô mở to nhìn mọi người đi lại. Cô cứ mãi nhìn vào cổng trường, chớp mắt về lo lắng. Nếu hôm nay không tìm được người cần gặp, lần sau cô sẽ không đủ dũng khí đến đây.

Cuối cùng, một dáng người gầy nhỏ cũng xuất hiện. Trong đám đông, cô giống hệt những học sinh khác, mặc đồng phục mùa đông. Trên ngực áo vest màu trắng có thêu logo của trường, váy ngắn màu hồng, đi một đôi tất dài và đôi giày vải màu trắng. Trông cô không có gì nổi bật so với người khác. Đi bên cạnh cô vẫn là cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh, tính cách bộp chộp. Hai người khoác tay nhau đi ra ngoài cổng, nhìn là biết tình cảm giữa họ rất tốt.

Cô do dự hai giây, cuối cùng cũng có đủ dũng khí để bước tới trước mặt hai người.

Đoàn Khanh Nhi nhận thấy sự có mặt của cô trước. Đã có kinh nghiệm, lần này cô giống như gà mẹ cảm thấy có nguy hiểm, lập tức để Lạc Phán Phán đứng phía sau, mình ở trong trạng thái phòng vệ.

"Diêu Nguyệt Thi, cô đến đây làm gì? Cô còn gây rắc rối cho Phán Phán thì đừng trách tôi không khách khí!"

"Không lần này em không có ác ý." Diêu Nguyệt Thi cắn môi, nói khẽ. "Em chỉ có vài điều muốn nói với chị Phán Phán."

"Phán Phán, cậu đừng tin, không có kẻ xấu nào thừa nhận mình là người xấu cả!"

Lạc Phán Phán nhìn Diêu Nguyệt Thi, thấy cô bây giờ rất khác với con người cô chấp, cảm tính trước đây, trong đôi mắt hiện rõ tâm trạng lo lắng, bất an của một cô bé mười lăm tuổi, không còn cái vẻ già dặn giả tạo như trước nữa.

Suy nghĩ một lát, Lạc Phán Phán nói với Đoàn Khanh Nhi: "Khanh Nhi, cậu về nhà trước được không? Một lát nữa mình sẽ đến nhà cậu".

Đoàn Khanh Nhi mở to mắt có vẻ không tin.

"Phán Phán, cậu tin lời con bé đó à? Lẽ nào cậu không sợ xảy ra chuyện giống lần trước sao?"

"Cậu không cần phải lo lắng, mình có thể tự lo được."

"Cậu ngọc ngà thế. Bị người ta bán rồi vẫn còn giúp người ta đếm tiền! Rồi cậu cũng sẽ chết một cách ngọc ngà cho coi!"

Đoàn Khanh Nhi trợn mắt nhìn cô rồi tức giận bỏ đi.

Sau khi Đoàn Khanh Nhi đi rồi, hai người im lặng một lát. Cuối cùng vẫn là Lạc Phán Phán nói trước: "Em muốn nói gì với chị? Chúng ta có cần tìm một nơi yên tĩnh rồi nói chuyện không?"

"Không cần phiền phức, chúng ta nói chuyện ở đây được rồi." Diêu Nguyệt Thi căng thẳng cầm lấy dây đeo ba lô, chần chừ một lát rồi nói nhỏ, mặt đỏ

lên: "Lạc Phán Phán, xin lỗi, những ngày qua em đã gây cho chị và anh Vũ Phàm nhiều phiền phức".

"Em... Em đang xin lỗi chị à?" Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn cô, nghĩ mình đang nghe nhầm.

"Vâng." Diêu Nguyệt Thi cắn môi, khẽ gật đầu. "Em đã hiểu rồi, tình yêu không thể ép buộc được, em quyết định hủy bỏ thỏa thuận giữa chúng ta."

"Ý của em là em sẽ không ngăn cản chị và Hường Vũ Phàm ở bên nhau? Em sẽ không lấy chuyện vi phạm bản quyền để bắt chị và Hường Vũ Phàm xa nhau?" Lạc Phán Phán mở to mắt, rõ ràng là không tin vào tai mình. "Không phải là em rất ghét chị sao? Không phải là em rất thích Hường Vũ Phàm sao? Vì sao tự nhiên lại từ bỏ?"

"Em không tự nhiên mà từ bỏ!" Diêu Nguyệt Thi nói nhỏ, trông cô bé rất đáng yêu. "Em đã nghĩ rất lâu rồi mới đưa ra quyết định đó! Sự thật là em không nỡ rời xa anh Vũ Phàm, nhưng mẹ em nói, nếu anh Vũ Phàm phát hiện ra việc em đã làm, anh ấy sẽ ghét bỏ em. Em không muốn anh Vũ Phàm ghét bỏ em, cho dù mãi mãi là em gái của anh ấy cũng còn tốt hơn là trở thành người xa lạ."

"Em đã hiểu được như thế là tốt." Lạc Phán Phán mỉm cười, vỗ nhẹ vai cô, đột nhiên phát hiện ra cô bé trước mặt không còn đáng ghét như ấn tượng trước đây.

"Thế... Lạc Phán Phán..." Diêu Nguyệt Thi cầm chặt lấy dây đeo ba lô, đắn đo hồi lâu rồi hỏi: "Chị có thể từ từ hẵng kể cho anh Vũ Phàm nghe về thỏa thuận giữa chúng ta, được không? Em sợ sau khi biết, anh ấy sẽ ghét bỏ em".

"Không, em là em gái mà cậu ấy yêu quý nhất, sao có thể ghét bỏ em được?" Lạc Phán Phán cười, tình nghịch nháy mắt với cô. "Hơn nữa chị có thể giúp em, chị sẽ không để Hường Vũ Phàm tức giận với em."

"Thật không?" Diêu Nguyệt Thi nhìn cô về không dám tin.

"Đương nhiên, có thể sau này chúng ta sẽ là chị dâu, em chồng mà!" Lạc Phán Phán nháy mắt, nói đùa. "Em là em của chị, chắc chắn chị sẽ phải đối xử tốt với em, không phải sao?"

Diêu Nguyệt Thi thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt trở nên long lanh. Một lát sau, cô nói nhỏ: "Lạc Phán Phán... Cảm ơn chị..."

Nói rồi, cô quay người chạy đi.

Nhìn theo Diêu Nguyệt Thi, Lạc Phán Phán bất giác mỉm cười.

"Đúng là một đứa trẻ khó hiểu."

Cô quay người định bước về phía bên xe buýt thì đột ngột dừng bước.

"Chuyện của chúng tôi... Cậu nghe hết rồi à?" Lạc Phán Phán ngạc nhiên nhìn cậu thiếu niên đang đứng trước mặt.

Cậu gật đầu, nở một nụ cười buồn bã, khuôn mặt tuấn tú không rạn ngời như trước đây nữa.

"... Xin lỗi." Lạc Phán Phán áy náy nhìn cậu, giọng nói đầy vẻ hối lỗi. "Tôi nên nói cho cậu biết sự thật sớm hơn."

"Thật sự là cậu không nói tôi cũng biết." Hàn Thần Dật nhìn xuống, tự cười mình. "Tôi đã sớm biết giữa cậu và Diêu Nguyệt Thi có điều gì đó không thoải mái, cậu không phải là người dễ thay đổi, không có nguyên nhân rõ ràng, cậu không thể thay đổi tình cảm nhanh như vậy được. Chỉ có ông anh ngốc nghếch của tôi mới tin cậu."

"Xin lỗi... Hôm đó tôi đã lợi dụng cậu... Thật sự cậu rất tuyệt, chỉ có điều chúng ta không hợp nhau."

"Cậu không cần xin lỗi tôi, cậu không nợ tôi gì cả. Hôm đó, trong lòng tôi hiểu rất rõ, cậu nói thế là để đối phó với Hường Vũ Phàm mà thôi. Do tôi không cam tâm nên mới cố ý giả vờ ngốc để nói theo cậu, thay đổi mối quan hệ giữa chúng ta. Tiếc rằng tình yêu không thể miễn cưỡng, cho dù tôi có cố gắng thế nào, trong lòng cậu cũng chỉ có ông anh họ ngốc nghếch của tôi mà thôi."

"Xin lỗi... Xin lỗi..." Ngoài xin lỗi, Lạc Phán Phán không biết phải làm gì để thể hiện sự ân hận của mình. Sự thật là Hàn Thần Dật đối xử với cô rất tốt, cô rất coi trọng cậu, đáng tiếc là cậu không phải là người cô thích.

"Cô bé ngốc, đã bảo là không cần xin lỗi mà! Cậu cứ như thế tôi sao có thể yên tâm để cậu ở bên Hường Vũ Phàm được?" Hàn Thần Dật vuốt tóc cô, không nén được tiếng thở dài. "À, suýt nữa thì quên không nói với cậu, vừa rồi ngoài tôi ra, còn có một người nữa cũng nhìn thấy cậu và Diêu Nguyệt Thi."

Còn có một người nữa? Lạc Phán Phán ngạc nhiên hỏi: "Còn có ai?"

Hàn Thần Dật thấy cô lo lắng, cười một cách kỳ quái, nhẹ nhàng nói ba chữ: "Hường Vũ Phàm".

Trời! Không thể thế được. Lần này thì cô nguy rồi!

Mặt Lạc Phán Phán biến sắc, cô muốn bỏ chạy.

Thấy cô hoàn toàn mất phương hướng, Hàn Thần Dật thấy buồn cười, tốt bụng nhắc cô: "Đừng nói là tôi không bảo cậu, anh ấy về nhà anh ấy rồi!".

Lạc Phán Phán đuổi kịp Hường Vũ Phàm tới cổng khu Cảnh Lam Viên.

Hường Vũ Phàm thấy bức bối về thỏa thuận của hai cô gái, cô giải thích thế nào cậu cũng không nghe.

"Minh nói rồi, mình không cố ý mà! Cậu tha lỗi cho mình được không?" Lạc Phán Phán khổ sở, kéo tay áo cậu, tỏ vẻ rất đáng thương.

Hường Vũ Phàm hừ một tiếng, không quay lại nhìn cô.

Lạc Phán Phán mím môi, nói nhỏ: "Chuyện thỏa thuận đó mình không tình nguyện, hơn nữa, mình làm thế là vì muốn tốt cho cậu, cậu là con trai mà sao nhõnhen thế!".

Cô không nói không sao, lời cô nói giống như ngọn lửa khiến cho quả bom trong cậu nổ tung. Cậu hét lên: "Cậu còn nhắc đến cái thỏa thuận đáng chết đó à? Chửi nó mà những ngày qua mình sống không bằng chết, luôn đau khổ vì sợ mất cậu, suýt chút nữa thì vào bệnh viện tâm thần đây!".

Lạc Phán Phán hiểu chuyện, nói nhỏ nhẹ: "Được rồi! Được rồi! Mình biết là mình sai rồi!".

"Hừ!" Hường Vũ Phàm quay đầu đi không thèm nhìn cô.

"Xin lỗi!" Lạc Phán Phán khoác tay cậu, bắt chước nhân vật nữ chính trong phim. "Coi như em phạm lỗi lần đầu, anh tha lỗi cho em đi! Anh Vũ Phàm thân yêu, được không?"

Hường Vũ Phàm mím môi lại, cảm giác nổi cả da gà. Lạc Phán Phán không bỏ qua cho cậu. Cô không ngại ngần nữa, gọi cậu là: anh Vũ Phàm, anh Vũ Phàm liên tục khiến cho mọi người xung quanh nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ, có mấy người không nhịn được bật miệng cười.

Hường Vũ Phàm suýt chút nữa phát khùng, cuối cùng không chịu đựng được nên giơ tay đầu hàng.

"Được rồi! Được rồi! Cậu đừng gọi nữa! Cậu gọi nhiều quá làm mình sắp ngất đây! Mình có

thể tha lỗi cho cậu, nhưng cậu phải chấp nhận một điều kiện!"

Lạc Phán Phán vẫn tiếp tục đùa cậu: "Anh Vũ Phàm, anh có điều kiện gì? Anh cứ nói, em sẽ đồng ý!".

"Lạc Phán Phán, nếu cậu đồng ý làm bạn gái của mình, mình sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra."

"Gì cơ?" Nụ cười vui vẻ biến mất, cô nổi giận. "Không được! Mình không đồng ý với điều kiện này! Rõ ràng trước đây chúng ta đã thỏa thuận, điểm trung bình các môn của cậu đạt từ 80 điểm trở lên, mình mới là bạn gái của cậu!"

Hường Vũ Phàm liếc nhìn cô, nửa như cười nửa như không.

"Không phải cậu vừa mới nói là điều kiện gì cậu cũng đồng ý sao?"

"Đây là hai vấn đề khác nhau mà!"

"Vậy thì thôi!"

Hường Vũ Phàm quay mặt đi không nhìn cô.

Thật quá đáng! Tự nhiên lại lôi chuyện này ra để uy hiếp cô! Nhưng ai bảo cô làm chuyện có lỗi với cậu? Ngoài đồng ý ra, cô còn có thể làm gì? Lạc Phán Phán cúi đầu, tỏ vẻ ảm ức nói: "Được rồi! Mình đồng ý.?"

"Vậy mới ngoan!"

Hường Vũ Phàm cười, đưa tay ra, vui vẻ vuốt má cô.

Bỗng nhiên Lạc Phán Phán có cảm giác như mình bị lừa, neho mắt lại hồ nghi hỏi: "Hường Vũ Phàm, không phải là cậu cố ý chứ?".

Nghe vậy, Hường Vũ Phàm nghiêm mặt nói chân thành: "Sao lại thế? Mình giống như vậy lắm sao?".

Lạc Phán Phán rất muốn gạt đầu, nhưng nhìn thấy nụ cười và ánh mắt nghiêm túc của cậu, cô rút cổ lại nói: "Không giống... Cậu không hề giống...".

"Được rồi, nào, chúng ta về nhà thôi, bạn gái đại nhân thân yêu!" Hường Vũ Phàm vui vẻ khoác vai cô. Hai người nói chuyện vui vẻ trên đường về nhà.

Nhưng khi cửa nhà mở ra, hai người không thể cười nổi nữa.

Trong phòng khách rộng lớn, bà Hường đang cười nói và rót trà cho một phụ nữ trung tuổi. Người phụ nữ quay lưng lại với họ, nghe thấy tiếng cửa mở,

bà quay lại nhìn nhìn. Bốn cặp mắt gặp nhau, bà nghiêm mặt lại khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Hường Vũ Phàm ngạc nhiên nhìn người phụ nữ, nét mặt cậu trở nên ngốc nghếch.

Lạc Phán Phán cũng không khác gì cậu. Cô dụi mắt nhiều lần nhưng người trước mắt cô vẫn không biến mất, cô không thể không chấp nhận sự thật tàn khốc...

"Mẹ... Mẹ... Sao mẹ lại ở đây?" Lạc Phán Phán run sợ hỏi. Để không khí đỡ căng thẳng, cô cố gắng nở một nụ cười nhưng nụ cười đó trông còn khó coi hơn là khóc.

Bà Lạc bực bội nhìn họ hồi lâu, rít lên một câu qua kẽ răng: "Hai đứa... Rõ ràng là hai đứa đang yêu nhau?!".

"Mẹ..." Lạc Phán Phán khổ sở gọi, muốn khóc nhưng không khóc được.

"Con bé này..." Bà Lạc đứng dậy, nét mặt vô cùng tức giận, giống như muốn bắn đạn nguyên tử vào Lạc Phán Phán vậy...

Bà Hường vội vàng kéo mẹ cô lại, khuyên nhủ: "Cô giáo Lạc, cô bình tĩnh! Bình tĩnh! Hai đứa đều là trẻ con, đều là trẻ con thôi mà!".

Hường Vũ Phàm đẩy Lạc Phán Phán ra phía sau, đứng chắn trước mặt cô, không dám nhìn bà Lạc nói: "Cô giáo, việc này không liên quan đến Phán Phán, là em bắt Lạc Phán Phán đi chơi với em!".

Câu nói của cậu như đổ thêm dầu vào lửa, nét mặt bà Lạc càng trở nên khó coi, bà quát: "Hai đứa!".

"Thằng bé này, cầm miệng ngay! Mau ngoan ngoan xin lỗi cô giáo Lạc!" Bà Hường cố gắng ra hiệu cho cậu, rồi quay lại cười nói với bà Lạc: "Cô giáo Lạc, cô đừng tức giận, bọn chúng còn trẻ con mà, nói năng không suy nghĩ. Nào nào, cô ngồi xuống rồi chúng ta nói chuyện. Dù sao mắng mỏ cũng không giải quyết được vấn đề gì, đúng không nào?".

Ngoài làm như vậy ra còn biết làm thế nào? Bà Lạc hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, rồi ngồi xuống.

Lạc Phán Phán và Hường Vũ Phàm nhìn nhau, cùng bước vào phòng khách...

Cuộc đàm phán sau đó thật là mệt mỏi, đầu tiên bà Lạc nhất quyết bắt hai người chia tay, sau khi được bà Hường khuyên nhủ, thái độ của bà mới mềm mỏng hơn. Cuộc nói chuyện diễn ra rất căng thẳng, có tranh luận, có uy hiếp, có nhượng bộ...

May mắn là mọi người đã đi đến một kết luận cuối cùng.

Bà Lạc không phản đối việc hai đứa qua lại với nhau, nhưng trong thời gian học cấp ba, không được công khai chuyện tình cảm, buổi tối phải về nhà trước mười giờ, không được làm ảnh hưởng đến học hành, điểm bình quân các môn của Hường Vũ Phàm phải đạt từ 85 điểm trở lên, không được cầm tay nhau ở nơi công cộng...

Sắc mặt Lạc Phán Phán càng ngày càng xám đi, càng nghe sắc mặt Hường Vũ Phàm càng trở nên khổ sở, nhưng hai người thở phào nhẹ nhõm. Bà Hường liên tục thay đổi sắc mặt, cuối cùng vui mừng nói: "Như vậy Tiểu Phàm sẽ có động lực học tập, vừa yêu vừa học, nhưng Tiểu Phàm phải đối xử tốt với Phán Phán, không được để cô giáo Lạc thất vọng".

Hường Vũ Phàm ngoan ngoãn nghe lời, tay phải vòng ra sau lưng nắm lấy tay Lạc Phán Phán, hai người nhìn nhau cười, tình yêu âm ỉ tràn ngập quanh họ.

Mặc dù có rất nhiều điều kiện, chỉ cần ở bên nhau thì không có vấn đề gì hết!

Bạn đang đọc truyện *Lần Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hạnh phúc

Bầu trời trong xanh, mây trắng bay nhẹ nhàng, ánh nắng ấm áp, gió thổi hiu hiu.

Thời tiết đẹp thế này thích hợp để làm việc gì?

Đương nhiên là tụ tập nấu ăn rồi!

Hôm nay, ở biệt thự của nhà họ Hàn đông vui tấp nập. Lạc Phán Phán, Hường Vũ Phàm, Đoàn Khanh Nhi, Diêu Nguyệt Thi, Hàn Thần Dật năm người

tập trung lại nướng đồ ở vườn phía sau. Mùi thức ăn thơm nức bay trong không khí kích thích khứu giác của mọi người, ở cách xa đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ.

Sau khi ăn uống vui chơi, Hương Vũ Phàm kéo tay Lạc Phán Phán ra vườn hoa nhà họ Hàn. Trong vườn hoa có một con đường rải sỏi nhỏ, hai người chậm chậm bước trên những viên sỏi tròn đáng yêu. Đi hết con đường này là đến bể bơi của nhà họ Hàn rồi.

Lạc Phán Phán nhớ lần đầu tiên cô nhận ra mình có tình cảm với Hương Vũ Phàm là ở đó.

Hương Vũ Phàm rõ ràng cũng đang nhớ tới kỷ niệm vui vẻ đó, nở một nụ cười ấm áp.

"Mình vẫn còn nhớ dáng vẻ ngốc nghếch của cậu khi bị ngã ở bể bơi."

"Sao cậu toàn nhớ những chuyện không hay của người ta vậy?" Lạc Phán Phán lườm cậu.

Hương Vũ Phàm vuốt tóc cô, cười vui vẻ nói: "Không còn cách nào, ở phương diện đó mà nói, rõ ràng là cậu ngốc hơn mình nhiều".

"Vậy sao?" Lạc Phán Phán liếc nhìn cậu, véo má cậu để trả thù. "Ngoài bơi giỏi hơn mình ra, cậu còn có gì giỏi hơn mình?"

"Cậu nhầm rồi, có rất nhiều việc mình có thể làm mà cậu không làm được!" Hương Vũ Phàm nháy mắt với cô, cúi đầu xuống gần cô. "Ví dụ điều này..."

Lạc Phán Phán lùi lại phía sau, lấy tay đẩy ngực cậu, lắp bắp hỏi: "Hương Vũ Phàm, cậu... cậu... cậu muốn làm gì?"

"Bây giờ chúng ta đã là người yêu của nhau rồi, cậu nghĩ là mình muốn làm gì?" Nói rồi, cậu cười, tiến sát lại phía cô. Mặt Lạc Phán Phán đỏ bừng lên, cô nhắm mắt lại. Khi mũi hai người sắp chạm nhau, bỗng nhiên cậu dừng lại.

"Sao thế?" Cô mở mắt ngạc nhiên nhìn cậu, gò má vẫn đỏ bừng.

"Hình như mình ngửi thấy có mùi gì đó là lạ?" Hương Vũ Phàm chau mày, giả bộ như ngửi ngửi trên mặt Lạc Phán Phán.

"Có mùi gì sao?" Lạc Phán Phán chau mày.

"Có!" Hương Vũ Phàm gật đầu, chợt nhớ ra điều gì, nhìn cô có vẻ nghiêm trọng. "Lạc Phán Phán, không phải là buổi sáng cậu không đánh răng đấy chứ?"

Lạc Phán Phán ngạc nhiên. Đáng chết! Cô bị cậu trêu rồi! Tức giận, cô đưa tay muốn bắt cậu. Hương Vũ Phàm đã đề phòng từ trước, vội vàng buông cô ra, chạy biến vào cuối con đường. Cô ngạc nhiên giây lát rồi đuổi theo cậu.

"Đáng chết! Hương Vũ Phàm! Cậu đứng lại ngay!" Lạc Phán Phán chỉ tay về phía đáng người cao lớn phía trước hét to.

"Không! Cậu có bản lĩnh thì bắt mình đi!" Hương Vũ Phàm quay lại, làm mặt hề trêu Lạc Phán Phán, rồi tiếp tục chạy.

"Hương Vũ Phàm! Mình mà bắt được cậu thì cậu chết chắc!"

"Cậu lại đây, lại đây!"

Giọng nói trong trẻo của hai người làm không gian xung quanh trở nên ấm áp.

Bên này, Diêu Nguyệt Thi ngồi một mình trên ghế xích đu, nhìn ra xa, miệng nở một nụ cười hạnh phúc. Khuôn mặt ngây thơ vô cùng xinh đẹp, trong nắng, vạt váy bay nhẹ nhẹ. Có lúc, cô dùng những ngón tay thon dài nghịch chiếc iPhone mới mua.

Đoàn Khanh Nhi ngồi bên cạnh Hàn Thần Dật, khuôn mặt bầu bĩnh nở một nụ cười vui vẻ. Cô chớp mắt, không ngừng hỏi cậu hết câu này tới câu khác.

"Hằng ngày cậu đi học vào lúc nào?"

"Cuối tuần cậu có buồn không?"

"Trường của cậu có phải là rất đẹp không?"

Đoàn Khanh Nhi hỏi không biết chán.

Hàn Thần Dật ngồi nhàn rãi uống cà phê, khuôn mặt vô cùng tuấn tú. Cuối cùng, không chịu nổi những câu hỏi của cô, cậu quyết định chơi một mình, để Đoàn Khanh Nhi ngồi độc thoại bên cạnh.

Gió thổi nhẹ nhẹ, những cành hoa rực rỡ hai bên đường rung rinh trong gió. Không biết từ bao giờ, mầm non đã nhú lên trên những cành cây khô cứng, khắp nơi là một màu xanh non, tươi mới đầy sức sống.

Mùa xuân đã về từ lúc nào.

Một mùa ấm áp lại đến, hạnh phúc cũng sẽ đến!

Ngoại truyện : Đầu ngón tay lạnh cóng

Ngày đầu tiên Diêu Nguyệt Thi gặp Hạ Tử Vi là khi cô mới mười lăm tuổi.

Hôm đó là buổi học đầu tiên của năm học lớp mười. Diêu Nguyệt Thi đến muộn, thầy giáo có cặp lông mày hình chữ bát đang đứng trên bục giảng, dạy bảo cô và một bạn nữ đến muộn trước mặt cả lớp. Cô cúi đầu nhìn nền nhà, người thẳng đơ. Cô bạn cùng lớp sợ đến mức phát khóc, cố gắng kìm nén tiếng nấc trong cổ họng. Trong lớp chỉ có tiếng trách móc của thầy giáo. Thầy giáo không hề nhân nhượng với họ, càng ngày càng lớn tiếng.

Tất cả mọi người đều hiểu thầy giáo đang nhân cơ hội này để răn đe học sinh mới nên không ai dám nói gì. Ngoại trừ Hạ Tử Vi.

Lúc đó, Diêu Nguyệt Thi không biết cậu tên là Hạ Tử Vi. Cậu chỉ là một cậu bé đang trong thời kỳ vỡ giọng, thấp nhỏ, giống người lùn trong truyện cổ tích, giọng cậu khàn khàn: "Chỉ là đến muộn mà thôi, có cần phải nể học sinh nữ đến mức phát khóc như vậy không?".

Cậu ngồi gần cửa sổ, dựa lưng vào ghế một cách thoải mái, không thay đổi sắc mặt trước ánh mắt của mọi người. Cậu tỏ ra kiêu ngạo, tự tin, không hề giống một nam sinh mới mười lăm tuổi. Cậu ngồi đó, gió thổi bay bay tóc mái, để lộ đôi mắt đen rất sáng, ánh nắng mặt trời ấm áp bên ngoài chiếu vào, ôm lấy người cậu. Cậu nhìn thẳng vào thầy giáo, thái độ nửa như cười nửa như không. Tuổi nhỏ như vậy mà cậu đã học được cách giả bộ lạnh lùng để làm xáo trộn lòng các bạn học nữ rồi.

Lúc đó, Diêu Nguyệt Thi vô cùng ngạc nhiên, cho đến mãi sau này, cô vẫn không sao quên được khuôn mặt tuấn tú của cậu, hình ảnh cậu luôn hiện lên rõ nét trong ấn tượng của cô.

Hôm đó, thầy giáo rất tức giận, chỉ tay đuổi Hạ Tử Vi ra ngoài. Hạ Tử Vi nhìn thầy giáo nửa như cười nửa như không, thẳng thắn hỏi: "Em không làm điều gì sai, visao em lại phải ra ngoài?". Ánh mắt cậu lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Thầy giáo tức giận bước xuống bục giảng. Diêu Nguyệt Thi thấy hơi hoảng hốt. Hạ Tử Vi vẫn ngồi ở đó với ánh mắt ngạo nghễ.

"Đứng dậy!"

Thầy giáo định túm lấy cổ áo của cậu nhưng cậu đã nhanh tay hơn kéo áo thầy.

Cuối cùng thầy giáo không thể bắt cậu đứng dậy ra ngoài. Không biết cậu nói gì đó mà thầy giáo bước ra khỏi lớp với nét mặt buồn bực, quên cả tập tài liệu trên bục giảng.

Cả lớp ngạc nhiên, nhìn cậu đầy khâm phục.

Sau khi bóng dáng thầy giáo khuất hẳn, cậu đứng dậy, bước đến gần cô. Tim Diêu Nguyệt Thi đập nhanh, cô suy nghĩ mông lung. Cậu tiến đến trước mặt cô, sau đó... cậu không dừng lại mà đi qua cô, bước đến cạnh cô bé đang khóc. Cậu ôm lấy cô bé, lấy tay áo chùi nước mắt cho cô, ánh mắt rất dịu dàng.

Tim Diêu Nguyệt Thi như ngừng đập hai giây, sắc mặt đang đỏ hồng trở nên xanh tái, tay chân lạnh cóng. Cô cảm thấy mọi vật đều biến mất trước mắt cô, cô không nhìn thấy gì nữa, đầu óc trống rỗng, nhưng giọng nói của cậu và của cô bé kia vẫn vang lên bên tai cô.

"Ưu Ưu, không được khóc! Có mình ở bên cậu rồi, mình sẽ không để cho ai bắt nạt cậu! Mình là người bạn trai đội trời đạp đất của Ưu Ưu mà!"

Thấy vẻ kiêu ngạo của cậu, cô bạn gái không nhịn được cười, vội lau nước mắt.

"Lúc nào cậu cũng kiêu ngạo như thế. Có phải là cậu lại dùng chức thị trưởng của bố cậu để dọa khiến cho thầy giáo tức giận bỏ đi không?"

Giọng nói ngọt ngào của cô bạn gái khiến cho Hạ Tử Vi cười hài lòng.

"Đừng! Với những người kiểu này phải dùng chiêu đó để đối phó! Chúng ta đừng để ý đến ông ta nữa. Nào, Ưu Ưu, nói cho mình biết vì sao hôm nay cậu đi học muộn? Có phải là lại ngủ nướng không?..."

Diêu Nguyệt Thi không nghe nữa, quay người bước qua họ về chỗ ngồi của mình.

Lúc đó cô vẫn chưa hiểu, có thể dễ dàng tìm được những vị trí cố định nhưng khi trái tim đã lệch vị trí thì rất khó quay lại vị trí ban đầu.

Thấm thoát đã ba năm.

Thời gian ba năm có thể thay đổi rất nhiều điều. Ví dụ, cậu bạn nhỏ bé kiêu ngạo đó giờ đã trở thành cầu thủ bóng rổ cao 1m75. Hay Diêu Nguyệt Thi gây nhò hời đó giờ trở thành hoa khôi của trường. Rồi cô và cô bạn gái của Hạ Tử Vi trở thành bạn thân, có thể kể cho nhau nghe mọi chuyện... Ba năm, chỉ một điều duy nhất không thay đổi là mối tình câm lặng không ai biết của cô.

Diêu Nguyệt Thi không biết năm đó mình mong muốn điều gì khi đồng ý kết bạn với Ưu Ưu, cô chỉ biết khi Ưu Ưu cầm tay cô, muốn cô trở thành người bạn tốt nhất của cô ấy. Lúc đó, cô chỉ nhìn thấy Hạ Tử Vi đứng cách đó không xa. Cô không kịp do dự, đồng ý ngay.

Nếu không nói đến quan hệ giữa Ưu Ưu và Hạ Tử Vi, thực sự Ưu Ưu là một người bạn không tồi. Tính cách của cô vui vẻ, hoạt bát, biết ăn nói, cho dù chuyện có nhảm chán như thế nào, qua lời cô kể cũng trở nên rất thú vị. Một người tính cách lạnh lùng như Điều Nguyệt Thi cũng thấy buồn cười trước ngữ điệu khoa trương và nét mặt biểu cảm khi kể chuyện của cô. Cô rất chân thành với bạn bè, gặp chuyện gì cũng kể cho Điều Nguyệt Thi nghe, có lúc hỏi ý kiến, có lúc chỉ kể lể, tâm sự.

Ngày tháng trôi qua, Điều Nguyệt Thi thật lòng coi Ưu Ưu là người bạn tốt nhất. Ngoài mối tình cảm lặng trong lòng, cô có thể chia sẻ với Ưu Ưu mọi chuyện của mình. Còn Ưu Ưu, không giữ bất kỳ bí mật nào với cô, cho dù đó là chuyện buồn hay vui trong cuộc sống, cũng như trong tình yêu.

Mỗi lần sau khi hẹn hò với Hạ Tử Vi về, Ưu Ưu đều thân mật cầm tay cô, kể chi tiết những chuyện ngọt ngào của mình. Mỗi lần nhắc đến Hạ Tử Vi, cô ấy tỏ ra vô cùng hạnh phúc, còn cô chỉ im lặng lắng nghe. Cô ấy kể Hạ Tử Vi tặng vòng đeo tay, cô ấy kể Hạ Tử Vi cầm tay cô ấy, cô ấy kể Hạ Tử Vi dịu dàng hôn lên trán cô ấy... Lúc đó, Điều Nguyệt Thi không hề ngắt lời bạn, chỉ im lặng lắng nghe, mỉm cười nhưng trong lòng đau đớn. Nỗi đau đó là vì cô đổ kỵ với Ưu Ưu, cũng vì cô cảm thấy có lỗi với bạn.

Khi Ưu Ưu đắm chìm trong tình yêu, khi Điều Nguyệt Thi đấu tranh tư tưởng giữa tình bạn và tình yêu, kim đồng hồ vẫn quay đều đặn. Thời gian không dừng lại vì hạnh phúc của bất cứ ai, cũng không dừng lại vì đau khổ của bất cứ người nào. Thời gian trôi qua từng ngày một với những giằng co trong lòng Điều Nguyệt Thi, khi cô nghĩ mình sẽ không bao giờ thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn của mối tình cảm lặng thì vận mệnh lại mở ra cho cô một lối thoát...

Hôm đó là một ngày bình thường như bao ngày khác, Điều Nguyệt Thi và Ưu Ưu cùng nhau đi học, đến thư viện, đến căng tin... Điều khác biệt là Ưu Ưu luôn lơ đãng, đặc biệt là lúc ở thư viện ôn bài, cô nhìn vào sách từ vưng tiếng Anh mà không giờ một trang nào. Điều Nguyệt Thi phát hiện ra sự đau khổ trong ánh mắt của người bạn luôn lạc quan của mình.

"Ưu Ưu, cậu sao thế? Cậu ốm à?" Điều Nguyệt Thi chau mày, đưa tay sờ trán bạn, hơi lạnh nhưng nhiệt độ vẫn bình thường.

Ưu Ưu chớp chớp mắt, ngạc nhiên trước hành động của bạn, hàng mi đen dài, cong cong tuyệt đẹp của cô khẽ chớp chớp. Điều Nguyệt Thi phát hiện sắc mặt của bạn hôm nay xanh tái, tâm trạng vui vẻ hàng ngày biến mất. Cô cười yếu ớt, một mồm nói: "Mình chỉ thấy ngực hơi khó chịu, không có bệnh gì đâu".

Điều Nguyệt Thi cho rằng cô ấy sắp đến kỳ kinh nguyệt, tâm trạng không tốt nên không hỏi nhiều nữa. Giờ tự học buổi tối, Ưu Ưu không đến trường, Điều Nguyệt Thi đoán cô không khỏe nên xin nghỉ ở nhà. Cô nhắn tin cho bạn, nhắc nhở những điều cần lưu ý khi đến kỳ kinh nguyệt rồi tắt máy. Không ngờ khi tan học về nhà, cô phát hiện Ưu Ưu đang ở trước cửa nhà mình.

Ưu Ưu ngồi sau vườn hoa trước cửa nhà, hai tay ôm lấy đầu gối, người hơi run run. Điều Nguyệt Thi không dám chắc đó là cô, gọi một tiếng, cô chậm chạp ngẩng đầu lên. Dưới ánh đèn vàng vọt, Điều Nguyệt Thi thấy khuôn mặt xanh tái đầy nước mắt của bạn, đôi mắt to tròn đầy đau khổ và hoảng hốt. Cô rất lo lắng trông Ưu Ưu giống như một con cún nhỏ đáng thương bị bắt nạt.

"Tiểu Thi, Tử Vi... Cậu ấy... không cần mình nữa..."

Ưu Ưu than thở, giọng nói như vỡ vụn trong bóng đêm rồi bị gió lạnh thổi bay đi. Nhưng Điều Nguyệt Thi vẫn nghe rõ. Cô vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy đến quỳ xuống cạnh bạn, ôm lấy bạn hỏi với giọng đầy lo lắng: "Ưu Ưu, đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói cho mình nghe, chúng ta sẽ nghĩ cách giải quyết!".

"Việc này không thể giải quyết được... Tử Vi đã thích người khác rồi... Mình tận mắt nhìn thấy cô ta hôn cậu ấy... Tiểu Thi, mình nên làm gì bây giờ? Mình nên làm gì..." Cô khóc nức nở, nói không thành tiếng.

Điều Nguyệt Thi nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, cô nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Có lẽ hôm qua Ưu Ưu đến tìm Hạ Tử Vi, nhìn thấy cô gái khác hôn Hạ Tử Vi nên không chịu nghe Hạ Tử Vi giải thích mà bỏ đi. Ưu Ưu rất hay suy luận linh tinh, chắc chắn cho rằng Hạ Tử Vi đã thay lòng đổi dạ, yêu người khác rồi. Điều Nguyệt Thi không tin Hạ Tử Vi là người có mối nói cũ, cô đoán sự việc không như Ưu Ưu nghĩ.

Điều Nguyệt Thi muốn an ủi Ưu Ưu, muốn nói với Ưu Ưu những phỏng đoán của mình, nhưng khi cô nhìn thấy khuôn mặt đau khổ tuyệt vọng của bạn, cô nhớ đến những đêm cô khóc thầm cho mối tình cảm lặng của mình. Nỗi đau khổ khi đó của cô chắc chắn không kém gì Ưu Ưu bây giờ.

Giây phút đó, cổ họng cô như bị chặn lại, lời an ủi không thoát thành tiếng. Cô cảm thấy vô cùng đau khổ, những đợt sóng trong lòng khiến cô không thờ được.

Nỗi đau khổ đó ngấm vào tận đáy lòng, không biết là do sự bị thương của Ưu Ưu hay do trái tim của cô đang nhức nhối.

Có lẽ là cả hai.

Hai tuần trôi qua.

Ưu Ưu luôn ở trong tâm trạng buồn bã bởi không có Hạ Tử Vi, Điều Nguyệt Thi không còn

nhìn thấy nụ cười trên môi bạn mình nữa. Thấy Ưu Ưu như vậy, Điều Nguyệt Thi buồn hơn cả khi cô phải chịu đựng nỗi đau khổ vì mối tình cảm lặng của mình với Hạ Tử Vi. Cô đắn đo, không biết có nên tìm Hạ Tử Vi để làm rõ mọi chuyện không, sợ ích kỷ và lòng tốt luôn giằng co trong tâm trí cô. Không ngờ, Hạ Tử Vi đến tìm cô.

Hai tuần không gặp, cậu gầy đi rất nhiều, không còn phong thái của hoàng tử bóng rổ những ngày trước nữa.

"Tiểu Thi, tôi biết cậu là bạn thân nhất của Ưu Ưu. Cậu chuyển lá thư này tới cô ấy giúp tôi được không?"

Hạ Từ Vi cầm lá thư màu hồng trao cho Điều Nguyệt Thi, thấy cô không nhận, nghĩ rằng cô tức giận vì cậu đã phụ lòng Ưu Ưu, cậu vội vàng giải thích: "Tôi không biết Ưu Ưu đã kể chuyện đó với cậu như thế nào, nhưng mong cậu tin tôi, tôi tuyệt đối trung thành với Ưu Ưu, tôi không hề làm gì có lỗi với Ưu Ưu! Hôm đó, Ưu Ưu đến tìm tôi, tôi đang chơi trò "quý to bắt quý nhỏ" với bạn, người thua sẽ phải chịu phạt. Những gì Ưu Ưu nhìn thấy chỉ là trò đùa của hội bạn mà thôi".

Điều Nguyệt Thi im lặng lắng nghe cậu giải thích, im lặng nhìn khuôn mặt gầy gầy của cậu,

trong lòng thấy đau đớn. Cuối cùng, cô vẫn cầm lấy lá thư.

Tuy nhiên, lá thư đó không tới được tay Ưu Ưu.

Tối hôm đó, Điều Nguyệt Thi nhìn thấy Ưu Ưu đang ở cách nhà cô ấy không xa. Bên cạnh cô còn có một cậu bạn khác, hai người nắm tay nhau đi dạo, cử chỉ rất thân mật. Ưu Ưu cười hạnh phúc. Nụ cười đó rất quen thuộc với Điều Nguyệt Thi, mỗi lần nhắc đến Hạ Từ Vi, Ưu Ưu đều cười như thế.

Điều Nguyệt Thi không kể chuyện này với Hạ Từ Vi, chỉ lặng lẽ trả cậu lá thư. Tuy nhiên, không biết vì sao Hạ Từ Vi biết được chuyện này.

"Chỉ là một chuyện hiểu lầm mà thôi! Trong vài ngày, sao cô ấy có thể thích người khác nhanh như vậy?" Cậu đau đớn giống như một con thú bị thương, thốt lên những lời cay đắng.

Cô không nói gì, chỉ im lặng ở bên cạnh cậu, lắng nghe tâm sự của cậu. Cô lấy khăn đã ngâm qua nước ấm, giúp cậu băng vết thương ở tay do va đập khi tức giận.

Thời gian trôi qua, vết thương đã lành, trên khuôn mặt Hạ Từ Vi không còn lộ rõ vẻ đau khổ nữa. Chỉ có điều, càng ngày cậu càng trở nên trầm mặc, ít nói.

Điều Nguyệt Thi thấy cậu suy sụp tinh thần như vậy, không chịu nổi liền nói với cậu: "Nếu cô ấy không yêu cậu nữa, cho dù cậu có chết thì cô ấy cũng không quan tâm đâu".

"Cậu không hiểu nỗi đau khổ của tôi. Toàn tâm toàn ý yêu một người nhiều năm như vậy, đột nhiên cô ấy bỏ rơi cậu, sà vào lòng người con trai khác, cảm giác đó cậu không thể hiểu được."

Điều Nguyệt Thi lặng im nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: "Hạ Từ Vi, sự thực là cậu còn hạnh phúc hơn tôi, dù sao cậu cũng được ở bên người cậu thích. Tôi thích một người bạn đã ba năm, hằng ngày nhìn thấy cậu ấy ríu rít bên người bạn thân nhất của mình, không thể làm gì, không dám làm gì, chỉ có thể chôn vùi mỗi tình cảm lặng xuống tận đáy lòng, lắng nghe những câu chuyện ngọt ngào, trở thành người chứng kiến hạnh phúc của họ. Nhưng tôi không ăn hận, dù sao đó cũng là hạnh phúc của Ưu Ưu, dù sao... người tôi thích cũng đã từng hạnh phúc".

Hạ Từ Vi hiểu những lời cô nói, mắt mở to, ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Sau ngày hôm đó, Điều Nguyệt Thi không gặp lại Hạ Từ Vi nữa, cũng không có tin tức gì về cậu.

Sau chuyện đó, Ưu Ưu chuyển đến học ở một trường quý tộc nhưng vẫn luôn coi cô là người bạn thân nhất, thường nhớ đến cô, liên lạc với cô qua điện thoại, QQ, MSN.

Ưu Ưu chia sẻ với cô những chuyện thú vị ở trường học, những bí mật nhỏ nhỏ trong lòng, kể cho cô nghe chuyện về người trong lòng cô ấy. Cô bạn Ưu Ưu đã vui vẻ trở lại như ngày nào.

Điều Nguyệt Thi thật lòng chúc phúc cho bạn, mừng vì hạnh phúc của bạn, tính cách cô trở nên cởi mở hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cô vẫn dành một góc trong tim mình cho Hạ Từ Vi, có lúc mong có cơ hội gặp lại, chỉ cần nhìn thấy cậu thôi.

Thời gian thấm thoát trôi đi, cuối cùng cũng đến ngày tốt nghiệp.

Cô cảm hành lý, nhìn lại một lượt nơi mà cô đã ở suốt ba năm, im lặng bước qua cánh cổng trường ghi đậm dấu tích của thời gian.

"Điều Nguyệt Thi!"

Một giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên sau lưng cô.

Cô ngạc nhiên dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Giọng nói quen thuộc đó vẫn vang lên.

"Nếu người đó nói, cậu ấy phát hiện ra những ngày sau, cậu ấy không biết đã thích người con gái băng vết thương cho cậu từ lúc nào. Cậu ấy băn khoăn không biết người con gái đó có đón nhận tình cảm của cậu ấy không?"

Tim cô đập mạnh, nước mắt tuôn rơi, rồi cô nở một nụ cười hạnh phúc.

Anh Vũ Phàm, cuối cùng em đã tìm được hạnh phúc cho mình rồi!

Lời cuối sách

Thời gian trôi qua thật nhanh, kể từ khi tôi bắt đầu viết truyện đến giờ, đã sáu năm rồi.

Nhìn lại, tôi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, trong quãng thời gian tuổi trẻ tươi đẹp của tôi, có người đến, có người đi, hoa tàn rồi hoa nở, chỉ có việc viết văn là luôn ở bên tôi.

Tôi luôn viết tiểu thuyết dành cho tuổi trẻ, câu chuyện của Lạc Phán Phán không phải là ngoại lệ. Tôi thích văn học trẻ, khóc thoải mái, cười thoải mái, không có tính toán, chỉ có trái tim chân thành tha thiết. Tôi cảm thấy tuổi trẻ của chúng ta nên vô tư như thế.

Nhưng gần đây có một số chuyện xảy ra, chủ tớ nhỏ bị chết, con người phân vân giữa ngã ba đường, do dự khi bước chân vào cuộc sống, tâm trạng lo lắng, tinh thần cũng vì thế mà

buồn bã.

Bỗng nhiên muốn viết những dòng văn buồn.

Vì thế nên có đoạn ngoại truyện về Diêu Nguyệt Thi: "Đầu ngón tay lạnh cóng".

Diêu Nguyệt Thi là một nhân vật đáng để tranh luận, sự cảm tính của cô, sự trưởng thành trước tuổi của cô, sự cố chấp của cô, những điều đó chỉ là sự giả tạo? Tháo bỏ lớp mặt nạ kiêu ngạo, cô chỉ là một cô bé mười lăm tuổi hồ đồ mà thôi.

Trong xã hội có rất nhiều thiếu niên giống như Diêu Nguyệt Thi, những người khác không hiểu họ, thấy hành vi của họ vô cùng kỳ lạ. Sự thực là, nếu thử tìm hiểu, chỉ cần người thân kiên nhẫn theo dõi sự trưởng thành của họ, dẫn họ đi đúng đường, họ sẽ trở thành những người có nhiều cống hiến cho đất nước.

So với việc nói nhân vật Diêu Nguyệt Thi trong Làn Đầu Biết Yêu là Diêu Nguyệt Thi, không bằng nói Diêu Nguyệt Thi trong: "Đầu ngón tay lạnh cóng" mới thực sự là Diêu Nguyệt Thi!

Sự thực tôi chỉ muốn nói, đời người thực sự rất ngắn ngủi, khóc hay cười thì ngày tháng vẫn trôi qua. Vì thế vì có gì chúng ta phải giữ lại những kỷ niệm đau thương? Hãy vui vẻ mà sống từng ngày là tốt nhất.

19.11.2010

Ni Xảo Nhi

Bạn đang đọc truyện *Làn Đầu Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.